

BIBLIA-TANULMÁNYOK

2003. I. negyedév

Készítsétek az Úrnak útját!

II/b

(VIII-XIII. tanulmány)

Krisztus egyháza,
a mennyei elvek szerint épült
„élő templom”

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE

2003. I. negyedév

Készítsétek az Úrnak útját!

II/b

(VIII–XIII. tanulmány)

Krisztus egyháza,
a mennyei elvek szerint épült
„élő templom”

Szerző:

VANKÓ ZSUZSA

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közossége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: (06-1) 391-0181, fax: (06-1) 391-0182,

honlap: www.bibliakiado.hu,

e-mail: bikkiado@freemail.hu

Felelős kiadó: *Sonnleitner Károly*

Felelős szerkesztő: *Czinkota András*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közossége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány Nyomdája (Nágocs)

Tartalom

VIII. tanulmány – február 22.

**Az Isten művének vezetőire
és a bizottságok munkájára
vonatkozó alapelvek** 125

IX. tanulmány – március 1.

A tized és az adományok rendeltetése ... 141

X. tanulmány – március 8.

**A lelkeszi munkára és a lelkeszképzésre
vonatkozó alapelvek** 166

XI. tanulmány – március 15.

**Missziószolgálatunk kiemelkedő
területe: a könyvkiadás és -terjesztés** ... 183

XII. tanulmány – március 22.

**A mértékletességi reform munkája,
intézményei** 200

XIII. tanulmány – március 29.

**A nevelési reform
jelentősége, feladatai** 220

Igék minden napra

Február 239

Március 239

Készítsétek az Úrnak útját!

123

Az Isten művének vezetőire és a bizottságok munkájára vonatkozó alapelvek

1 Mi legyen a vezetők és a bizottságok legfőbb törekvése?

Ef. 4:3 „Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében.”

I. Pt. 5:5 „Hasonlatosképpen ti ifjabbak, engedelmességedjétek a véneknek, mindnyájan pedig egymásnak engedelmességedvén az alázatosságot öltsetek fel, mert Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatósaknak pedig kegyelmet ad.”

.....

.....

„Néhányan úgy gondolkodnak, hogy miközben az idők végéhez közeledünk, Isten minden egyes gyermeke mindenféle vallási szervezettől független legyen. Engem arra tanított az Úr, hogy művünkben ilyesmi nem létezhet: nem lehet mindenki független. Az ég csillagait törvények uralják, Isten akarata szerinti törvények, amelyek szabályozzák a mozgásukat. Annak érdekében, hogy az Úr műve egészségesen és biztosan haladhasson, népének szorosan össze kell tartania.

Vannak, akik keresztényeknek tartják magukat, viselkedésük mégis olyan szeszélyes, olyan görcsös, hogy csak az erős, de idomitatlan lovakéhoz hasonlíthatjuk. Ha az egyik előre húz, a másik hátrafelé, a lovászmester szavára az egyik előre tart, a másik csökönyösen megáll... Ahelyett, hogy elszigetelnék magukat, egyesüljenek egyetértésben mun-

katársaikkal. Ha nem így tesznek, akkor tevékenységük rossz irányt vesz. Gyakran éppen ellene dolgoznak annak, amit Isten elvár tőlük, így munkájuk kárba veszett...

Eppen korunkban, amikor Sátán Isten törvényének eltörlésére törekszik az áltudomány felmagasztalása által, ügyeljünk gondosan arra, hogy elkerüljük mindazt, ami gyengíteti hitünket és szétforgácsolja erőinket. Mint Isten munkatársai, legyünk összhangban az igazsággal és hittestvéreinkkel! Tanácskozzunk és működjünk együtt... Az Úr néhány testvérünket különösen megáldotta olyan tapasztalatokkal, amelyek bölcs tanácsadókká teszik őket. Különböző munkájuk végzése során egymás segítségére szorúlnak.” (Bizonyosságtételek a prédikátoroknak, 457–458. o.)

2 Mely testületnek legyen a legnagyobb tekintélye az egyházban Isten népe között? Milyen tekintély álljon még e fölött is?

Ap. cs. 6:2–3 „Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtván a tanítványok sokaságát, mondta: Nem helyes, hogy mi az Isten Igéjét elhagyjuk és asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiak, közületek hét férfit, akiknek jó bizonyosságuk van, akik Szentlélekkel és bölcsességgel teljeseek, kiket erre a foglalatosságra beállítsunk.”

Mt. 18:17/a „Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek.”

Ap. cs. 4:19 „Péter és János pedig felevén, mondták nékik: Vajon igaz dolog-e Isten előtt reátok hallgatnunk inkább, hogysen Istenre. Ítéljétek meg!”

Ap. cs. 5:29 „Felevén pedig Péter és az apostolok, mondták: Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.”

Gal. 1:8 „De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, amit néktek hirdettünk, legyen átok.”

Lk. 8:21 „Ő pedig felevén, mondta nékik: Az én anyám és az én atyámfiak ezek, akik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.”

.....
.....
.....
„Sohase tekintsünk egyetlen embert vagy embercsoportot elég bölcsnek és hatalmasnak a munka irányítására, és arra, hogy előírja vagy előírják, milyen elgondolást kell követnünk. De amikor a világtanácsban (a generálkonferencia ülészakon) a mű minden területéről összegyűlt testvérek döntést hoznak, akkor ne ragaszkodjunk csökönnyösen egyéni függetlenségünkhöz, egyéni ítélőképességünkhöz... Időnként – amikor a generálkonferencia nevében a munka általános irányításával megbízott emberek kis csoportja oktan terveket igyekezett nyélbe ütni, s Isten munkáját korlátok közé szorítani – azt mondtam, hogy a kis csoport képviselte világtanács (generálkonferencia)¹ hangját nem tekinthetem többé Isten hangjának. De ezzel nem azt mondtam, hogy ne tiszteljük a világtanács határozatait, amikor az a kijelölt, a mű minden ágát képviselő emberekből áll. Isten rendelése, hogy amikor a világ minden részéből összegyűlt képviselők a világtanácsban összejönnek, akkor tekintéllyel legyenek felruházva. Néhányan elkövették azt a veszélyes tévedést, hogy egyetlen embernek vagy egy kis embercsoportnak – értelmüket és ítélőképességüket felmagasztalva – a hatalom és befolyás teljes mértékét tulajdonítják, amelyet Isten az egyházára ruházott, amikor a világtanácsban Isten munkájának fejlődését tervezik.

Amikor a hatalmat, amelyet Isten az egyházára ruházott, egy embernek tulajdonítják, s tekintéllyel ruhazzák föl, hogy mások helyett ítéljen, akkor megváltoztatják a helyes bibliai elvet... Bizzuk az egyház legmagasabb szervezeti tekintélyé-

¹ A generálkonferencia végrehajtó bizottságáról van szó, a generálkonferencia ülészakon megválasztott főtisztviselők testületéről, amelyet szintén generálkonferenciának szokás nevezni, noha ez a név (magyarul: általános konferencia) eredetileg az ülészakra, az ott összejött küldöttek vagy képviselők testületére vonatkozik.

re azt, amit egyetlen emberre vagy kis csoportra vagyunk hajlamosak ráruházni.”

„Isten nem helyezett semmiféle királyi hatalmat a hetedik napot ünneplő adventista egyházba az egész testület vagy a mű bármely ága ellenőrzésére. Nem rendelte el, hogy a vezetés terhe alig néhány ember vállát nyomja. A felelősség nagyszámú rátermett férfi között oszlik meg. A gyülekezet tisztviselőinek megválasztásába minden tag beleszól. A gyülekezet választja – küldöttein keresztül – a területi bizottság tisztviselőit. A területi értekezletek küldöttei választják az egyházszervezeti egység (unió) bizottságának tisztviselőit, s az egyházszervezeti egység értekezletének küldöttei választják az általános értekezlet (világtanács) tisztviselőit. Ennek az elrendezésnek az értelmében minden testület, minden intézmény, minden gyülekezet és minden egyén – közvetve vagy küldötteken át – hallatja szavát a választásokon, azok megválasztásában, akik a generálkonferencia fő felelősségeit viselik.”

„Az Ige a legnagyobb tekintély... Isten szavát minden emberi törvényadás felett valónak kell elismernünk. Az »így szól az Úr« nem állhat mögötte annak, hogy »így szól a gyülekezet«, vagy »így szól a földi hatalom«.”

„(Az apostoli zsinaton, Ap. cs. 15. fejezet) jelen voltak a jeruzsálemi vének és az antiókhiai küldöttek, végül a legbefolyásosabb gyülekezetek képviselői. A gyűlés az Isten által megvilágosított határozat alapján és az Isten akarata szerint alapított gyülekezethez méltóan járt el. Tanácskozásuk eredményeként mindnyájan belátták, hogy Isten maga döntötte el a kérdést, amikor a Szentlelket a pogányokra is kiárasztotta. Így világossá vált előttük, hogy nekik is kötelességük a Szentlélek vezetését követni. A keresztények összessége nem kapott felszólítást arra, hogy ezt a kérdést szavazással döntse el.”

„Sem a tudósok véleménye, sem a tudomány következtései, sem az egyháztanácsok hitvallásai vagy döntései... sem a többség szava, sem egyik, sem összességük nem bizonyíték a vallásos hit bármely pontja mellett vagy ellen. Mielőtt bármilyen hittételt vagy szabályt elfogadnánk, támogatására, illetve igazolására kívánjuk meg az »így szól az

Úr« bizonyítékot... Krisztus előre látta, hogy a tekintéllyel való visszaélés – ahogyan a farizeusoknál és írástudóknál szokás volt – nem szűnik meg a zsidók szétszóródása után sem. Prófétai szemmel a jövőbe tekintve az emberi hatalomnak és tekintélynek olyan felmagasztalását látta, amely a lelkiismeretet is feltétlenül uralta, ami pedig az egyháznak minden korszakában rettenetes átkot jelentett. Félelmetes vádjait a farizeusok és írástudók ellen, s a népnek szóló figyelmeztetéseit, hogy ne kövessék vak vezetőiket, a jövőendő nemzedékek intelmére jegyezték fel.” (Bizonyságtételek IX., 260–261. o.; VIII., 236–238. o.; Az apostolok története, A templom kapujában, Zsidó és pogány c. fejezetekből; A nagy küzdelem, A Szentírás védőpajzs c. fejezetből, 412–413. o.)

3 Kik vezessék Isten művét (összhangban az előbbiekkel) egy-egy területen, és milyen szellemben?

I. Kor. 4:2 „Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívánatik, az, hogy mindegyik hívnek találtassék.”

Mt. 20:25–28 „Jézus pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek, hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”

.....

.....

„Az Isten művével való kapcsolat nagy felelősséggel jár. Minél fontosabb a bizalmi tisztség, annál nagyobb ez a felelősség. Valóban alázatos és őszinte legyen az az ember, aki ilyen tisztséget tölt be! Mennyire féljen, milyen gondosan ügyeljen arra, hogy a dicséret és a hála Istent illesse!”

„Minden országban bízunk meg valakit az ügy általános érdekeinek képviselőjével. Nem szükséges, hogy prédikátor vagy diplomáciai képességekkel rendelkező (policy-man) le-

gyen. Őnzetlen ember legyen, aki szereti, tiszteli és féli Istenét. Egész idejét az ügynek szentelje. Őnzetlenül tervezzen, Isten félelmében. Legyen annak az országnak a fő ügyvivője, és álljon kapcsolatban a legjobb embereinkből álló tanácsal, hogy együtt tanácskozzanak és intézzék az ügyeket határaikon belül.”

„Ez (a testület) legyen az irányító és ellenőrző erő. Olyan képviselőkből álljon, akik felelősségteljes tisztségeket töltenek be oktatási érdekeltségeinknél, szanatóriumainkban, akik benne dolgoznak, benne élnek intézményeinkben, állandóan munkálkodva.”

„Szűk látókörű emberek, akik csak az asztal körül szolgáltak, akiknek nincs áttekintésük a dolgokról, nem alkalmasak arra, hogy a művet igazgassák.”

„Isten azt akarja, hogy... értekezleteinkre választott küldöttek jöjjenek össze. Ezek az emberek legyenek kipróbáltak, beváltak és megbízhatóak. Az értekezletek küldötteinek kiválasztása fontos ügy. Ők fektetik le a mű fejlesztésének terveit, ezért értelmes embereknek kell lenniük, akik látják az összefüggést az ok és az okozat között.” (Bizonyásgátételek a prédikátoroknak, 289., 322. o.; Spalding-Magan Collection, 163. o.; Bizonyásgátételek IX., 262. o.)

4 Milyen tulajdonságaik legyenek a területi vezetőknek, intézményvezetőknek, gyülekezetvezetőknek? Megválasztásuk előtt kell-e rendelkezniük a bemutatott tulajdonságokkal, vagy abban bízunk, hogy megválasztásuk nyomán válnak alkalmassá feladatuk végzésére? Miért fontos komolyan segítségül hívnunk Istent egy-egy választásnál?

II. Móz. 18:17/a, 21 „Mózes ipa pedig mondta néki...: Szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd őket közöttük előjárókká, ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké.”

I. Tim. 3:1-13 „Igaz ez a beszéd... Szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, józan, mértékletes, illedelmes, vendégszerető, a tanításra alkalmas. Nem

borozó, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó, hanem szelíd, versengéstől ment, nem pénzsóvárgó, ki a maga házáat jól igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden tisztességgel. (Mert ha valaki az ő tulajdon házáat nem tudja igazgatni, mi módon visel gondot az Isten egyházára?) Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhózatába essék. Szükséges pedig, hogy jó bizonyosága is legyen a kívülvalóktól... Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók, kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. És ezek is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak, ha feddhetetlenek. Feleségeik hasonlóképpen tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben hívek legyenek. A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házaikat jól igazgatják. Mert akik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek maguknak, és sok bizodalmat a Jézus Krisztusban való hitben.”

Tit. 1:5-9 „Avégett hagytalak téged Krétában, hogy a háttamaradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam. Ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek hívő, nem kicsapongással vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára, nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereszkedő, hanem vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz, tiszta, magatúrtető, aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket.”

II. Móz. 4:10-12 „És mondta Mózes az Úrnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesszóló sem tegnaptól, sem tegnapelőttől fogva, sem azóta, hogy szólottál a te szolgáloddal, mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok. Az Úr pedig mondta néki: Ki adott száját az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? Most hát ereddj, és én leszek a te száddal, és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell.”

Ap. cs. 1:15, 21-25 „Azokban a napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda (volt pedig ott együtt mintegy

százhusz főnyi sokaság)...: Szükséges azért, hogy azok közül a férfiak közül, akik velünk együtt jártak... egy az Ő fel-támadásának bizonyosága legyen mivelünk egyetemben. Álla-tának azért elő kettőt, Józsefet, kit Barsabásnak hívnak, ki-nek mellékneve Justus volt, és Mátyást. És imádkozván mon-dának: Te Uram, ki mindeneknek szívét ismered, mutasd meg a kettő közül egyiket, akik kiválasztottál, hogy elnyer-je az osztályrészét e szolgálatnak és apostolságnak.”

.....

.....

.....

„Mindazok, akiket Isten gondviselése felelősségteljes állások-ba helyezett, szenteljék idejüket és erejüket azoknak a fon-tos ügyeknek, amelyek bölcsességet és lelki kiválóságot igé-nyelnek. Istennek nem az a terve, hogy az ilyen vezetőtől kívánja a csekélyebb jelentőségű ügyek intézését, melyeket mások is tökéletesen rendezhetnek... Amikor Mózes a het-ven vént kiválasztotta, hogy vele a vezetés felelősségét meg-osszák, nagyon gondosan járt el. Méltó férfiakat választott, akik tiszta életűek, egészséges ítélőképességű és tapasztalt emberek voltak. Midőn felavatta ezeket a véneket, felsorolta előttük azokat a tulajdonságokat, amelyek őket a gyülekezet bölcs vezetésére képesítik. »Hallgassátok ki atyátokfiat, és ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő atyafiaival és jövevé-nyeivel egyben« – mondta Mózes. »Ne legyetek személyválo-gatók az ítéletben, kicsinyt úgy, mint nagyot, hallgassatok ki, ne féljete senkitől, mert az ítélet az Istené...« A veze-tőknek az újszövetség hívő gyülekezeteiben is az élétszentség ugyanazon elveit kell követniük, amelyek Isten népének ve-zetőit Mózes és Dávid napjaiban irányították. Az ügyek ren-dezésénél az összes gyülekezetben, valamint a megfelelő tisztviselők kinevezésénél az apostolok az ószövetségben meg-követelt magas erkölcsi színvonalat alkalmazták mértékegy-ségül (V. Móz. 1:16–17).”

„Az Apostolok cselekedeteinek első fejezetében is utasításo-kat találunk azok kiválasztására vonatkozóan, akik a gyü-

lekezetben a felelősséget hordozzák... Ezekből a szövegekből tudhatjuk, hogy az Úr bizonyos állások betöltésére bizonyos embereket tartogat. Isten megtanítja népét meggondoltan és bölcsen kiválasztani olyan személyeket, akik nem árulják el a szent bizalmat. Ha Krisztus idején a hívőknek megfontoltan kellett kiválasztaniuk a felelős állásokra a vezetőket, akkor nekünk is, akik most élünk, bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé kell vinnünk minden ügyet, s buzgó imával kérnünk, hogy válasszon Ő.

A menny Ura tapasztalt embereket választ ügye felelősségének hordozására... Akiket Isten munkájában terhek viselésére választunk, azok ne legyenek meggondolatlanok, elbizakodottak, vagy önzőek. Példájuk vagy befolyásuk soha se erősítse a gonoszt... Isten munkájának egyre szentebbé kell válnia népünk szemében... Az egész munka jóléte azoknak a hűségétől függ, akiket megbízunk, hogy a gyülekezetekben Isten akaratát hajtsák végre. Olyanokat kell vezető állásokba helyeznünk, akik a lelki életben növekedtek... Hallgassanak Krisztus hangjára, s engedelmeskedjenek szavainak!”

„Intézményeinkben senki ne viseljen felelős tisztséget, aki nem tartja fontosnak, hogy hússzíve vagy kőszíve van-e. Vannak, akik azt hiszik, hogy Isten igazságszolgáltatását szemléltetik, ám nem képviselik gyengédségét, nagy szeretetét, amellyel minket szeret.”

„Sokan, mihelyt szent bizalmi tisztségeket foglalnak el, nagy embereknek tekintik magukat. Ha pedig e gondolatnak helyt adnak, az nyomban véget vet a mennyei világosság utáni vágyuknak, pedig ez az egyetlen, ami az embert valóban nagyvá teheti. Akik így tekintik a dolgokat, kiirtják önmagukból a nagyság minden lehetőségét, mert az igazság napja nem világítja meg őket.”

„Az alázat völgyében, ahol az ember Istentől függ, hogy tanítsa és vezesse minden lépését, viszonylagos biztonságban vagyunk. De mindenki, aki élő kapcsolatban van Istennel, imádkozzék azokért, akik felelősségteljes tisztségeket töltenek be, azokért, akik fennkölt magaslatokon állnak, és azokért, akiknek magas tisztségük miatt nagy bölcsességgel kell rendelkezniük. Ha nem érzik, hogy az emberinél sokkal erősebb

karra van szükségük, amelyre támaszkodjanak, ha nem Istenben bíznak, akkor eltorzul a látásuk, és elesnek.”

„Magatartásuk feletteseikkel, beosztottaikkal, vagy a velük egyenrangúakkal szemben igazolta-e, hogy Isten félelme él bennük?... Aki teljes tudatában él annak, hogy Jézus Krisztus szolgálatában áll, megalázza magát Isten előtt, hogy önmaga szinte megsemmisüljön, és Isten legyen számára minden mindenkben. Az ilyen ember Krisztus munkatársa, alkalmas a területi elnökségre. Ha körütekintőnek bizonyul, ha tapasztalatai és képességei alapján alkalmas a tisztségre, akkor a gyülekezetek az ilyen emberben bízhatnak, tehát támogassák. Az ilyen ember sohasem érzi képesnek magát arra, hogy Isten állandóan áradó kegyelme nélkül vezesse a művet, vagy annak akár csak egy területét is. Nem törekszik arra, hogy önmaga végezze a munkát és vállalja a felelősséget. Bölcs belátással másokban is felfedezi a tehetségeket, segíti őket, miközben ők is megosztják, hordozzák terheit.”

„A hirtelenkedő természetű, nyers, uralomvágyó lelkület is azt mutatja, hogy az illető nem alkalmas bizalmi tisztségek betöltésére, ahol Isten örökségét illető fontos kérdésekben kell határozni... Ha mégis vállalkozik emberek vezetésére, csak kárt és bajt okoz, mert nincs kellő tapintata, gyengéd érzései, amelyek Krisztus kegyelmének gyümölcsei... Akik ilyen helytelenül képviselik Krisztust, azok a műre is rossz befolyást gyakorolnak. Ugyanis hasonló eljárásra bátorítják a velük összekötötésben állókat... Az általuk okozott lelki kár szinte felmérhetetlen. Az Úr művében csak azok maradjanak és töltsenek be bizalmi tisztségeket, akik bizonyosságát adták, hogy az igazság megszentelte szívüket... Testvéreim! Kezeljétek az embereket emberként, nem pedig tetszésetekre bízott szolgálóként. Aki nyers, hatalmaskodó lelkületű, legyen inkább juhok pásztora, mint Mózes volt, s tanulja meg, hogy mit jelent jó pásztornak lenni.”

„Saul után Isten saját »szíve szerint való embert« hívott a trónra, nem olyat, akinek hibátlan a jelleme, de olyat, aki nem önmagában bízott, hanem Istenre támaszkodott és elfogadta Lelke vezetését, s ha vétkezett, elfogadta a feddést és az intést.”

„Soha ne feledjék el, hogy az állás nem változtatja meg a jellemet, s nem teszi csálthatatlanná az embert... A hivatal sohasem kölcsönöz szentséget és jellembeli kiválóságot... Ezt a kérdést kell alázatosan felvetni mindenkinek: »Képes vagyok-e erre a munkára? Megtanultam-e megőrizni az Úr útját, igazságot és törvényt tévén?« Az Üdvözítő földi példáját kaptuk, hogy ne járjunk a saját erőnkben bízva, hanem tartsuk magunkat – amint Salamon kifejezte – kicsiny gyermeknek.” (Az apostolok története, A hét diakónus c. fejezetből, 74–76. o.; Bizonyágtételek IX., 263–265., 282–283. o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 355., 293., 327., 270–274. o.; Spalding–Magan Collection, 249. o.; Pátriárkák és próféták, 673., 703–704. o.)

A jellembeli alkalmasság megléte tehát már a megválasztáskor szükséges, illetve ez feltétele kell hogy legyen a megválasztásnak. Ami a képességeket illeti, itt viszont számítani lehet Isten kegyelmére: Isten felfokozza azok természetes adottságait és megáldja erőfeszítéseiket, akik alázattal és teljes szívvel szolgálatára szentelik magukat. Akik Isten kegyelmében bízva és az Ő hívása alapján fogadnak el olyan megbízatást, amelyre – Mózeshez hasonlóan – egyáltalán nem tartják magukat alkalmasnak, azokat az Úr nevelni és segíteni fogja, hogy megfelelhessenek feladatuknak.

„Az isteni parancs Mózeset olyan lelkiállapotban találta, amelyben már mentes volt minden önhittségtől, s meggondolt, sőt félnék volt. Áthatotta a félelem, hogy képtelen lesz Isten szavait méltóképpen átadni Izraelnek. De miután elfogadta a megbízatást, teljes szívvel látott munkához, teljesen az Úrban bízva. Küldetésének magasztos volta megelevenítette szellemi képességeit. Isten megáldotta Mózes készséges engedelmességét, ékesszólóvá, bizakodóvá és higgadtá tette, alkalmassá a legnagyobb megbízatásra, amelyet ember valaha kapott. Legyen példa előttünk is arra, hogy mit tesz Isten azok jellemének megerősítésére, akik tökéletesen bíznak Őbenne, és maradéktalanul engedelmeskednek parancsainak.

Az ember erőt és rátermettséget nyer, amikor elfogadja a felelősséggel járó feladatokat, amelyeket Isten ruház rá, és teljes erejével igyekszik azokat teljesíteni. Bármily szerény legyen is a tisztége vagy korlátozottak a képességei, az az ember ér el igazi nagyságot, aki Isten erejében bízva hűsé-

gesen törekszik a munka elvégzésére. Ha Mózes saját erejére és bölcsességére támaszkodott volna, és mohón fogadja a nagy felelősséget, ezzel alkalmatlanságát bizonyította volna. Az a tény, hogy az ember érzi saját gyengeségét, bizonyítéka annak, hogy tudatában van a rábizott munka horderejének, és Istentől kér majd tanácsot és erőt.” (Patriárkák és próféták, 263. o.)

5 Miért adta az Úr ismét azt a tanácsot, hogy ne egyes vezetők döntsenek a művét érintő ügyekben, hanem istenfélő, tapasztalt hívőkből álló bizottságok? Milyen körülmények és lelkiismeretesség jellemezze a tanácskozásokat?

Péld. 20:18 „A gondolatok tanácskozással erősek, és bölcs vezetéssel folytass hadakozást.”

Péld. 24:6 „Mert az eszes tanácsokkal viselhetsz hadat hasznodra, és a megmaradás a tanácsosok sokasága által van.”

Ef. 5:10, 17 „Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak... Megértésétek, mi legyen az Úr akarata.”

.....

.....

„Senki se érezze úgy, hogy minden tőle függ, mindent ő végez. Bármennyire tapasztalt és tehetséges legyen is, mások tehetségére, képességeire is szükség van, azért, hogy egymást kiegészítsék... Különböző képességű, lelkületű emberekre van szükség... A legnagyobb munka vár ránk. A hasznavehetőségünket fenyegető egyik legnagyobb veszély, ha terveinket, véleményünket és munkánkat túl sokra becsüljük, és hittestvéreinktől függetlenül cselekszünk. »Tanácskozzatok!« – hangzott az angyal szava újból és újból. Sátán befolyásolhatja egy ember gondolatvilágát, hogy rossz irányba vezesse a dolgokat; sikert érhet el kettővel is, akik az ügyet ugyanúgy látják. Ám többek együttes tanácskozása nagyobb biztonságot nyújt Sátán cselvetéseivel szemben. Minden tervet több

oldalról vizsgálhatnak, tekinthetnek át, minden javaslatot gondosabban tanulmányozhatnak, tehát a vállalkozás megvalósítását kevésbé fenyegeti a kudarcc, és kevesebb vereség éri művünket. Egységben az erő, széthúzásban a gyengeség és vereség.”

„Senki ne próbálja saját ambiciózus terveit kivitelezni anélkül, hogy ne tárná fel testvérei előtt, és ne kérne tanácsot, hogyan lehetne a munkát továbbvinni.”

„A mű előbbre vitelét célzó tanácsuléseken ne egyéni hatalmi szó legyen a döntő, azaz egy hang az összes nevében – kivéve, ha mindannyian felismerik, hogy az adott tanács helyes. A módszerek és tervek gondosan mérlegelendők, hogy mindannyian megérthessék, s eldönthessék, melyiket alkalmazzuk missziómunkánkban az előttünk megnyílt területen.”

„Az egyházterületeken nem szabad sietve elfogadni a javaslatokat anélkül, hogy a testvéreknek időt adnánk, hogy gondosan mérlegelhessék a kérdést. Mivel a területi titkár javasolt valamely tervet, olykor szükségtelennek tartják, hogy megkérdézzék az Urat. Javaslatokat fogadnak el így, amelyek nem szolgálják a hívők lelki jólétét, s amelyek sokkal nagyobb területre hatnak ki, mint első pillantásra látszik. Az ilyen javaslatok nem Isten rendje szerint valóak. Sok, nagyon sok ügyet felvetettek és szavazással elfogadtattak, amelyek sokkal fontosabbak voltak, mint feltételezték, sokkal többet öleltek fel, mint amihez a szavazók hajlandók lettek volna hozzájárulni, ha idejük lett volna megfontolni a kérdés minden oldalát.”

„A munka fejlesztéséről tanácskozva ne gyakoroljon ellenőrző hatalmat senki... Gondosan vegyék fontolóra a javasolt módszereket, hogy minden testvér felmérhesse azok előnyeit és hátrányait, és döntsenek, melyiket kell követni.” (Bizonyoságtételek a prédikátoroknak, 222. o.; Spalding-Magan Collection, 334. o.; Bizonyoságtételek IX., 278. o., VII., 170. o.)

Csodálatos példa számunkra, hitbéli utódok számára az ún. szombatkonferenciákról szóló feljegyzés, amikor úttörőink mintegy bizottsági munkával (30–50-en voltak jelen ezeken az alkalmakon 1848-ban, összesen hat ízben) törekedtek arra, hogy a hitpontokat illetően egységre jussanak. Nyilvánvaló, hogy az Isten ügyét érintő bármely más kér-

désben is lehetséges, illetve szükséges hasonló szellemben tanácskozni. Ellen G. White visszaemlékezését idézzük:

„Aggódó lélekkel jöttünk össze, s imádkoztunk, hogy hitben és tantételekben egységre jussunk. Tudtuk, hogy Krisztus oszthatatlan. Minden esetben egy-egy pontot vizsgáltunk meg. Tisztelettel vettük kezünkbe és nyitottuk fel a Szentírást. Gyakran böjtöltünk, hogy az igazságot jobban megértessük. Ha egy pontot nem értettünk, komoly ima után megtárgyaltuk, s mindenki szabadon elmondta véleményét, majd ismét imában borultunk Isten színe elé, s komolyan könyörögtünk az egységért, hogy egyek lehessünk, ahogyan Krisztus és az Atya egy. Gyakran sírva imádkoztunk... Mindannyiunk szíve-lelke egy volt. A legkomolyabban törekedtünk arra, hogy a Szentírást el ne ferdítsük. Nem akartuk, hogy az Írás alkalmazkodjék emberi véleményhez. Arra is törekedtünk, hogy amennyire lehet, csökkentsük a nézeteltéréseket, nem foglalkoztunk a kevésbé fontos véleménykülönbségekkel. Minden egyes lélek legfőbb vágya volt, hogy a testvéri közösség megfeleljen Krisztus imájának: hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő és az Atya egy.

Néha egy-két testvér csökönyösen ellenállt az eléjük tárt meglátásnak, s utat engedtek feltörő érzelmeiknek, ám ha ez a lelkület mutatkozott, tanulmányunkat megszakítottuk, öszszejövetelünket elnapoltuk annak érdekében, hogy mindenkinek alkalma legyen imában elmélyülni, s így járulni újból Isten elé. Mindenki tanulmányozhassa egymagában a nézeteltérést, a különbséget, miután mennyei világosságért esedezett. Barátságunkról biztosítva egymást tértünk haza, hogy mielőbb ismét összejöjjünk az Írás további kutatására. Isten ereje néhányszor feltűnően megnyugodott rajtunk, s amikor az igazság világosan feltárult előttünk, együtt sírtunk és ujongtunk. Szerettük Jézust, szerettük egymást.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 6–7. o.)

6 Milyen legyen a bizottsági üléseken a légkör, a hangneme, a beszédstílus?

Ef. 5:21 „Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében.”

Fil. 1:27 „Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat.”

Ezék. 44:23 „Az én népemet tanítsák, hogy mi a különbség a szent és a közönséges között, a tisztátalan és a tiszta között való különbséget ismertessék meg velük.”

I. Pt. 4:7 „Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”

.....

.....

„A kik bizottsági ülésen vesznek részt, ne feledjék, hogy Istennel üléseznek, s Ő bízta rájuk a munkát. Tisztelettel és megszentelt szívvel gyűljenek egybe... Minden tettük azt tükrözze, hogy a munka fejlesztésével kapcsolatban Isten akaratát kívánják megérteni. Egy percet se pazaroljanak üres beszélgetésre, mert az Úr dolgát komolyan, tökéletesen kell végezniük. Ha a bizottság néhány tagja hanyag és tiszteletlen, jusson eszükbe, hogy olyan tanú jelenlétében vannak, aki minden tettet mérlegre tesz. Tudtomra adták, hogy a bizottsági ülések nem mindig kedvesek Isten előtt. Néhányan hideg, kemény, bíráló és szeretetlen lelkülettel érkeznek a gyűlésre. Nagy kárt okoznak, mert a gonosz jelenléte kíséri és a rossz oldalon fogva tartja őket. Közönyük a szóban forgó elképzelések iránt gyakran tanácsstalanságot idéz elő, halogatja a szükséges határozatokat. Mielőtt a testvérek az igazgatósági vagy bizottsági ülésre összejönnének, mindenki jelenjék meg Isten előtt, kutassa gondosan szívét, s vizsgálja meg indítékait. Imádkozzatok, hogy az Úr felfedje magát előttetek, nehogy balga módon bíráljatok s vessetek el javaslatokat... Írja szívébe e szavakat mindenki, aki bizottsági üléseken vesz részt: »Tetteim indítóokaival Istennek kell elszámolnom.« Legyen imájuk a zsoltáríró könyörgése: »Tégy Uram, závárt az én számra, őriztesd az én ajkaim nyílását. Ne engedd szívemet rosszra hajlani!« (Zsolt. 141:3–4)»

„Isten Lelke tanácsadásra készlet, testvéreim: egyesüljétek egymással a munkában! Szeressétek egymást mint hittestvérek, legyetek elnézőek, udvariasak és őszinték egymáshoz!

Nyomjátok el a felsőbbség érzetét munkatársaitokkal szemben, mert bennük kisebbrendűségi érzést okoz, hogy nem tudnak veletek lépést tartani. Senki se érezze úgy, hogy minden tőle függ, mindent ő végez. Bármennyire tapasztalt és tehetséges legyen is, mások tehetségére, képességeire is szükség van, azért, hogy egymást kiegészítsék... Különböző képességű, lelkiületű emberekre van szükség.”

„A bizalmi állásokat betöltőknek naponta olyan határozatokat kell hozniuk, amelyektől nagyon fontos események függenek. Gyakran sürgős döntéseket hoznak, s erre csak a szigorúan mértékletes ember képes. Ha testi, szellemi erőinkkel helyesen bánunk, akkor értelmünk megerősödik. Ha a megterhelést nem visszük túlzásba, akkor értelmünk minden igénybevétellel új lendületre tesz szert.”

„Sokszor okoz emésztési zavarokat a túl sok evés, vagy a sokféle étel fogyasztása... Valaki feltehetné a kérdést: Mi köze ennek a bizottsági ülésekhez? Nagyon is sok! A helytelen étkezés hatását az értekezletekre is magukkal hozzák. A gyomor állapota kihat az agyra, az elrontott gyomor leromlott, bizonytalan elmeállapotot okoz, s gyakran csöknyössé tesz téves vélemények fenntartásában... A gondos tanulmányozást igénylő kérdésekről kevéssé gondolkodnak el, s elkapkodva hoznak meg fontos döntéseket. Gyakran, amikor egyöntetűen kellene támogatni valamit, a határozott helytelenítés teljesen megváltoztatja a gyűlésen uralkodó légkört. Ezeket a következményeket újra meg újra bemutatták nekem. Utasítottak, hogy így szóljak testvéreimhez: A mértéktelen evéssel gátoljátok magatokat abban, hogy tisztán lássátok a különbséget szent és közönséges között... Nincs jogunk túlhajszolni magunkat, visszaélni akár szellemi, akár testi erőnkkel, hogy könnyen fellobbanjunk, s olyan szavakat szóljunk, amelyek szégyent hoznak Istenre. Isten azt kívánja, hogy mindig nyugodtak és türelmesek legyünk. Bármit tesznek is mások, nekünk Krisztust kell képviselnünk, és úgy kell cselekednünk, ahogyan Ő tenne hasonló helyzetben.” (Bizonyságtételek VII., 169–170., 130. o.; Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 261–262. o.)

**Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja**

A tized és az adományok rendeltetése

1 **Hogyan hangzik az alapvető eligazítás a tized rendeltetéséről?**

IV. Móz. 18:21 „Ímé a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben, az ő szolgálatukért való osztályrész ez, amellyel teljesítik a gyülekezet sátorának szolgálatát.”

Mal. 3:10 „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok rátok áldást bőségesen.”

I. Kor. 9:13–14 „Nem tudjátok-e, hogy akik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárral együtt veszik el részüket? Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek.”

Mal. 3:8, 10 „Avagy az ember csalhatja-e az Istent? Ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldoznivalóval... Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házámban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura...”

.....

.....

A tized rendeltetése: a szüntelenül előrehaladó és mindjában kiterjedő evangéliumhirdetés fenntartása, s megfelelő számú, illetve mind nagyobb számú munkás biztosítása.

„Isten külön utasításokat adott a tized felhasználásáról. Nem terve az, hogy az anyagiak hiánya megnyomorítsa munkáját... Nagyon világossá tette kötelességünket. Azt a részt, amelyet Isten magának tart fenn, ne fordítsuk semmilyen más célra, csak arra, amit Ő meghatározott. Senki ne tekintse jogának visszatartani a tizedet, hogy saját elgondolása szerint használja fel... Isten azt kívánja, hogy intézői pontosan kövessék útmutatásait. Ne akadályozzák az Úr terveit azzal, hogy valamely ajándékot vagy áldozatot akkor és úgy használnak fel, ahogyan emberi eszközök jónak látják. Nagyon rossz módszer az, ha emberek igyekeznek »javítani« Isten tervén...

Az Úr közölte Mózesrel Izraelnek szánt utasításait: »Parancsolt meg Izrael fiainak, hogy hozzanak zúzott bogyóból készült tiszta olajat a mécsekbe, hogy a mécsek állandóan égjenek.« (II. Móz. 27:20) Ennek szüntelen adakozásnak kellett lennie, hogy Isten házát megfelelően ellássák a szolgálathoz szükséges eszközökkel. Isten népe ma se feledje, hogy az istentisztelet háza az Úr tulajdona, s arról lelkiismeretes pontossággal gondoskodnunk kell. De az ehhez szükséges összeget ne a tizedből vegyük el...

Nagy hibát követünk el, ha elvonjuk a tizedet rendeltetési céljától: az ígéhirdetők eltartásától. Száz jól kiképzett lelkészek kellene lennie ott, ahol ma csak egyetlenegy tevékenykedik. A tized szent, az Úr magának tartja azt fenn. Be kell hoznunk kincstárába, s az evangélium munkásainak eltartására fordítanunk... Olvassátok el figyelmesen Malakiás könyvének 3. fejezetét, s lássátok meg, mit mond az Úr a tizedről. Ha hűségesen befizetitek a tizedet az Úr kincstárába, több munkást buzdítotok a munkába lépésre... Ne kössük meg tovább a mű kerekét azzal, hogy más csatornába tereljük a tizedet, ahelyett, hogy ott hagynánk, ahová az Úr rendelte. Gondoskodnunk kell más területekről is, el kell tartanunk ezeket, de nem a tizedből. Isten nem változott meg. A tizedet még mindig a lelkészek eltartására kell felhasználnunk. Az új területek megnyitása hatékonyabb lelkészi kart kíván, mint amilyennel rendelkezünk, s ehhez pénzre van szükség.”

„Isten egyértelmű utasítást adott arra vonatkozóan, hogy

a tizedből kellene támogatni azokat, akik iskoláinkban szolgálnak, Isten Igéjét tanítják, az Írásokat magyarázzák és Isten dolgaira nevelik a tanulókat. Ezt az utasítást régen kaptam, és a közelmúltban újra és újra megismétlődött. Néhány hónapja azonban teljesen egyértelmű kijelentést kaptam ezzel kapcsolatban.”

„Iskoláinkban a legtehetségesebb igehirdetőknek a Bibliát kell tanítaniuk. Ismerjék alaposan a Szentírást, éljenek mély lelki életet, s fizessük őket a tizedből. Isten terve az, hogy minden intézményünk eszközé váljék olyan munkások nevelésére és fejlődésük elősegítésére, akikkel Isten nem vall szégyent, akiket képzett hittérítőként küldhetünk ki a Mester szolgálatára.”

„A tized azokat illeti, akik az Ige szolgálatában vagy hittételek tanításában munkálkodnak, akár férfiak, akár nők.” (Bizonyágtételek IX., 247–251. o., VI. 134–135. o.; Spalding–Magan Collection, 151. o.; Evangelizálás, 229. o.)

2 Milyen felhívások szólnak hozzánk a tizedadáson felüli önkéntes adakozásról és áldozatokról?

Péld. 3:9 „Tiszteld az Urat a te marhádból, a te egész jövedelmed zsengéjéből.”

II. Móz. 25:1–2 „Szólt az Úr Mózeshez, mondván: Szólj az Izrael fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat; minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjetez nékem ajándékokat.”

V. Móz. 16:16–17 „Minden esztendőben háromszor jelenjen meg közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt. A kovásztalan kenyeret ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr előtt! Ki-ki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, amelyet ad néked.”

I. Krón. 29:1/a, 3, 9 „Azután monda Dávid király az egész gyülekezetnek: ...mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, odaadom az én Istenem házának szükségletére, azok mellett, amelyeket szereztem a szent ház számára... És örvendezett a sokaság,

hogy szabad akaratukból adtak, mert tiszta szívéből adakoztak az Úrnak. Dávid király is nagy örömmel örvendezett.”

II. Kor. 9:7, 11-12 „Ki-ki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból vagy kénytelenségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten... Hogy mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívúségre, amely általunk hálaadást szerez az Istennek. Mert e tisztnek szolgálata nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges Isten előtt.”

II. Kor. 8:12-13 „Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs. Mert nem úgy, hogy másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságotok legyen...”

.....

.....

.....

„Az ószövetségi üdvrendben... aratáskor, szüretkor a mező első termését – a gabonát, a szőlőt, az olajat – az Úrnak kellett szentelni áldozatul. A tallózást és a mezők sarkait a szegényeknek hagyták meg... A juhokról lenyírt első gyapját, az elsőnek kicsépeelt búzát az Úrnak kellett ajánlaniuk. Az Úr megparancsolta Izrael gyermekeinek, hogy amikor lakomát tartanak, hívják meg a szegényeket, az özvegyeket, az árvákat és idegeneket... A jótékonyágnak ezzel a rendszerével mindig szemük előtt volt, hogy kegyelmes Mesterük a tényleges tulajdonosa mezőiknek, nyájaiknak és csordáiknak, hogy a menny Istene küldi nekik a napfényt, esőt a vetésre, az aratáshoz, s hogy minden, amijük volt, az Ő teremése. Minden az Úré volt, s Ő vagyonkezelőivé tette Izrael gyermekeit.

A zsidók bőkezűsége, amikor a szent sátort emelték és amikor a templomot építették, az adakozásnak azt a lelkiületét szemlélteti, amelyet a keresztények egyetlen későbbi időszakban sem értek el... Izrael gyermekei épp csak kiszabadultak az egyiptomi fogságból, és vándorok voltak a pusztában, mégis az Úr hangja szólította Mózes: »Parancsold

meg az Izrael fiainak, hogy gyűjtsenek adományokat. Mindenkitől fogadjátok el, aki önként adja.« Isten népének nem sok vagyona volt... mégis nagyszerű cél lebegett előttük: Istennek szent helyet építeni... Nem sajnáltak semmit sem. Mindannyian szíves-örömet adakoztak. Nem csupán jövedelmük bizonyos hányadát, hanem tényleges tulajdonaik tetemes hányadát is... Nem kellett őket unszolni. A nép többet hozott, mint amennyire szükség volt. Ki kellett hirdetni, hogy ne hozzanak többet...

Adhatnak-e kevesebbet a hébereknél a keresztények, akik pedig nagyobb világossággal rendelkeznek? Elégnek találják-e az idők végéhez közel élő keresztények, ha feleannyit sem adakoznak, mint régen a zsidók? A zsidók bőkezűsége nemzetük javát szolgálta, de az utolsó időkben végzett munka az egész világra kiterjed... Tehetségünk, javaink, tudásunk ne csak a magunk érdekeit szolgálja, hanem használjuk fel a lélekmentésre...”

„A tizeden kívül az Úr igényt tart minden gyarapodásunk első gyümölcisére. Ezeket azért tartja fenn magának, hogy bőségesen elegendő legyen földi munkájára... Irgalmasan kell cselekednünk: támogatnunk kell a szegényeket és a szenvedőket. Erre a célra ajándékokat és áldozatokat kell juttatnunk... Ha Isten egész hitvalló népe – fiatalok és öregek egyaránt – megtennék kötelességüket, nem állna üresen a kincstár. Ha mindenki pontosan fizetné a tizedet, és az Úr-nak szentelné termésének zsongéját, akkor teljesen ellátnánk anyagiakkal az Úr munkáját.”

„Sokan... többre tartják pénzüket, mint azokat a férfiakat és nőket, akikért pedig Krisztus az életét adta... Ha mindnyájan megértenénk a megváltás tervét, és akár csak egyetlen ember üdvösségének értékét, akit Jézus a tulajdon vérével vásárolt meg, akkor minden más szempontot jelentéktelennek tartanánk. Sokan szeretik ugyan valamennyire az igazságot, mégis jobban szeretik a világot... Hagyják, hogy emberek rohanjanak a kárhozatba, pedig megmenthetnék őket, ha ugyanolyan komoly erőfeszítést tennének értük, mint amelyet a földi kincsek megszerzéséért tettek. Sokan lankadatlan lendülettel lótnak-futnak, hogy többet szerezzenek még a világ dolgaiból, amelyekre nincs is igazán szükségük...”

Veszedelemnek teszik ki egészségüket és lelki örömeiket, valamint családjuk békéjét, nyugalmát és boldogságát...

Akiknek kevés jutott a világ javaiból, azok az egytálemosak. Mégis ugyanakkora veszély fenyegeti őket is, mint a gazdagabbakat, ha túlságosan szeretik azt a keveset, és önzőn visszatartják az Úr ügyétől... A megrázó megrovásokat, amelyeket Isten szavában olvasnak e világ szerelmesei ellen, kizárólag a gazdagokra értelmezik, pedig lehet, hogy őket fenyegeti nagyobb veszély, mint a gazdagokat... A szegényebbeknek is fenn kell tartaniuk önmagukban és ügyeikben az Isten iránti odaszentelődésüket, és azt, hogy önzetlenül a szívükön viseljék Isten ügyét és munkáját. Keressék elsősorban Isten országát és annak igazságát, s higgyenek az ígéretnek, hogy a szükséges dolgokat is mind megkapják, ráadásul."

„Hívő szülők gyakran átadják birtokukat hitetlen gyermekeiknek, és ezzel kiengedik kezükből a lehetőséget, hogy megadhassák Istennek, ami az övé. Leteszik a felelősséget, amelyet Isten rájuk ruházott... Nem Isten rendje szerint való az, ha a szülők, akik igazgatni tudják ügyeiket, átadják birtokuk ellenőrzését akár a velük egy hiten élő gyermekeiknek is. A gyermekek nem mindig olyan odaadók a mű iránt, mint kellene, nem járták ki a nehézségek és próbák iskoláját, hogy az örökkévaló kincseket nagyra, a földieket pedig kicsire becsüljék... A férj, aki feleségének átadja birtokát, széles ajtót nyit felesége megkísértése előtt, akár hívó, akár hitetlen. Ha hajlamos az önzésre és a harácsolásra, sokkal súlyosabb lesz a küzdelme, ha férje és a saját sáfársága is rá hárul."

„Isten minden gyülekezetében megengedi, hogy néhányan szegények legyenek. Az Úr gyülekezetünk tagjaira személyes kötelességként bízva, hogy gondoskodjunk róluk. Ne hárítsuk kötelességünket másokra! Ugyanazt a szeretetet és együttérzést kell gyakorolnunk, amit Krisztus tenne a helyünkben. Így nevel minket, hogy felkészítsen arra, hogy az Ő mód-szerével munkálkodjunk... Ha valamely gyülekezet túlterhelt ezen a téren, más gyülekezetek siessenek segítségére. A gyülekezetek legyenek tapintatosak és találékonyak Isten szegény gyermekeinek gondozásában, hogy tűrhetővé tegyék a

szenvedők életét. Gyakorolják Ésaiás 58. fejezetének utasításait, s az ott felsorolt áldásokat nyerik cserébe... Úgy kell beírnunk lelkiismeretünkbe, mintha vastollal vésnénk sziklába: aki semmibe veszi a könyörületet, a szánalmat és az igazságos tetteket, aki elhanyagolja a szegényeket, a szenvedőket, aki rideg és udvariatlan, az viselkedésével kizárja magát Isten kegyelmes jellemformáló munkájából...

Minden gyülekezeti tag tartsa kötelességének, hogy munkálkodjék a közelében lakó emberekért. Vegyétek fontolóra, hogyan segíthetnétek azokon, akik nem érdeklődnek a vallásos dolgok iránt. Amikor barátaidat látogatod, érdeklődj lelki és testi jólétük felől. Töltsük a testet és lelket nem felüldítő szórakozás óráit inkább a szegények, a betegek és a szenvedők látogatásával, vagy azzal, hogy igyekszünk segíteni azoknak, akik rászorulnak... Isten nemcsak jótékony-ságot vár el tőled, hanem vidám arcot, reményt keltő szavakat és kézzorozást... Akadnak olyanok, akik különleges alkalmakkor érzélgősséget engednek meg maguknak, amely hirtelen tettekre vezet... Buzgalmuk hamar ellobban, s aztán újra elhanyagolják Krisztus szolgálatát. Isten nem a csak néha nekirugaszkodó szolgálatot fogadja el. Embertársainkkal nem az érzélgős kitérősek tetteivel tehetünk jót. A nekirugaszkodó, majd elhaló igyekezetek gyakran több kárt okoznak, mint amennyi hasznot hajtanak... Segítsük azokat a nagycsaládos embereket, akik szüntelenül gyöngélgéssel és nyomorral küzdenek... Bízunk meg éles eszű, bölcs, istenfélő férfiakat és nőket, hogy törődjenek a szegényekkel és nyomorgókkal – kezdve a hívő családokon. Számoljanak be a gyülekezetnek, s tanácskozzák meg, mi a teendő... Isten szándéka az, hogy a szeretet és segítség köteléke szorosan összekösse a gazdagokat és szegényeket. Felszólít, hogy érdeklődjünk a szenvedés és ínség minden tudomásunkra jutó esete iránt.”

„Sokaknak eszükbe sem jut végrendelkezni, amíg látszólag jó egészségnek örvendenek. Testvéreink mégis tegyék meg ezt az elővigyázatos gondoskodást... Úgy rendezzék vagyoniukat, hogy bármikor hátra tudják hagyni. Úgy készítsék el végrendeletüket, hogy jogerős legyen a törvény előtt... Amikor szétosztjátok vagyoniotokat családok közt, ne feledkezzetek

meg Isten művéről... Magától értetődő, hogy ne hagyjátok pénz nélkül feleségeket, gyermekeiteket: gondoskodjatok róluk, ha erre rászorulnak. Mégse végrendelkezzetek – csak mert ez a szokás – sok olyan rokon javára, aki nem szenved hiányt semmiben. Soha ne feledjük, hogy a javak elosztása terén uralkodó jelenlegi önző rendszer nem Isten elgondolása, hanem emberi dolog. A keresztények legyenek reformerek, s törjék meg a mai szokást, teljesen új szempontot véve figyelembe a végrendelkezéskor.”

„Tanítsuk oktatással és példaadással a lemondást, a takarékossgot, a bőkezűséget és a függetlenséget... Az igazság munkájának fejlesztése és intézményeink alapítása áldozatokkal kezdődik. Ez a nevelés elengedhetetlen része. Ha kéz érintése nélkül épített örök mennyei otthonra vágyunk, akkor életünk folyamán szokásunkká kell tennünk az önfeláldozást... Tekintsük a pénzt Isten ránk bízott ajándékának, amelyből munkáját és országa építését kell végeznünk. A fiataloknak meg kell tanulniuk kívánságaik korlátozását...”

A szemkápráztató ruhákra költött pénz nagy veszteség: Isten ügyét segíthettük volna azzal újabb és újabb területeken. Bárcsak adna az Isten igaz belátást, hogy megérthetnénk, mit jelent kereszténynek lenni! Olyanokká kell lennünk, mint Krisztus volt – Krisztus pedig nem a saját kedvtelésére élt.”

„Tagadjatok meg magatoktól valamit a szegények javára! Emellett tizedetek és hálaáldozatok se legyen kevesebb. Legyen ez többletáldozat... Amikor aranyórát vagy -láncot vizsgálgattok, vagy valamilyen költséges bútordarabot, vessétek fel a kérdést: Helyes lenne-e ekkora összeget arra költeni, ami nélkül meglennénk, vagy pedig olcsóbb tárgy is ugyanúgy megfelelné a célnak?”

„Ne költsetek magatokra többet, mint ami elkerülhetetlen. Legyen otthonotokban »lemondópersely«, amelybe beleteszitek az önmegtagadás apró tetteivel megtakarított pénzt... Ne fáradjatok bele a jótettekbe, mert Isten megállás nélkül árasztja rátok áldását.”

„Irtsunk ki életünkéből minden fényűzést, mert rövid a hátralévő idő a munkára... Családok éheznek, kicsinyek sírnak kenyérért. A szegények házaiban nincs megfelelő bútor-

zat és ágynemű... A nyomorgók kiáltása az egekig hatol... Míg felebarátaik éheznek, szenvednek a napi élelem hiánya miatt, addig ők sokat költenek élelemre, és sokkal többet esznek, mint amennyire szükségük van... Akik semmibe veszik Istennek a szegényekre vonatkozó gondoskodó rendelkezését, azok rájönnek majd, hogy nemcsak felebarátaikat lopták meg, hanem Istent is, és hűtlenül kezelték javait.”

„Megtudtam, hogy rossz következményei voltak annak, hogy a tábor-összejöveteleken sürgető felhívások hangzottak el adakozásra. Túlzásba vitték a dolgot... A szegényeket mélyen érintette a felhívás, és őszinte lélekkel ígértek meg olyan összegeket, melyektől szívesen megválnának ugyan, de amelyeket nem képesek előteremteni. Sok esetben rossz benyomást tett az emberekre az efféle sürgető felhívás. Némelyek azt gondolták, hogy üzenetünk lényege a pénz volt... Vannak jobb módszerek is: gyűjtsünk önkéntes adakozással, nem pedig népes összejöveteleinken elhangzó, unszoló felhívások segítségével... A sürgető felhívás nem a legjobb módja az anyagiak megszerzésének. Közönyösen veszik a szegények ügyének kivizsgálását és az összegeknek azzal a céllal való visszaadását, hogy a szegényeknek ne kelljen nyomorral küszködniük. Ha elhanyagoljuk a kötelességet, hogy meggyőződjünk a szűkölködők szükségleteiről, és azzal enyhítünk nyomasztó ínségükön, hogy visszatérítjük nekik az Isten ügyére felajánlott összegeket – akkor ez Údvözítőnk elhanyagolása a részünkről, szentjei személyében.”

„Senki se használja ki a tábor-összejöveteleket, amikor sok embert elérhetünk, hogy más témát vessen fel, vagy pénzt gyűjtsön a különféle jótékony célokra. Isten munkája az igazszolgálat, az igazság hirdetése... ezeket kell népünk elé tárni a tábor-összejöveteleken.” (Bizonyágtételek IV., 77–80., 482–484., 511. o.; VI., 384–385., 272., 262., 276–279., 213–215., 385., 70. o.; II., 654–660. o.; I., 490–491. o.; IX., 131. o.; III., 510–511. o.)

3 Milyen tanácsot kaptunk a nem hívők részéről felajánlott adományokkal kapcsolatban?

Ezsd. 8:24–25 „Ekkor különválasztottam a papi fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához, és hozzájuk

atyjukfiai közül tízet. És átmértem nekik az ezüstöt és aranyat, és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait, amelyeket a király, tanácsosai, fejedelmei és minden Babilóniában élő izraeliták ajándékoztak.”

„Azt kérdezed, hogy helyes-e, ha a pogányoktól adományokat, ajándékokat fogadunk el. A kérdés helyénvaló. Ám én is megkérdem: Kié a mi világunk? Ki a házak és földek valóságos tulajdonosa, ura? Vajon nem Istené-e minden? A bőség tőle származik, amelyet emberekre bízott... Az Úr adakozásra készíteti a világiakat, sőt még a bálványimádókat is, hogy bőségükből az Úr ügyének támogatására adakozzanak, ha mi helyesen, bölcsen közeledünk hozzájuk, ha alkalmat adunk nekik, hogy megtegyék azt, amit kiváltságuk megtenni.

Isten indítja őket, hogy népe érdekében sok mindent megtegyenek. Ha megfelelő emberek tárnák fel Isten művének szükségleteit a vagyonos és befolyásos emberek előtt, az illetők sokat tennének Isten ügye előmozdításának érdekében az egész világon. Megfosztottuk magunkat kiváltságainktól – pedig jótéteményeik részesei lehettünk volna –, csak azért, mert függetlenítettük magunkat a világtól. Az igazságnak egyetlen elvét sem kell feláldoznunk azért, hogy megragadjunk minden kínálkozó alkalmat Isten ügyének előmozdítására, javára. Az Úr akarata szerint népe a világban van, de nem a világból való...

Battle Creek-i hittestvéreink nem a helyes megvilágításban látják a dolgokat. Nem bölcs és nem helyes buzgalom vagy lelkiismeretesség, hogy a szanatórium és a kápolna után adót akarnak fizetni... Olvassák el Nehémiás könyvét alázatos, Szentlélektől érintett szívvel... s változtassanak a dolgok jelenlegi rendjén. Nehémiás Istenhez imádkozott segítségért, és Isten meghallgatta imáját. Az Úr befolyásolta a pogány királyokat, hogy Nehémiásnak segítsenek. Mialatt ellenségei áskálódtak ellene, az Úr a királyok szívére hatott, hogy tervét megalósítsa...

Gyakran bánkódom, ha látom, hogy vezetőink szélsőséges álláspontot foglalnak el... Még e világon vagyunk, s Isten helyet tart fenn számunkra a világgal való kapcsolatainkban. Jobbjával készít utat számunkra, hogy műve előre haladhasson...

Amíg e világon vagyunk, és Isten Lelke befolyásolja a világot, jóindulatra szorulunk, és legyünk jóindulattal mások iránt. Árasszuk a világra az igazság világosságát, ahogyan a Szentírásban feltárul, mi pedig fogadjuk el a világtól azt, amire Isten készíti őket, hogy ügye érdekében megtegyék. Az Úr még most is befolyásolja a hatalmon lévők szívét népe javára... Ne utasítsák vissza a jóindulatot, ne vonakodjanak elfogadni azt a segítséget, amelyet emberek Isten indítására nyújtanak az Úr művének előbbre vitele érdekében... Izrael Istene adta javait a hitetlenek kezébe, hasznosítsuk e javakat az elbukott világért végzendő munkánkban. Az ügyvivők, akik által ezek az adományok befolyanak, utakat nyithatnak meg az igazság terjesztésére. Lehet, hogy nem rokonszenveznek ezzel a feladattal, nem hisznek Krisztusban, nem élnek Igéje szerint, de emiatt adományaikat nem utasíthatjuk vissza. Nem tudom belátni, miért tegyünk különbséget az adományok között, amelyeket a kívülállók juttatnak el hozzánk.” (Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 201–202., 205–206., 208–209., 215–216. o.)

Figyeljük meg, hogy itt Isten háza, műve építésére szánt személyes, önkéntes adományokról van szó a kívülállók részéről. Ezt elfogadhatjuk az Ige és a bizonyágtételek tanúsága szerint. Más dolog az állami költségvetésből való rendszeres támogatás a hitéleti tevékenység fenntartására, amit más egyházakhoz hasonlóan mi is megkaphatnánk. Ezt nem fogadhatjuk el, mert sérti egyrészt az állam és az egyház szétválasztásának elvét (Mt. 22:21), a lelkiismereti szabadság elvét (a lelkészi és hitoktatói munkát olyan állampolgárok adójával tartanánk fenn, akik nagyrészt egyáltalán nem támogatnák munkánkat önként), valamint Jézusnak azt a rendelkezését, hogy „akik az evangéliumot hirdetik, az evangéliumból éljenek” (I. Kor. 9:14), tehát hogy az evangélium hirdetésére szánt önkéntes, hitből való adományok tartsák fenn az evangéliumhirdetés művét.

4 Milyen tanácsot kaptunk az imaházak építésére vonatkozóan, még ha kicsiny, szerény kezdetről van is szó egy új területen? Milyen áldást nyernek azok, akik nem csupán a feleslegükből adnak, hanem igazi áldozatot hoznak, Isten háza és műve iránti szeretetből?

Aggeus 1:4, 8-9 „Ideje-e néktek, hogy ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház romban áll?... Menjete fel a hegyre, és hordjatok fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőíttessem, azt mondja az Úr. Sokat vártatok, de ímé kevés lett. Haza is hordtátok, de én ráfuvallok arra! Mi okért? – azt mondja a Seregek Ura. Az én házamért, amely ím romban áll, ti pedig siettek, ki-ki a maga házához.”

Mal. 1:7-8 „Mégfertőztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertőztetünk meg téged? Azzal, amikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. Hogyha vakot hoztok áldozatul: nem bűn-e az? Vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-e az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-e, avagy reád tekint-e? – azt mondja a Seregek Ura.”

Lk. 21:1-4 „És mikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe. Látott pedig egy szegény özvegyasszonyt is, hogy abba két fillért vetett. És mondta: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vetett. Mert mindezek a fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz, ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda vetette.”

.....

.....

„Amikor valamely kis- vagy nagyvárosban felkeltettük az érdeklődést, keményen kell dolgoznunk, míg szerény imaház nem áll... Ezeknek az emlékműveknek az igazság tanújaként ott kell állniuk sok-sok helységben... Ha valahol megalakul a hívők csoportja, építsünk imaházat is. A munkások ne

hagyják el a helységet, mielőtt el nem érik e célt. Számos helyen hirdettük az igazságot, s néhányan elfogadták. A szűkös körülmények miatt mégis alig tehetnek valamit, hogy biztosítsák mindazt, ami szilárd jelleget ad a munkának. Gyakran ez nehezíti meg tevékenységünk kiterjesztését. Amikor az emberek érdeklődni kezdenek az igazság iránt, a többi egyház lelkészei azt mondják nekik (amit aztán egyháztagjaik is visszahangoznak): »Ezeknek nincs imaházuk, nincs istentiszteleti helyük. Kicsiny nép ez, szegény és tanulatlan. Lelkészeik rövidesen továbbmennek, akkor majd lelohad az érdeklődés. Akkor majd kiveritek fejetekből ezeket az újmódi elgondolásokat.«

Erős kísértés ez azoknak, akik elfogadják hitünk megalapozottságát, s akiket Isten Lelke meggyőz a jelenvaló igazságról. Gyakran elismételjük, hogy kicsiny kezdetből széles körű érdeklődés támadhat. Ha bölcsességet, megszentelt ítélőképességet és rátermett vezetést tanúsítunk... szerény imaházakat fogunk építeni, ahol azok, akik elfogadták az igazságot, lelkiismeretük szerint imádhathják Istent. Amikor csak lehetséges, adósságoktól mentesen szenteljük fel Istennek imaházainkat... Mondjuk ki: »Feltétlenül szükség van imaházra«, s a tagok dolgozzanak a maguk két kezével. Olykor mégis előfordul, hogy az ifjú gyülekezet nem tudja azonnal vállalni az imaház építésének egész terhét. Ilyen esetekben más gyülekezetekből segítsék őket a testvérek. Olykor jobb, ha inkább kölcsönvesszük a pénzt, mint hogy egyáltalán ne építsünk. Ha valakinek van pénze, s miután adakozott, kölcsönadna valamilyen összeget – kamatmentesen vagy alacsony kamatra –, akkor helyes lenne felhasználni ezt a pénzt, amíg ki nem tudjátok küszöbölni az adósságot. Azonban – ismétlem – hacsak lehetséges, adósságmentesen szenteljük fel az imaházakat... Minden héten igyekezz félretenni valamit e célra a tizeden kívül. Tarts kéznél valamilyen dobozt. Magyarázd meg gyermekeidnek, hogy ebbe a lemondásdobozba teszel minden forintot, amire nincs feltétlenül szükséged. Az Úr házának javára teszed, hogy megszabaduljunk az istentisztelet házáat terhelő adósságoktól. Ezen az áldozaton át családod minden egyes tagja áldásban részesül.»

„Amikor imaházat emelünk, komolyan gyakorolnunk kell a hitet és az Istenbe vetett bizalmat. Üzleti ügyekben keveset halad előre, aki semmit sem kockáztat: miért ne legyen hát hitünk az Istenért végzett vállalkozásban, miért ne ruháznánk hát be az Ő ügyébe?”

„Isten elvárja követőitől, hogy szaporítsák a gyülekezetek számát mindenütt, ahol lelkeket az igazság ismeretére vezethetnek. Isten népe soha ne tömörüljön nagy közösségekbe, mint ahogyan Battle Creekben tette.”

„Láttam, hogy sokan, akikre Isten javakat bízott, megengedhetőnek tartják, hogy bőkezűen a saját kényelmükre költsék, s kellemes otthont rendezzenek be maguknak. De amikor házat építenek az örökkévalóságban lakozó hatalmas Isten imáadására, nincs miből visszaadni a javakat, amelyeket kölcsönzött nekik... Néhányan a lehető legkevesebbet teszik. Kidobott pénznek tartják, amit arra a helyiségre költenek, ahol a Magasságos meglátogatja őket. Az ilyen áldozat nyomorék, nem kedves Istennek... Isten megparancsolta Izrael fiainak, hogy áldozataik hibátlanok és szeplőtlenek legyenek, a nyáj legjava... Ha házat építész az Úrnak, ne kicsinyeld le nyomorult áldozataiddal. Hozd el a legjobbat Isten épülő házába! Legyen az mindannak a legjava, amid van. Viseld szíveden, hogy az imádság háza megfelelő és szép legyen. Néhányan úgy vélik, hogy ez lényegtelen, mert az idő rövid. Ez esetben tedd ugyanezt otthon és minden más világi dologban is! Láttam, hogy Isten fejleszteni tudná művét az ember bármiféle hozzájárulása nélkül is, de ez nincs szándékában... Elvárja, hogy az emberek építsék művét. Terve az, hogy amit rájuk bízott, használják fel értelmesen... Isten művének terjeszkednie kell, és ha népe megfogadja tanácsát, nem marad kezükben nagy vagyon, hogy megemészse a végső tűzön.”

„A szegény özvegy az életszükségletét adta oda, hogy azt a kicsit megtehesse, amit tett. Megtagadta magától az ételt, hogy azt a két fillért a szeretett ügyre fordíthassa. Ezt hitel tette, bízott mennyei Atyjában, hogy Ő nem feledkezik meg róla nagy ínségében. Ez az önzetlen lelkület és gyermeki hit érdemelte ki a Megváltó dicséretét... Amikor Jézus azt mondta az özvegyről: »mindenkinél többet vetette«, szavai

igazak voltak nemcsak az indíték szempontjából, hanem az ajándék kihatása szempontjából is... Annak a csekély adománynak a hatása olyan volt, mint a patak, amelynek forrása kicsiny, de azután egyre szélesedik és mélyül. Ezer módon járult hozzá a szegények megsegítéséhez és az evangélium terjesztéséhez. Az özvegy önfeláldozó példája ezer meg ezer szivre hatott minden korban, mindenütt... Isten áldása az özvegy két fillérére hatalmas eredmények forrása lett. Így lesz ez az Isten dicsőségére őszintén véghezvitt minden cselekedettel, minden átnyújtott ajándékkal. Ez összekapcsolódik a Mindenható szándékával. Olyan jó dolgokat eredményez, amelyeket ember nem mérhet fel.” (Bizonyágtételek VI., 100–103. o.; IV., 77. o.; I., 188–189. o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 204. o.; Jézus élete, 519. o.)

5 **Hogyan ügyeljünk Isten művében az anyagi források helyes, igazságos elosztására? Mi az, amit nem szabad elnézni soraink között?**

I. Kor. 12:25, 27 „Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok... Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Neh. 5:1, 4–10 „Lőn pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek az ő atyjokfiai, a zsidók ellen... Voltak, akik ezt mondták: Kölcsönvettünk pénzt a király adójáért mezeinkre és szőlőinkre. Ímé bár a mi testünk éppen olyan, mint a mi atyánkfiainak testük, s a mi fiaink olyanok, mint az ő fiaik, mégis rabságba kell adnunk fiainkat és leányainkat... Magamba szállva gondolkodtam erről, és megfeddtem az előljárókat és főembereket... Ezt mondtam: Nem jó dolog ez, amit cselekszettek. Hát nem fogtok a mi Istenünk félelmében járni?... Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát kölcsönöztünk nekik...”

II. Kor. 6:3 „Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.”

.....

.....

„A múltban emberek egy csoportja megpróbálta saját kezében tartani a gyülekezetektől származó összes anyagi eszköz ellenőrzését, és ezeket a legaránytalanabb módon használták fel... Bátorítás és támogatás nélkül hagytak nehézségekben lévő területeket.”

„Helytelen intézkedés, hogy minden pénz Battle Creeken keresztül forogjon, néhány ottani ember igazgatása alatt.”

„Gondoskodjunk arról, hogy megerősítsük azt az intézményt, amely súlyos nehézségekkel küzd. A Battle Creek-i nagy gyülekezet megerősítés nélkül küldhetne anyagi segítséget a szegényebb, az adósságok terhe alatt csaknem összeroszkodó gyülekezeteknek! Miért van az, hogy magukra hagyják a testvérgyülekezeteket, szegénységgel és adósságokkal küzdve? Az önzés lelki halált okoz. Jólétben élő gyülekezeteink milyen sok jót érhetnének el, ha segítenék a testvérgyülekezeteket... Ha valamely intézmény vezetője vagy, és intézményeket látsz bátran élethalálharcot vívni, inkább nyisd vissza nagy terveid némelyikét, a küzdőket azonban segítsd, hogy meg tudják valósítani legalább egyik-másik tervüket. Ne használj minden fillért a magad berendezésének bővítésére, a magad fontosságának növelésére. Fordítsd javaid egy részét kórház és iskola alapítására más területeken... Mindenki igyekezzen eredményessé tenni a gondjaira bízott intézményt. Összes intézményünk tartsa ezt szem előtt, s törekedjék a jó eredmények elérésére. Ugyanakkor ne feledjék, hogy eredményességük bőkezűségükkel lesz arányos, ha megosztják javaikat a talpalatnyi földért küzdő intézményekkel.”

„Végezzük az Úr munkáját, tekintettel a szőlőskert minden részének szükségleteire! Mindnyájan egyetlen család tagjai, egy Atya gyermekei vagyunk, s az Úr jövedelmét használjuk fel úgy, hogy számba vesszük az ügy érdekeit az egész világon. Az Úr a mező egészére tekint. Műveljük szőlőjét osztatlan egészként! Nem szabad kincstárunk összes pénzét csupán néhány helyen felhalmozni, hanem igyekezzünk, hogy a munkát sok helyen építsük. Csatoljunk Isten országához újabb területeket.”

„Isten megengedi, hogy többé ne legyenek hallhatók az olyan vélemények, melyek szerint minden, a munkába befektetett pénznek a kijelölt csatornán keresztül Battle

Creekbe¹ kell kerülnie. Azok az emberek, akiknek Isten javakat adott, egyedül az Ő illetékessége alá tartoznak. Kívánságuk, hogy közvetlenül a missziókhöz juttassák el segítségüket és támogatásukat.”

„Levelet kaptam Buster atyafitól Chicagóból. Röviden leírta gondjait és próbáit, s azt, hogy nem tudja eredményesen végezni munkáját, nem tudja eltartani családját. Amint írta, mély meggyőződése, hogy kötelessége fáradozni saját (színes) népéért, csakhogy kölcsönöket kell fölvennie. A testvérek, akikkel megbeszélte a dolgot, azt javasolták, hogy mindaddig folytassa könyvterjesztő munkásságát, amíg ki tudja fizetni adósságait. Ez nagyon helyénvaló tanács, ha egyáltalán valószínűnek látszik, hogy kivitelezhető. Nehogy elfeledjük azonban, hogy volt idő, amikor fehér bőrű testvéreinken is jelentős mértékben segítenünk kellett, nem csupán pusztá szavakkal: melegedj meg, öltözz fel! Többet kellett tennünk, mint csupán megáldanunk őket és azután útjukra bocsátanunk, hogy küszködjenek a nyomorral és az aggodalmakkal. Nem mindig tekinthetjük az ügyetlenség, élheterlenség és tehetetlenség jelének, ha valaki kénytelen volt kölcsönkérni, hogy ne szűkölködjék élelemben és ruházatban, és nem tudta megfizetni adósságait, bármilyen keményen igyekezett is. A bajbajutottak felé régen segítő kéz nyúlt, hogy kisegítse őket az anyagi szorultságból, hogy folytatni tudják munkájukat az Úr szőlőjében, s ne gyötörje őket az adósság gondolata...

A lehető legjobbakat hallottam erről a testvérünkről, őszinteségéről, képességeiről, hogy jó munkát végezzen...

Némelyek, akik nem Istentől kaptak tanácsot, javaslatot készítettek elő, amit azután el is fogadtak, hogy senki se munkálkodjék lelkipásztorként, ha előzőleg nem volt eredményes könyvterjesztő. Ezt a határozatot nem az Úr Lelke ihlette. Olyan emberekben született meg, akik szűk látókörűen gondolkodtak Isten szőlőkertje és annak munkásai felől...

Tanácsolni lehet őt, meg lehet beszélni vele a dolgokat, az

¹ A mű központja Ellen G. White korában.

utasítást azonban mégis Istentől kell vennie, akié és akit szolgál... Vajon az Úr tartogat-e munkát számára, hogy testvéreiért fáradozzék? Ha az Úr ezt akarja, hogyan merészel bárki korlátokat emelni ez elé, avagy elállni az útját?...

Amikor valaki becsületesen törekszik arra, hogy elartsa családját, s mégsem képes erre, akkor az Úr nem mondja igeszolgálatot végző testvéreinket büntelennek, ha közönyösen tekintenek testvérük gondjaira, s olyan feltételeket írnak elő számára, amelyeknek jóformán képtelenség eleget tenni...

Meglátogattad-e feleségeddel ezt a családot? Fáradtságot nem kímélve, körültekintően megvizsgáltad-e az esetet? Beszéltél-e a testvér feleségével? Megismerkedtél-e velük a levélváltáson kívül? Átgondoltad-e, átérezted-e az ügyüket? Attól kértél-e tanácsot, akinek szíve gyengéd szánakozással és önzetlen szeretettel van tele? Isten nagyon nagylelkű, nagyon bőkezű. Krisztus nem feledkezik meg tanításaiban a szegényekről... Ha elvesszük a szegényektől, amit valójában nem áll módjukban ingyen odaadni – legyen az szolgálat vagy pénz –, akkor Isten így szól hozzánk: »Gyűlölöm az égőáldozatra való rablást.« Bárhol is vesznek el pénzt az ügy számára olyan módszerekkel, amelyek az éhség vagy a ruházat hiánya miatti szenvedést okoznak, aki ezt elköveti, azt Isten meg fogja ítélni – s azokat is, akik eltűrik, hogy ilyet valaki elkövessen... Ha az ügynek adunk minden forintot, de közben meglopjuk testvérünket azoktól a lehetőségektől, melyekkel kenyeret adhatna családjának, ez nem az a fajta hithűség, amely elnyerné Isten tetszését...

R. testvér azt mondja, egy testvérnő felajánlotta az atyáfinak, hogy ő majd kifizeti az adósságait, de te nem engedted meg neki. Honnan tudhattad, hogy nem az Úr munkálkodott a testvérnő szívében és értelmében, hogy pontosan ezt tegye?... Kutasd át az eget és a földet, mégsem találsz annál erőteljesebben kijelentett igazságot, mint hogy a kereszténység az éppen azok iránt tanúsított irgalomban nyilvánul meg, akik a legjobban rá vannak utalva együttérzésünkre, segítségünkre... Vallásunk túl sok hitvallásból és túl kevés valóságból áll. Az isteni igazság kevéssé hat embertársainkra, amikor a tanítás és beszéd helyett tetteink által kellene hatást gyakorolnunk... Hamis elmélet az, amely eltűri a

nyomort és ínséget, miközben azon erőlködik, hogy Isten ügyét segítse előre.

Nem szabad kettéválasztanunk a nagy elveket az apró cselekedetektől! Az ilyen szétválasztás silányan képviseli Krisztus vallását... Az úgynevezett jelentéktelen dolgoknál semmibe vesszük Isten törvényét... Ezeket a cselekedeteket sokan a szeszélyre, az érzések változásaira, a velük született vagy beléjük nevelt hajlamokra bízják. Hadd jelentsem ki, hogy az apró dolgok, amelyeket hangulatainkra bízunk, melyeket gyakran szégyenletesen elhanyagolunk, sokat jelentenek azoknak, akiket az elhanyagolás érint... Takarítsuk ki a külsőségek és szertartások farizeusi vallását! Engedjük, hogy Isten Lelke legyen az uralkodó hatalom... Azt a buzgalmat, amelyet némelyek az ügy iránt táplálnak, ürügyként használják arra, hogy elhanyagolják egyesek szorongató szükségleteit, pedig ők a testvéreink... Ha akár egyetlen esetet is elhanyagolnak, amely a tudomásukra jutott, és ezáltal valaki öltözék és táplálék hiányában szenved, Isten bizonyosan a rovásukra írja ezt... Isten ügye igenis megengedheti magának, hogy méltányos és igazságos legyen.”

„A szerencsétlenek iránti kötelességeinkről láttam néhány dolgot, s most írnom kell ezekről. Láttam, hogy Isten gondviselése helyezte gyülekezetünkbe... az özvegyeket, árvákat, vakokat, süketeket, sántákat azért, hogy próbára tegye népet, és igaz jellemhez segítse őket. Isten angyalai figyelik, hogyan bánunk azokkal, akik szánakozásunkra, szeretetünkre és önzetlen jótékonyságunkra szorulnak. Ez jellemünk vizsgálója... Ha megengedik, hogy az önzés és a hidegség szelleme éljen bármelyik tagjukban a szerencsétlen, az özvegy, az árva, a vak, a sánta és mindazok iránt, akiknek beteg a testük vagy az elméjük, akkor elrejtí arcát népe elől, míg eleget nem tesznek kötelességüknek, míg el nem távolítják soraikból a gonosztságot... Aki az Úr oldalán áll, mindig is könyörületes, szánakozó, és együtt érez a szenvedőkkel, amint Jézus életének példája mutatja. Az Úr elvárja tőlünk, hogy az Ő példáját kövessük... Egyetlen ember bűne vere séget okozott Izrael egész hadseregének. Egyetlen embernek a testvérével szembeni helytelen útja elfordítja Isten világosságát a néptől. Legyenek gyengédek az érzéseik, legyenek be-

látóak, legyen a szívük együtt érző, ne legyen senki szűk-keblű, önző és szűkmarkú.”

„Valamilyen módon gondoskodnunk kell a lelkészekről és Isten más hűséges szolgálóiról... Akik Krisztus művéért lemondtak világi lehetőségeikről, s a szegénységet választották az élvezetek és a gazdagság helyett, akik feledve énjüket, buzgón fáradoztak a lelkekért, akik bőkezűen adakoztak Isten ügyének támogatására, s azután betegen, megélhetési lehetőség nélkül maradtak – ezeket a hűségeseket nem szabad magukra hagynunk, hogy nyomorban és szenvedésben kűszködjenek, vagy koldusoknak érezzék magukat... Bőkezűen gondoskodjunk az öreg katonákról, akik hazájukért harcoltak. Ezek az emberek magukon viselik a sebhelyeket... Adjunk nekik kényelmes otthont, földet, ahol gazdálkodhatnak, ne érezzék, hogy testvéreik alamizsnájára szorulnak... A gyülekezetek legyenek lelki belátással, hogy megértsék, mire van szükségük ezeknek az agyondolgozott munkásoknak, és mit érdemelnek.”

„Isten évekkkel ezelőtt megmutatta nekem, hogy tizedemmel támogatnom kell azokat a fehér és színes bőrű lelkészeket, akiket mellőztek és nem kaptak elegendő fizetést, hogy megfelelően eltarthassák családjukat. Amikor felhívták figyelmemet idős lelkészeinkre (fehérekre és feketékre), kötelességem volt, hogy megvizsgáljam szükségleteiket és támogassam őket. Ez az én különleges feladatom volt, és számos esetben cselekedtem hasonlóképpen. Senki sem kifogásolhatja, hogy rendkívüli esetekben a tizedet így használjuk fel.” (Spalding-Magan Collection, 173., 175., 177., 215–216. o.; Bizonyságtételek a prédikátoroknak, 321. o.; Bizonyságtételek VIII., 136–137. o.; VII., 56–57., 191–195. o.; III., 511., 517–519. o.; 1888-as anyagok/Kiben bizhatunk?, 1268–1279. o.)

6 Hogyan ügyeljünk a megfontoltságra, a takarékosagra, ugyanakkor a méltányosságra is minden vonatkozásban?

Ezsd. 8:25, 28–29 „Átmértem nékik az ezüstöt, az aranyat és az edényeket, a mi Istenünk házának ajándékait... És mondtam nékik: Ti az Úrnak szentjei vagytok, az edények

is szentek és az ezüst és arany is az Úrnak, atyáitok Istenének önkéntesen adott ajándék. Vigyázatok azért reá és megőrizték!”

Jn. 6:12 „Amint pedig beteltek, Jézus mondta a tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.”

I. Tim. 5:17–18 „A jól forgolódó presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképpen akik a beszédben és tanításban fáradoznak. Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját, és méltó a munkás a maga jutalmára.”

.....

.....

.....

„Vezetőink legyenek mindenben hűséges intézők. Őrizzék lelkiismeretesen a tőkét, amelyet népünk összegyűjtött. A szükségtelen kiadásokat akadályozzuk meg! Ha építkezünk, ha eszközöket szerzünk be a munkához, óvakodjunk, nehogy fölösleges kiadásokba keveredjünk, mert ez mindig lehetetlené teszi a terjeszkedést más területeken... A hívők közül soknak alig van betevő falatjuk, mégis behozzák tizedüket és áldozataikat az Úr kincstárába. Sokan, akik tudják, milyen keserves Isten ügyét nehéz és súlyos körülmények között fenntartani, javaikat kiadóvállalatainkba ruházták be. Szívesen viselték a nélkülözéseket, virrasztottak és imádkoztak a munka sikeréért. Ajándékaik és áldozataik forró hálájukat fejezik ki annak, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta ki őket... Ennél jobb illatú áldozat nem szállhat az égbe.”

„Isten választott népe vagyunk, s ezért nem utánozhatjuk a világ szokásait, céljait, tetteit és divatját... Isten nem akarja, hogy szolgálói szükségtelen, költséges vállalkozásokba fogjanak, ami nehéz terheket rakna népünk vállára, s megfosztaná őket a javaktól, amelyek elégségesek volnának az Úr munkájának eszközeire... Még ha rendelkezésükre áll is

a pénz, ne használjanak fel többet, mint amennyi feltétlenül szükséges.”

„Vigyázzatok az »apró« kiadásokra! Tömjetekek be minden rést. A kis veszteségek válnak végül súlyosakká. Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi el ne vesszen! Ne pazaroljátok a perceket beszélgetésre! Az elpazarolt percek megcsontkítják az órákat... Néhányan rangon alulinak tartják, hogy apróságokkal foglalkozzanak. Azt képzelik, hogy ez a szűk látókörűség és szűkmarkúság jele. Pedig kis szívárgások sok hajót süllyesztettek már el. Semmit ne pazaroljunk el, ami valamire felhasználható. A takarékoság hiánya – semmi kétség – adósságokat zúdit intézményeink nyakába. Bevételeink lehet jelentős, pazarlással mégis elveszíthetjük. A takarékoság nem fősvénység... Óvakodjunk a képzelt szükségletektől, amelyek nagy kiadásokat követelnek. Van, aki jobban megél évi négyszáz dollárból, mint más nyolcszázból. Ugyanez vonatkozik intézményeinkre is. Van, aki sokkal kevesebb tőkével képes vezetni azokat, mint mások. Isten elvárja, hogy mindnyájan takarékoskodjatok, s hogy hűségesen számoljatok el.”

„Amikor Nahsville-ben megkezdtük a könyvkiadást, vezetőink megfogadták, hogy nem keverednek adósságokba. Megfeszített ígyekezetükben azonban, hogy szalma nélkül verjenek vályogot, testvéreink eltértek a szándéktól, s az eredmény az, hogy a könyvkiadás nehézségekbe ütközik. De Isten munkáit ez ne csüggesse el. A munkát nem szabad beszüntetnünk! A legkomolyabban törekedjünk elkerülni a múlt hibáit. Őrizzük magunkat, mintha szöges drótkerítéssel tennénk, az adósságba keveredéstől! Fogadjuk meg: »Mától kezdve nem törünk előre gyorsabban, mint ahogyan az Úr jelzi és a kezünkben lévő anyagiak megengedik, még akkor sem, ha a jó munkánkkal kis ideig várni kell. Amikor új barázdákba akasztjuk az ekét, inkább nélkülözünk, de nem keverjük adósságba az Úr ügyét.«”

„Végigszenvedtem az éjszakát, majd délelőtt 11-kor elutaztunk Washingtonból. Hálókocsit béreltünk, de csak egy ágyat, három és fél dollárért. Sarah nem akart fizetni másikat ágyért, így a nappali kocsiban utazott, megtakarította a három és fél dollárt. Meleg italt próbáltunk szerezni, mert

étkezőkocsi is volt a vonaton... Nem tetszett nekik, hogy nem az étkezőkocsiban ebédelünk, én azonban minden utazásomnál megtakarítom az ilyen költségeket. Magunkkal visszük egyszerű ebédünket, és tökéletesen elégedettek vagyunk vele. Összes utazásom során csupán kétszer étkeztem étkezőkocsiban. Kötelességemnek tartom, hogy csökkentsem kiadásaimat, és ne terheljem az egyházterületet étkezésem költségeivel. Egyszerű ebédünk, a száraz kenyér nagyon megfelel nekem.”

„Intézményeink minden munkása kapjon megfelelő fizetést. Ha az alkalmazottat rendesen fizetjük, megadjuk annak örömét, hogy adakozhasson. Nem helyes, ha néhányan nagy fizetést kapnak, míg mások, akik elengedhetetlenül szükséges és hűséges munkát végeznek, nagyon keveset!

Mégis vannak esetek, amikor különböző fizetést kell adnunk. Vannak, akik súlyos felelősséget hordoznak, s tevékenységük hatalmas érték az intézmény számára. Sok más állásban jelentősen könnyebb lenne a terhük és magasabb a fizetésük. Mindenki belátja, hogy igazságtalanság lenne ugyanannyi fizetést adni nekik, mint annak, aki csupán gépeket kezel. Ha női munkást alkalmazunk, munkáját annak értéke szerint becsüljük meg. Van, aki helyesnek tartja s megengedi, hogy valaki kárpótlás nélkül adja idejét és munkáját. Isten az ilyen rendszert nem áldja meg. Ha az anyagiak miatt önmegtágadásra van szükség, a terhet nem szabad alig néhány ember vállára vetnünk. Mindnyájan hozunk áldozatot! Isten elvárja, hogy akikre javait bízta, gondoljanak másokra is, és legyenek bőkezűek, ne pedig zsugoriak. Üzleti ügyek intézése során ne préseljének ki minden fillért. Az ilyen módszerekre Isten megvetéssel tekint.

A munkásokat fizessük munkaóra szerint. Aki egész nap dolgozik, eszerint részesüljön fizetésben. Ha valaki értelmét, lelkét és erejét a teherviselésre fordítja, eszerint kell megfizetnünk.

Túl magas fizetéseket senki ne kapjon, még akkor sem, ha rendkívül tehetséges vagy képzett. Az Isten ügyéért végzett munkát ne helyezzük zsoldosalapokra... Isten szolgáinak olyan mélyen kell tisztelniük a szent munkát, amelyet végeznek, hogy az önzés legkisebb morzsáját se engedjék bele-

hullani... A tapasztalt, istenfélő munkások, akik e téren élen jártak, akik megtagadták magukat, s nem húzódoztak áldozatokat hozni az eredményért, sokan már sírjukban alszanak... Tisztaságuk, odaadásuk, önfeláldozásuk és élő összeköttetésük Istennel áldás volt a mű számára. Intézményeinket az önfeláldozás lelkiülete jellemezte... Tudták, hogy mindenkitől, aki Isten ügyével kapcsolatban áll, teste, lelke, szelleme és minden ereje és képessége fenntartás nélküli oda-szentelését kívánja Isten, hogy a munka eredményes legyen.”

„Ha az intézmény felvirágzott, a vezetők ne ragaszkodjanak többé az alacsony fizetésekhez, amelyekre a korábbi években szükség volt. A méltó, eredményes munkásoknak megfelelő fizetést kellene kapniuk, s nekik kellene eldönteniük, hogy mire fordítják azt.”

„Közölték velem, hogy a Battle Creeken kívül élők nem értik meg, milyen gondok és terhek hárulnak azokra, akik a mű szívében élnek. Hagyják, hogy olyan gyülekezeti tagok költözzenek Battle Creekbe, akik nem tudják eltartani magukat, azt gondolva, hogy majd intézményeinkben találnak munkát... Minden gyülekezetnek kötelessége, hogy szívében viselje a maga szegényeit. Mégis sok önző ember örült, hogy nyomorgó testvéreik Battle Creekbe költöznek, mert így nem kell támogatnia őket a gyülekezetnek... Testvéreinknek ott-hon kell tartaniuk szegényeiket... Sokkal jobb lenne, ha világi vállalkozásaitokban foglalkoztatnátok az ilyen testvéreket, mint hogy a központba külditek őket, hogy Isten ügyét terhelje ez a nem nagyon termékeny munkássereg. Battle Creekben csakis művelt, szellemileg és testben is erős nőkre és férfiakra van szükség, gondos, figyelmes emberekre, akik hozzászoktak, hogy a saját eszüket használják, nem pedig a másét...

Kórházunk évente ezreket áldoz szegény betegek ingyenes ellátására, de ki gondol ezzel a súlyos tehertétellel, ami intézményünkre hárul?... Amikor Isten valamelyik gyermeke kórházi ápolásra szorul, s csak költségeinek kicsiny részét tudja maga fizetni, akkor a gyülekezet vállalja a nemes szerepet és pótolja ki a hiányt... küldjétek vele ígéreteiteket és pénzeteket, hogy kifizetitek költségeit... Az ilyen intézmény fenntartása sokba kerül, ezért ne várjuk el, hogy ingyene-

sen kezeljék a szegényeket... Testvéreim! Ne hárítsátok szegényeitek terhét a Battle Creek-i gyülekezetre és intézményeinkre, hanem vállaljátok és teljesítsétek a kötelességeiteket!”

„A világi javakban szegények némelyike hajlamos az özszes világos bizonyágtevést a gazdagabbakra hárítani. Nem értik meg, hogy rájuk is kötelesség hárul. Isten elvárja, hogy áldozatot hozzanak... Ha minden tőlük telhetőt megtesznek, és mégis szorult helyzetbe kerülnek, gazdagabb testvéreik szívesen kísérik őket... Sokakból hiányzik az okos gazdálkodás és takarékoság képessége... Kérjék ki tapasztalt testvéreik tanácsát! A pazarlók és rossz gazdák gyakran nem hajlandók követni mások tanácsát... Ha ezek a szegény testvérek az alázat útjára lépnek, és elfogadják testvéreik javaslatait és tanácsait, s mégis szorult helyzetbe kerülnek, a testvérek tekintsék kötelességüknek, hogy jókedvvel segítsenek rajtuk. De ha a saját fejük után mennek és a maguk véleményére támaszkodnak, hagyni kellene, hogy viseljék balgaságuk következményeinek teljes súlyát, és saját bőrükön tanulják meg, hogy a »sok tanácsadó sikerre viszi ügyüket«.” (Bizonyágtevételek VII., 141., 56–57., 134–135., 154–155., 135–137. o.; VIII., 142. o.; IV., 508–511. o.; I., 214–215. o.; 1888-as anyagok/Kiben bízhatunk? II., 785. o.)

A lelkeszi munkára és a lelkeszképzésre vonatkozó alapelvek

1 **Mi a lelkeszek feladata? Mit foglal magában elhívásuk és megbízásuk?**

Mt. 4:19 „Mondta (Jézus) nekik (elsőként elhívott munkatársainak): Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.”

Mt. 28:19 „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében.”

Jn. 21:15 „Mondta Jézus Simon Péternek: ...Legeltesd az én bárányaimat!”

Ap. cs. 20:17–18, 28 „Milétusból küldvén Efézusba, (Pál) magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor pedig hozzá mentek, mondta nekik: ...Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.”

Mal. 2:7 „Mert a pap ajkai őrzik a tudományt, és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő.”

I. Kor 4:1 „Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.”

II. Tim. 4:1–2 „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az Ő eljövetelekor és az Ő országában, hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűrés-sel és tanítással.”

.....
.....
.....
A lelkész vagy prédikátor alapvető feladata a lélekmentés. Ebbe beletartozik az „emberhalászás” – az igazságkeresők, a „jobb után vágyakozók” megkeresése, Krisztushoz vezetése, majd az Ő hívó népéhez kapcsolása –, továbbá a folyamatos tanítás és a lelkigondozás. A három feladatkör nem különíthető el egymástól. E szolgálatok mindegyikét igazi pásztorként, Jézus, a jó Pásztor példáját követve kell betölteniük.

„Krisztus szolgái a gondviselésükre bízott emberek lelki őrei... A Sion falain álló örök kiváltsága, hogy oly közel állhatnak Istenhez és Lelke befolyása iránt annyira érzékennyé válhatnak, hogy Isten rajtuk keresztül munkálkodhat. Így figyelmeztetik a bűnösöket a veszélyre, ugyanakkor feltárják előttük a menekülés útját... Munkájuk megkívánja egész teljesítőképességük latba vetését.”

„Pál Isten ítélőszéke előtt kéri fel Timótheust, és úgy parancsolja meg neki, hogy az Igét hirdesse, ne pedig emberek beszédeit és szokásait. Legyen kész minden kínálkozó alkalommal bizonyosságot tenni Istenről, akár nagygyűléseken, akár családi körben, úton vagy otthon, barátoknak vagy ellenségnek, biztonságban vagy nehézségek között, veszélyek, gyalázat és veszteségek közepett... A bűnt gyűlölni és feddeni, egyszersmind részvétet és gyengédséget mutatni a bűnös iránt – nagyon nehezen megvalósítható feladat... Bánkódva a bűn miatt, türelmes szeretettel dolgozzanak a munkások, ahogyan Krisztus tette, határozottan, állandóan kitarva erőfeszítéseikben... Szükség van a hit embereire, akik nemcsak prédikálni, hanem szolgálni akarnak a népnek. Olyan férfiakra van szükség, akik állandóan Istennel járnak, eleven összeköttetésben állnak a mennyyel, s szavaik oly erősek, hogy szívbéli meggyőződéshez vezetnek. A prédikátorok ne azért dolgozzanak, hogy képességeiket és ismereteiket fejlessék, hanem hogy az igazság – mint a Mindenható nyíla – utat törhessen az emberi szívhez.”

„Az evangélium hirdetőjének az a feladata, hogy tanítsa az Írásokat, együtt imádkozzék a családokkal, s igehirdetéssel kapcsolja össze e kettőt. Ha kihagyják az első két feladatot, az igehirdetés jórészt hiábavaló lesz... Az igehirdető munkájának fontos része a házról házra járás. Igyekezzen elbeszélgetni a család valamennyi tagjával, akár hisznek az igazságban, akár nem. Az a kötelessége, hogy ismerje mindannyiuk lelkiállapotát, s éljen annyira közel Istenhez, hogy tanácsolni, inteni, kérlelni tudjon, nagy türelemmel és hozzáértéssel.”

„Egyetlen lelkipásztort sem ítéltünk meg kizárólag a szó-noki képessége szerint. A nehezebb rész akkor kezdődik, amikor lejön a szószékről – az elvetett mag öntözése. Személyes munkával kell ébren tartanunk a felébredt érdeklődést – látogatásokkal, Biblia-olvasással, a Szentírás kutatására való neveléssel, a családokkal és érdeklődőkkel imádkozva, s azal az igyekezettel, hogy elmélyítsük a rájuk tett hatást...”

Nagyobb szükség van ilyen munkásokra, mint azokra, akik csak szentbeszédet tartanak. A két hivatásnak mégis egybe kell olvadnia. A hittérítés mezején bebizonyosodott, hogy lehet valaki kitűnő szónok, de ha... nem neveli munkára a tagokat – összejövetelek vezetésére, hittérítésben való részvételre, az emberek hozzáértő megközelítésére –, akkor a munka csaknem sikertelen lesz. Sok javítanivaló akad a szombatiskola körül is, hogy ráébredszük a tagokat kötelességükre s buzdítsuk őket a részvételre.”

„Lelkészeink legyenek olyan nevelők, akik megértik és szívükön viselik az emberiség szükségleteit. Buzdítsák a gyülekezet tagjait, hogy sajátítsák el a hittérítés minden ágazatának gyakorlati ismeretét... Segítsenek a szervezésben, hogy különböző természetű, foglalkozású és hivatású férfiak, nők, fiatalok lássanak az elvégzésre váró munkához.”

„Az igehirdetők, akik a kis- és nagyvárosokban fáradoznak, hogy hirdessék az igazságot, ne nyugodjanak addig, s ne gondolják, hogy teljesítették kötelességüket, amíg mindazok, akik elfogadták az igazság elméletét, nem ültetik át azt valóban az életükbe – amíg nem térnek valóban Istenhez. Isten elégedettebb volna, ha munkásságunk nyomán hatan ténylegesen megtérnének az igazsághoz, mint hogy

hatvanat tegyünk névleges hitvallókká, akik nem tértek meg igazán... Isten szeretete lakozzék feltétlenül az igazság tanítójának szívében! A saját szíve legyen átitatva a mély, izzó, krisztusi szeretettel.” (Az evangélium szolgálói, 6–7., 16–17. o.; Bizonyágtételek VI., 76., 302. o.; II., 338. o.; V., 255–256. o.; IV., 317. o.)

2 Milyen odaszánást és áldozatkészséget kíván ez a munka, s ki alkalmas rá?

II. Kor. 6:3 „Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a szolgálatunk ne szidalmaztassék.”

I. Tim. 4:12 „Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

Ap. cs. 20:24 „Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyóságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”

II. Kor. 6:4–7 „Ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói, sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban. Vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben, tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szentlélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb és bal felől való fegyvereivel.”

II. Kor. 4:8 „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe.”

II. Kor. 11:26–29 „Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt. Fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekon kívül van az én naponkénti zaklat-

tatásom, az összes gyülekezetek gondja. Ki beteg, hogy én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy én is ne égnék?”

.....

.....

.....

„Elizeusnak számolnia kellett az áldozattal, és döntenie, hogy elfogadja-e vagy visszautasítja a hívást. Ha szíve otthonához köti és a vele járó előnyökhöz ragaszkodik, jogában áll otthon maradni. Elizeus azonban megértette, mit jelent a hívás. Tudta, hogy Istentől van, és nem tanakodott, hogy engedelmeskedjék-e. Semmilyen világi előnyért nem akart lemondani arról a lehetőségről, hogy Isten hírnöke legyen... Tétovázás nélkül elhagyott egy olyan családot, ahol szereték, hogy elkísérje a prófétát (Illést) bizonytalan életútján. Ha Elizeus megkérdezte volna Illést, mit kell tennie, mi lesz a feladata, ezt a választ kapta volna: Az Úr tudja. Ő majd megismerteti veled. Ha az Úrra vársz, Tőle választ kapsz minden kérdésedre. Velem jöhetsz, ha biztos vagy abban, hogy Isten hívott el. Győződj meg magad, hogy Isten áll mögöttem, és az Ő hangja az, amit hallasz! Ha kárnak ítélsz mindent, hogy Isten tetszését megnyerd, akkor jöjj!... Elizeus elfogadta a szolgálatra szóló meghívást, és egyetlen pillantást sem vetett hátra.”

„Akik Krisztus nevében kérlelik az embereket, hogy béküljenek meg Istennel, azoknak az elvek hirdetésével, példamutatással, lankadatlan igyekezettel kell menteni a veszendőket. Lelkiismeretességük, szívósságuk és áldozatos lelkületük úgy szárnyalja túl a földi nyereségre törők szorgalmát és buzgalmát, amint az üdvösség is értékesebb, mint a földi dolgok... A lélekmentéshez képest minden földi vállalkozás elenyésző semmiség... Legyen izzó a szeretetük, buzgalmuk pedig lángoló. Ha közönyösen és érzéketlenül hirdetik az igazságot, soha fel nem rázzák az embereket halálos álmukból.”

„Akik elfogadják az igazságot, általában nem emelkednek magasabbra azoknál, akiktől tanultak. Ugyanazok a hiá-

nyosságok látszanak meg a hitre jutottakon, mint megtérítőiken... Akik Igével és tanítással szolgálnak, azoknak a jótettek példaképeivé kell válniuk. Legyenek példásan megszentelődöttek, tiszták és rendszeretők. Isten szolgájának megjelenése – a szószéken és másutt – életerős lelkipásztor benyomását kell hogy keltse. Sokkal többet elérhet istenfélő példamutatásával, mint ha csak ígét hirdet a szószékről, a szószéken kívül pedig nem nyújt követendő példát.”

„Akik Isten szolgálatát végzik, azoknak lendületet és határozott szándékot kell mutatniuk a lelkek megnyerésének munkájában. Ne feledjük, hogy vannak, akik elvesznek, ha mi, akik Isten eszközei vagyunk, nem fáradozunk valóban határozott szándékkal, lankadatlanul, nem veszítve kedvünket... Ha ugyanolyan igyekezet és önfeláldozás nyilvánulna meg a munka jelenlegi szakaszában, mint művünk kezdetén, százszor annyi eredményt látnánk, mint amit eddig elértünk... A mai munkásoknak a jámborságban, erőfeszítésben és állhatatosságban az úttörőkhöz hasonlóvá kell válniuk.”

„Napjainkban értelmes, művelt lelkipásztorokra van szükség... A hamis tanítások gomba módra szaporodnak, miközben a világ évről évre tanultabbá válik. A bűn, a hitetlenség, a kételkedés egyre jobban teret hódít és mind merészebb lesz, amint az emberek tudása növekszik. A dolgok ilyen állapotra megköveteli az értelem teljes erejének latba vetését, mert Sátán uralma alatt álló, éles elmékkal kell szembezállnunk...”

Lelkészeink legyenek teljesen Istennek szentelt férfiak, széles látókörűek és műveltek. Gondolkodásuknak izzania kell a lelkesedéstől. Gyűjtsenek isteni sugarakat a mennyből, és világítsanak be a Földet borító sötétségbe.”

„A lelkész eredményessége jórészt attól függ, hogyan viselkedik a szószéken kívül. Amikor befejezte a szentbeszédet, munkája nem ér véget, hanem csak ekkor kezdődik: meg kell valósítania, amit hirdet. Ne legyen meggondolatlan, vigyázzon magára, nehogy az ellenség kihasználhassa, amit tesz vagy mond, ne hozzon szégyent Krisztus ügyére... A lelkészek ne feledjék, hogy példájukkal Krisztus életének szemléltetőivé kell lenniük. »Istennek vagyunk munkatársai.« Tartózkodniuk kell mindentől, ami gonosznak látszik.”

„Krisztus szolgálói, ha testvéreik vagy barátaik vendégszeretetét élvezik, tartsák kötelességüknek, hogy áldást hagyjanak maguk után. Bátorítsák és erősítsék a vendéglátó család tagjait... A lelkész barátkozzék össze a család minden tagjával, hogy ismerje valamennyiük lelkiállapotát, és úgy fáradozzék külön mindegyikükért, amint helyzetük megköveteli.”

„Aki a szószékről szól, hatást tesz az emberekre viselkedésével, magatartásával és beszédmodorával... Fontos, hogy az igehirdetőnek szerény és komoly legyen a modora, összhangban azzal a szent és felemelő igazsággal, amelyet tanít... Fontos a gondos öltözködés is... Felhívták a figyelmet az ősi idők izraelitáira: Isten pontos utasítást adott, milyen anyagból és milyen szabású ruhában járjanak azok, akik előtte szolgálnak... Tudtunkra adta ezzel, hogy tisztességet vagy gyaláztatot hozhat Istenre a szolgálattevők megjelenése... Ha azok, akik a szent szolgálatot ellátták, nem lettek volna gondosak, nem tanúsítottak volna tiszteletet Isten iránt a megjelenésükkel és magaviseletükkel, akkor a nép sem közeledett volna félelemmel vegyes tisztelettel Istenhez és szent szolgálatahoz.” (Próféták és királyok, 139. o.; Bizonyosság-telek II., 335–337., 610–613. o.; I., 411–415. o.; VI., 418–420. o.; V., 528. o.; I., 356–357. o.; III., 233. o.)

3 Milyen felelősségük van a lelkészfeleségeknek is? Milyen szolgálatra lehet képességük, amelyet meg kell becsülnünk? Milyen munkát végezhetnek nők is Isten művében?

I. Kor. 9:5 „Nincsen-é arra jogunk, hogy keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a többi apostolok is, és az Úrnak atyjafiai, és Kéfás?”

Rm. 16:1–3 „Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket, ki a kenkhréabeli gyülekezet szolgálója. Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak is. Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem munkatársaim Krisztus Jézusban.”

„Ha lehetséges, az evangélium szolgája és felesége dolgozzanak együtt. A feleség gyakran nemes munkát végezhet férje oldalán. Meglátogathatja a családokat, s oly módon segíthet a családok nőtagjainak, ahogyan férje nem tehetné... Az Úr a tanításban felhasználja az intelligens asszonyokat. Senki ne gondolja, hogy azoknak a nőknek, akik képesek a tanításra, nem jár fizetés a munkájukért. Ugyanúgy jár nekik is fizetés, mint férjüknek... Női tapintattal, Biblia-ismerettel, bölcsen olyan nehézségeket háríthatnak el, amelyekre férfiak nem vállalkozhatnak. Szükségünk van az asszonyok munkáerejére, arra, hogy férjükkel együtt munkálkodjanak... Világunkban nagy munkát kell végeznünk, s minden tehetséget fel kell használnunk a helyes elvek szerint. Ha Isten nőket bízott meg bizonyos munka végzésével, munkájukat annak értéke szerint kell becsülnünk... Ismét és ismét megmutatta nekem az Úr, hogy nőkre éppoly szükség van, hogy végezzék kiszabott munkájukat, mint férfiakra.”

„Ha ma ott, ahol csak egy nő dolgozik, húszan munkálkodnának, akiknek szívügyük ez a szent küldetés, akkor sokkal többen térnének meg. Keresztény nők nemesbítő, szívvel lágyító befolyása szükséges az igazság hirdetésének nagy művében... Egyes összejöveleteken, ha a lelkészeknek máshol akadt dolguk, X. testvérnő felállt és megtartotta az előadást... Testvérnőm... beszélj a tömeghez, ahányszor csak teheted... A szolgálat széles mezeje áll nyitva mind a nők, mind a férfiak számára.”

„A mai időkben minden munkás minden talentumát szentnek kell tekinteni, amelyet az Úr fel akar használni a munka kiterjesztésére. Az Úr utasított engem, hogy testvérnőink, akik olyan kiképzést nyertek, amely alkalmassá teszi őket felelős helyek betöltésére, szolgáljanak hűséggel és elhívásuknak megfelelően. Dolgozzanak együtt hittestvéreikkel, bölcsen érvényesítve befolyásukat, szerezzenek olyan tapasztalatot, amely alkalmassá teszi őket még nagyobb szolgálatra... Csodálatos munkát végzett az Úr a régi időkben is olyan megszentelt nők által, akik egyesítették erőfeszítéseiket

a férfi munkatársakkal Isten művében, akiket Ő választott ki arra, hogy képviselői legyenek. Isten nagy és döntő győzelmek megnyeréséhez használt fel nőket. Ő küldte őket a frontvonalra, és munkálkodott általuk sok lélek megmentéséért.” (Evangelizálás, 228–229. o.; Bizonyágtételek, 219–220. o.; Welfare Ministry, 157–158. o.)

4 **Hogyan viszonyuljanak a gyülekezetek, illetve a gyülekezeti tagok a hivatásukat hűségesen betöltő lelkészekhez?**

I. Thessz. 2:13 „Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Isten általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (aminthogy valósággal az is), amely munkálkodik is tibennetek, akik hisztek.”

I. Thessz. 5:12–13 „Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek azokat, akik fáradoznak közöttetek, és előljáróitok az Úrban, és intenek titeket, és az ő munkájukért viseltessetek irántuk megkülönböztetett szeretettel. Egymással békességben éljete!”

.....

.....

„Az igehirdető nem csálthatatlan, Isten mégis azzal tisztelte meg, hogy az Ő hírnöke legyen. Ha úgy hallgatjátok, mintha nem volna felülről származó megbízása, akkor nem fogjátok tiszteletben tartani szavát, és nem fogadjátok el Isten üzeneteként. Így nem táplálkoztatok a mennyei mannával, kétkedni kezdtek azokban az igazságokban, amelyek nem kellemesek a természetes szív számára, s megítéletek az igehirdetést, mintha valami előadót vagy politikust hallgatnátok... Istennek mindig vannak emberei, akikre rábízta üzenetét. Az Ő Lelke munkálja szívüket, készíteti szólásra őket. A szent cél által ösztönözve, az isteni indíttatás erejétől sarkallva, anélkül kezdenek kötelességük teljesítéséhez, hogy szavaik következményeit fontolgatnák: mi történik, ha hirdetik az embereknek az ígéket, amelyeket az Úr ad szájukba? Isten

szolgája azonban hamarosan rájön, hogy kockázatot vállal. Bírálát éri őt is, az üzenetet is. A hívek nagyítóüveg alá teszik életét, modorát, mindent, amije van, és megjegyzéseket tesznek rá... Soha ne feledjük, hogy szolgálói által Krisztus tanít minket. Lehet, hogy van, aki megtér az igehirdetés szolgálata nélkül. Ha valaki olyan körülmények között él, amely megfosztja a kegyelem összes eszközétől, akkor Isten Lelke munkálkodik benne, s meggyőzi az Ige olvasása által. Azonban Isten kijelölt eszköze a lélekmentésre: az igehirdetés.”

„Sok szülő bírálgatja otthon a hallott prédikációt. Ily módon Isten üzenetét bírálják, kételyeket támasztanak iránta, és könnyelműen kezelik. Milyen befolyást gyakorolhatnak vajon ezek a könnyelmű és tiszteletlen megjegyzések a fiatalokra? Kérdés, hogy az a fiatal, aki az efféle rossz nevelés hatása alatt áll, igaz tisztelettel és megbecsüléssel tekint-e majd valaha is a prédikátori hivatásra, amelyet Isten rendelt eszközül a lelkek megmentésére? Ha az istentisztelet prédikátora esetleg valami hibát követett is el, ne beszéljetekek erről gyermekeitek előtt!” (Bizonyágtételek V., 217–218. o.; Bizonyágtételek a gyülekezeteknek, 207–208. o.)

5 Milyen kijelentéseket kaptunk a lelkészképzés fontosságára és alapelveire vonatkozóan?

II. Tim. 2:2 „És amiket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízd hív emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.”

Mt. 9:37–38 „Akkor mondta a tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.”

.....

.....

„Átfogóbb terveket kell kidolgoznunk az üzenetet közvetítő munkások nevelésére. Akik hiszik és szeretik az igazságot, azok nemes bőkezűséggel adják javaikat intézményeink fenntartására. A rátermett munkások hiánya égető.”

„A Biblia-munkás eredményessége nem annyira természe-

tes vagy megszerzett képességeivel, hanem a megszentelődés és önfeláldozás fokával lesz arányos. A lehető legbuzgóbban, megállás nélkül igyekezzenek megszerezni a hasznos munkára való képesítést, de ha Isten nem segíti az ember erőfejlesztését, akkor az eredmény elmarad... Az ember legteljesebb és legbuzgóbb törekvésehez is isteni kegyelem közreműködése kell... Isten ügyének tiszta erkölcsű, mások tanításában megbízható emberekre van szüksége, akiknek hite nem ingadozik, akik gyengédek és türelmesek. Olyanokra van szükség, akik Istennel járnak, s a gonosznak még a látszatát is messze kerülnek. Akik szorosán Isten mellett állnak, röviden szólva: becsületes keresztények... Ebben a munkában nincs helye sem a restnek, sem az elpuhultnak, sem azoknak, akik az élet egyetlen területén sem sikeresek. Nincs helyük a lanyhákknak, akiknek nem lángol a lelkük, akik nem hajlandók elviselni Krisztusért a nehézségeket, az ellenzést, a szidalmazást, vagy a halált. Nincs helyük a keresztény lelkesítő szolgálatban az élőködőknek...

Szemlátomást szükség van a nevelés magasabb fogalmaira, színvonalára, s arra, hogy több képzett lelkeszt állítsunk munkába... Még így is mindenkinek folytatnia kell a művelődést, miután a munkába lépett. Isten Igéjének kell lakoznia bennük. Több pallérozott elmét, kifinomultságot és lelki nemességet várunk el munkásainktól. A magas színvonalra való törekvés majd az örökkévalóságban mutatja meg eredményeit.

»Írtam nektek, atyák, mert megismertétek azt, ami kezdettől fogva van. Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok: él bennetek Isten tanítása, és legyőztétek a gonoszt.« Az apostol összekapcsolja az apák tapasztalatát a fiatalokéval. Ugyanilyen összefüggés van a régi és új tanítványok között. A fiatalok nem éltek át az üzenethirdetés korábbi eseményeit. Akik akkor voltak fiatalok, amikor az üzenet hirdetése elkezdődött, azoknak az idősebb zászlóvivőktől kellett tanulniuk. Ezek a tanítók ne felejtsek, hogy a fiataloknak a szent bizalomra való nevelése megér minden fáradságot...

Szeretnénk, ha akadnának erős fiatalok, hitben meggyökeresettek és megalapozottak, akik már most olyan élő kapcsolatban állnak Istennel, hogy ha a vezető testvérek java-

solnák, felsőbb iskolákba iratkozhatnának, ahol a művelődés és a tapasztalatszerzés sok lehetősége kínálkozna. A különféle gondolkodású emberekkel való érintkezés, a nevelés módszereinek és a módszerek hatásosságának ismerete, a hittudomány elsajátítása, amint azt a nevelés fő intézeteiben tanítják, nagy hasznukra lenne az ilyen munkásoknak. Megtanítaná őket a műveltebb osztályok közötti munkálkodásra, és koruk fő tévedéseinek ellenérveire. Ez volt a hajdani valdensek módszere is. Fiatalfaink, ha hűek Istenhez, jó munkát végezhetnének addig is, ameddig tanulnak. Vethetik az igazság magját.”

„Napjainkban értelmes, művelt lelkipásztorokra van szükség... A hamis tanítások gomba módra szaporodnak, miközben a világ évről évre tanultabbá válik. A bűn, a hitetlenség, a kételkedés egyre jobban hódít és merészebb lesz, amint az emberek tudása növekszik. A dolgok ilyen állapota megköveteli az elme teljes erejének latba vetését. Sátán uralma alatt álló, művelt, éles elméjű emberekkel kell találkozni, ezért az igehirdető legyen kiegyensúlyozott vallásos elvei által. Növekedjék a kegyességben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében. Túl sok rendszertelen munkát végeztünk, és szellemi erőinket sem aknáztuk ki teljesen. Lelkészeinknek védelmezniük kell az igazságot a közönséges hitehagyásokkal szemben, de a tetszetős tévelygés képviselőivel is össze kell mérniük a Szentírás bizonyítékait... Egyre inkább elharapózik az erkölcstelenség és a bűn valamennyi válfaja. A Biblia átható ereje megmutatja az ellentétet igazság és hamiság között. Komolyabb előkészület kell ahhoz, hogy elfogadható szolgálatot végezzünk a Mesterért.”

„Iskoláink egyik célja az, hogy szolgálatra nevelje a fiatalokat különböző intézményeink számára és az evangéliumhirdetés különböző munkaterületeire... Buzgó erőfeszítésekre hívunk fel intézményeinkben mindenkit – nemcsak iskoláinkban, de kórházainkban és kiadványainkban is –: lássanak el megfelelő képzéssel férfiakat, nőket és ifjakat, hogy Isten munkatársaivá váljanak... Isten terve az, hogy minden intézményünk eszközé váljék olyan munkások nevelésére és fejlesztésére, akikkel Isten nem vall szégyent, akiket képzett hittérítőként küldhetünk a Mester szolgálatába.

Idáig nem tartottuk fontosnak ezt a szempontot. Sok mindenben lemaradtunk e téren... Igen helytelen az, ha a tanítók elirányítják a fiatalokat, más foglalkozásokat javasolnak azoknak, akik pedig Istennek tetsző szolgálatot végezhetnének lelkészként... Sok tehetséges ember akad közöttük. Ha igába hajtánák képességeiket, húsz lelkészünk lehetne ott, ahol ma egy van... Mindeddig nem ezt a munkatervet követtük. Nem szenteltünk elég figyelmet a fiatalok lelkészé nevelésére. Nincs sok évünk hátra, amíg dolgozhatunk.”

„Helyes, ha a fiatalok azt tartják, hogy el kell érniük értelmi képességük legmagasabb fokát. Isten nem szabott határt a tanulásnak, ezért nekünk sem szabad azt korlátok közé szorítanunk. De tudásunk mit sem ér, ha nem használjuk Isten dicsőségére és az emberek javára... Szívünk nevelése fontosabb, mint a könyvekből nyert tudás. Jó, sőt elengedhetetlen megismernünk a világot, amelyben élünk, de ha számításainkon kívül hagyjuk az örökkévalóságot, olyan vereséget szenvedünk, melyet soha ki nem heverünk... Ha mint Dániel, hallják és cselekszik Isten szavát, akkor nagy léptekkel haladhatnak a tanulás összes területén... Összes értelmi képességük életre kel. Annyira fejleszthetik és fegyelmezhetik magukat, hogy körülöttük mindenki megláthatja, mivé lehet és mit tehet az, aki kapcsolatban áll a bölcsesség és erő Istenével.”

„Nem okos dolog, ha túl alacsonyra szabjuk a tandíjat. Legyen elég ahhoz, hogy fedezze a kiadásokat... Amikor a főiskola először nyitotta meg a kapuit, alapítványt hoztak létre a Review and Herald kiadóhivatalából azok javára, akik tanulni szerettek volna, de nem volt rá pénzük. Néhány hallgató igénybe is vette azt. Ők később eleget kerestek, s visszafizették a kölcsönt, hogy mások is igénybe vehessék.

Gondoskodjunk most olyan alapról, amelyből kölcsönvehetnek a méltó, de szegény hallgatók, akik a hittérítésre szeretnének felkészülni. Vannak köztük kitűnő képességű fiatalok, akik jó szolgálatot végezhetnének a műben, ha gondoskodnánk róluk és bátorítanánk őket. Ha egy tehetséges fiatal túl szegény ahhoz, hogy a főiskolánkra járjon, a gyűlekezet tartsa kiváltságának, hogy fedezheti a költségeit. Meg

kell mondanunk a fiataloknak, hogy ha csak lehetséges, dolgozzanak, hogy ellássák magukat. Ami kevésbe kerül, kevésbé becsülik meg. De amiért csaknem annyit fizetünk, amennyit ér, azt jobban megbecsüljük.”

„Sok esetben, ha az ígéretes fiatalokat bölcsen serkentjük és helyesen irányítjuk, megkereshetik iskoláztatásuk költségeit a Krisztus példázatai és A gyógyítás szolgálata című könyveink árusításával. A könyvárusítás a fiatalokat hittérítővé teszi, mert az értékes igazságokra hívják fel az emberek figyelmét. Egyúttal pénzt is keresnek iskoláztatásukra, s az iskolákban alaposan felkészülhetnek, hogy sokoldalúbbak és eredményesebbek legyenek az Úr szolgálatában... Mire iskoláikat elvégzik, gyakorlati nevelésben is részesülnek... Ha az önfenntartás tervét követjük, számos előnyre tehetünk szert. A hallgatók részben vagy teljesen adósságmentesen hagyják el intézményeinket... Tervezzünk bölcsen, hogy a szorgalmas hallgatók, ha akarják, e könyvekkel megkereshessék iskoláztatásuk költségeit.”

„Isten figyelmeztetést figyelmeztetés után küldött, hogy iskoláinkat, nyomdáinkat és szanatóriumainkat alapítsuk a városokon kívül, ahol az ifjúság a leghatékonyabban nevelhető az igazságra... A városokat külső telephelyekről kell elérni. Isten küldötte így szól: »Figyelmeztessük-e a városokat? – Igen, de nem bennük lakozva.« ...A városokban épüljenek imaházak Isten emlékezetére, de az irodalmunk nyomtatására, betegeink gyógyítására, és a munkások kiképzésére szolgáló intézményeket alapítsuk a városokon kívül.”

„Ha iskolát alapítunk, elegendő területet kellene biztosítani arra, hogy a tanulóknak lehetőségük legyen mezőgazdasági ismeretek megszerzésére. Ha valahol csökkenteni kell a költségeket, tegyük ezt az épületeknél. Sehol sem volna szabad elmulasztani a megfelelő területek biztosítását.”

„Jó lenne, ha gondoskodnánk a főiskola számára művelhető földről és műhelyekről, ahol megfelelő szaktanítók vezetésével a tanulók elsajátíthatnák a különféle kétkézi munkákat. Kárt okozunk azzal, ha nem kapcsoljuk össze a szellemi és a testi munkát.”

„Kinyilatkoztatást kaptam az iskolánk és kápolnánk körül fekvő földekre vonatkozólag... Ne építsetek ide semmi mást,

csak ami a tanítóknak s a tanulóknak kell. Az iskola körül elterülő földet tartalékoljátok az iskolamajor céljára... Maguk a tanulók építsék fel a szükséges lakó- és iskolaépületeket... Többször utasítottak arra, hogy az iskola körül fekvő földet az Úr gazdaságának céljaira kell fordítanunk. E gazdaság részeit különleges értelemben magasan kell művelnünk. Ne adogassuk el az iskola és a kápolna körül fekvő földet... Az egész terület váljék majorrá és díszkertté, amelyet illatozó virágok és díszfák szépítenek. Gyümölcsöst is telepítsünk ott, s termeljünk mindent, amit a föld megterem, hogy ez a hely szemléltető oktatás legyen a közel és távol élő emberek számára. Tartsunk tehát távol mindent, ami nem feltétlenül szükséges az iskola működéséhez, nehogy a családok és az épületek közelsége megzavarja az iskola szentségét. Az iskola csak hadd álljon magában. Jobb lesz, ha a családok – bármilyen odaadók is Isten szolgálata iránt – az iskolaépületektől bizonyos távolságokra telepednek le.” (Bizonyosságtételek V., 581., 586., 385–386., 555–556., 23. o.; VI., 133–136., 181–187. o.; VIII., 307–323. o.; IX., 77–80. o.; SM/Szemelvények Ellen G. White írásaiból II., 337–339. o.; Spalding–Magan Collection, 237. o.)

6 Milyen bátorítás szól a hűséges igehirdetőknak, minden önkéntes evangélistának, mindazoknak, akik szeretettel és odaadással dolgoznak Isten művéért?

Ésa. 49:4 „Mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem és jutalmam Istenemnél.”

Zsolt. 126:5–6 „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.”

Jn. 15:20 „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd, ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”

.....

.....

„Istenért végzett munkánk ebben az életben gyakran csaknem gyümölcstelennek látszik. Jótettre való igyekezetünk komoly és kitartó lehet, legtöbbször mégsem látjuk meg eredményeit. Úgy tűnik, hogy kárba vész az igyekezetünk. Az Údvözítő azonban biztosít, hogy a mennyben felfigyelnek tetteinkre, s a jutalom nem marad el...

Bár az örök, végső jutalom csak Krisztus eljövetelekor lesz elérhető, az igaz szívből Istennek végzett szolgálat már ebben az életben jutalmat nyer... Akik átadják magukat Istennek az emberekért végzett önzetlen szolgálat által, azok a dicsőség Urával működnek együtt. Ez a gondolat megédesíti fárasztó munkájukat, megedzi akaratukat, megacélozza lelküket... Mivel Isten, Krisztus és a szent angyalok közösségében élnek, mennyei légkör veszi őket körül, amely egészséget áraszt a testre, élénkíti gondolkodásukat és örömtelivé teszi a lelküket. Aki Isten szolgálatára szenteli testét, lelkét és szellemét, az szüntelenül a testi, szellemi és lelki erő új adományait kapja...

Krisztust, a világ Megváltóját szüntelenül a látszólagos sikertelenség kísérte. Keveset látszott elvégezni a munkából, amelyre vágyott: fölemelni és megmenteni az embereket. Az ellenfél mindig szembeszegült vele, hogy eltorlaszolja az útját. Ő azonban elhárította magától a csüggedést. Mindig szemelőtt volt küldetésének gyümölcse. Tudta, hogy a gonoszszal vívott küzdelemben az igazság végül is diadalt arat... Krisztus tanítványainak élete olyan legyen, mint az Övé, a győzelmek szakadatlan sora, amely itt ugyan jelentéktelennek tűnik, de igazi értéke szerint ismerik majd el a boldog örökkévalóságban.

Akik másokért fáradoznak, azok a mennyei angyalokkal dolgoznak együtt. Övék az angyalok állandó társasága, de szakadatlan szolgálata is. A világhatalom és hatalom angyalai mindig közel állnak hozzájuk, hogy védjék, megnyugtassák, gyógyítsák, tanítsák és ihlessék őket. Övék a lehető legkitűnőbb nevelés, a legmagasabb műveltség, s a legmagasztosabb szolgálat, amely a Földön lehetséges. Mennyei Atyánk gyakran azzal bátorítja gyermekeit, azzal erősíti hitüket, hogy látni engedi nekik kegyelme hatalmának bizonyítékát azok szívében és életén, akikért fáradoznak...

Eszközökké teszi gyermekeit a munkájában és annak eredményességében, s ezáltal már ebben az életben is értékes jutalmat nyernek. Mi ez azonban ahhoz az örömhöz képest, amely a végső megismerés dicső napján vár rájuk?... Munkásai is ujjongani fognak, amikor megpillantják majd fáradásuk gyümölcseit. Pál apostol írja a thesszalonikai megtérteknek: »Ki volna a mi reményünk, örömünk és dicsekvésünk koronája Urunk Jézus Krisztus előtt eljövetele napján, ha nem ti? Hiszen ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.« (I. Thessz. 2:19–20)» (Bizonyágtételek VI., 305–310. o.)

Missziószolgálatunk kiemelkedő területe: a könyvkiadás és -terjesztés

1 Miért olyan nagy jelentőségű a könyvkiadás és könyvterjesztés? Mi hordozza ma Isten szavát? Milyen irodalomra van szükség a Biblián kívül?

Ésa. 34:16 „Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy híjuk sem lesz, egyik a másiktól el nem marad, mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjtötte össze őket!”

Ap. cs. 8:30–31 „Filep azért odafutamodván, hallá, amint az Éσαιás prófétát olvassa. És monda: Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mi módon érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza nékem? És kérte Filepet, hogy felhágván, üljön mellé.”

Rm. 10:13–14, 17 „Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik. Mi módon hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Mi módon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mi módon hallanának pedig prédikáló nélkül?”

.....
.....
Az igehirdetés hangozhat szóban, de éppúgy hordozhatja a nyomtatott irodalom is.

„A könyvkiadást Isten utasítására, az Ő különleges felügyelete alatt alapítottuk. Célja határozott. A h. n. adventistákat Isten saját népének választotta, elkülönítette a világtól.”

tól. Az igazság nagy vésőjével vágta ki a világ kőbányájából, összekötetésbe hozta őket önmagával, képviselőjévé tette és elhívta őket, hogy a lélekmentés utolsó nagy munkájában eszközei legyenek. Az igazság legnagyobb gazdagságát adta nekik, amit valaha is halandóra bízott, s a legkomolyabb és valóban életbevágó üzenetet bízta rájuk, amit hirdetniük kell a világnak. E munka végzésében a leghatékonyabb eszközök között szerepelnek a könyvkiadók.

Mint veszélyes parton a világítótorony hatalmas lámpása, úgy kell fényt árasztaniuk a világ sötétségébe, figyelmeztetve az embereket a veszélyekre, amelyek pusztulással fenyegetik őket. A nyomdáinkból kikerülő kiadványoknak az Istennel való találkozásra kell elkészíteniük az embereket. Azt a feladatot kell elvégeznünk az egész világon, amit Keresztelő János végzett a zsidó nemzet soraiban. Isten prófétája a figyelmeztetés megdöbbenő üzenetével riasztotta fel az embereket világi álmukból... Tanításai örök érvényű bizonyágként emelkedtek ki a kor hamis eszméi közül... Könyvkiadásunknak fel kell magasztalnia Isten letiport törvényének követelményeit... Minden intézmény azoknak az eszközöknek az egyike, amelyet »az ég magasán szálló angyal« jelképez.

Kiadóink vállán komoly felelősség nyugszik. Isten felelősnek tartja embertársaik lelkéért ezeknek az intézményeknek a vezetőit, s a folyóiratok kiadóit, akik iratainkat kiadásra előkészítik... Akár az Ige szolgálóira, rájuk is a régi prófétának adott isteni üzenetet alkalmazzák: »Te, embernek fia, őrállóul adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz számból, megintsd őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: hitetlen, halálnak halálával halsz meg, és te nem szólsz, hogy visszatérítsd a hitelent az Ő útjáról, ez a hitetlen vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom.« (Ésa. 33:7–8) A Föld lakóinak gonoszsága már majdnem betöltötte a mértéket. A világ majdnem elérte már azt a pontot, amikor Isten megengedi a pusztítónak, hogy azt tegyen, ami neki tetszik...

Sátán úgy gyakorolja a maga csaló hatalmát, mint soha ezelőtt, hogy félrevezessen és elpusztítson minden vigyázatlan lelket... Figyelmeztessük a romlás szélén állókat! Isten népe minden erejével szálljon szembe Sátán hamisságával, rombol-

ja le Sátán erődjeit. A széles világon minden emberi lény előtt – aki csak ezt figyelembe veszi – világossá kell tennünk a nagy küzdelemben kockán forgó elveket, amelyektől lelkek örök sorsa függ... Ez a munka vár ránk. Ezzel a céllal alapítottuk kiadóinkat. Isten ezt a munkát várja el tőlünk... Kiadóvállalataink Isten meghatalmazott központjai. Ezeken át kell a munkát végeznünk, melynek nagyszabású voltát még fel sem ismertük.” (Bizonyágtételek VII., 87–89., 91. o.)

Ellen White gyakran hivatkozott arra, hogy nagy megpróbáltatások között, de isteni bátorítás mellett létesült felekezeti könyv- és lapkiadásunk. Íme egy rövid kivonat visszaemlékezéséből:

„1849 júliusában lehetőségünk nyílt, hogy Rocky Hillt nevezzük valameddig otthonunknak... Itt vált férjem meggyőződésévé, hogy kötelessége írni a jelenvaló igazságról, s kiadni írásait. Amikor ezt elhatározta, nagyon nekibátorodott. De azután újra kételyei támadtak. Bizonytalanná vált, mert semmi pénze sem volt...

Ekkor kezdte kiadni a kicsiny lapot a jelenvaló igazságról. A kiadó Middletownban volt, 13 kilométerre Rocky Hilltől, és gyakran gyalog ment át, bár akkoriban sántított. Amikor az első számot hazahozta a nyomdából, mindnyájan a lap köré térdeltünk, és alázatos szívvel, sok könnyhullatással kértük az Urat, hogy nyugodjon meg áldása szolgálójának erőtlen igyekezetén. Azután megcímezte a lapokat, s mindenkinek elküldte, akiről gondolta, hogy majd el is olvassa. Minden számot hazahozott Middletownból Rocky Hillbe, s mindig, mielőtt postára készítette volna elő, az Úr elé terítettük és buzgó imával könyörögtünk, hogy kísérje áldás a csendes hírnököt. Rövid időn belül levelek érkeztek, bennük az anyagiak, amellyel kiadhattuk a lapot, és a jó hír, hogy sokan elfogadták az igazságot...

1852 áprilisában Rochesterbe költözünk. Hit által kellett megtennünk minden egyes lépést. Még mindig nyomorító volt az osztályrészünk. Kénytelenek voltunk a legszigorúbb takarékoságot és igénytelenséget gyakorolni. Röviden idézek Howland testvér családjához írt levelünkből, amely 1852. április 16-án kelt: »Most rendezkedtünk be Rochesterben. Kibéreltünk egy öreg házat évi 175 dollárért.

A nyomda a házban van. Ha nem itt lenne, ha irodahelyiséget bérelnénk, évi 50 dollárba kerülne. Mosolyognátok, ha látnátok bútorainkat. Két öreg ágyat vettünk, 25 centért darabját. Férjem hat széket hozott haza, mindegyik más-más alakú, egy dollárba került a hat, majd még négy lyukas széket vett, ez 62 centbe került. A keretek erősek, az üléseket pedig forgáccsal töltöttem meg. A vaj olyan drága, hogy nem veszünk, s krumplira sem telik. Rántást használunk vaj helyett, krumpli helyett pedig répát. Első ebédünket két üres liszteshordóra fektetett deszkáról ettük. Szívesen tőrjük az ínséget, ha elősegíthetjük az Úr munkáját. Hisszük, hogy az Úr vezetett minket ide.»

Időről időre értekezletre utaztunk... Férjem hirdette az Igét, könyveket árusított, és igyekezett kiterjeszteni a folyóirat vevőkörét. Magánfuvarral utaztunk, délben megálltunk megétetni a lovakat és ebédelni. Ebéd után férjem elemózsiás kosarunkon vagy kalapja tetején cikkeket írt a lapba. Az Úr nagyon megáldotta munkánkat, és az igazság sok szívet megérintett...

1855-ben a michigani testvérek lehetővé tetté, hogy kiadóhivatalunk Battle Creekbe költözzék. Férjemnek akkor két-háromszáz dollár adóssága volt. Összes vagyona könyvei voltak és hátralékai a könyvekért, de ezek egy része bizonytalan volt. Az ügy látszólag holtpontra jutott... Attól tartott, hogy adósságokkal fog meghalni... Szomorú napok voltak ezek... Megmutatták nekem, hogy Isten szándéka fokozatosan felépíteni férjemet, s hogy szilárdan kell hinnünk, mert Sátán kíméletlenül támad majd minket minden igyekeztünkben – nem szabad a külső látszatra tekintenünk, hanem hinnünk kell. Mindennap háromszor járultunk Isten elé, és buzgón imádkoztunk férjem gyógyulásáért... Sok hónapon át naponta háromszor szállt imánk az égre egészségéért, hogy végezhesse Isten munkáját. Az imádkozásnak ezek az órái igen becsesek voltak. Szent közelségbe hoztak minket Istennel... Attól az időtől kezdve, hogy Battle Creekbe költöttünk, az Úr kezdte megtörni rabságunkat. Szerető barátokra találtunk Michiganban, akik gondoskodtak szükségleteinkről. Régi, kipróbált barátok... együtt éreztek velünk bajainkban, és készek voltak segíteni a nyomorúság idején...

Keresték kiadványainkat, s a könyvek és folyóiratok annak bizonyultak, amire az ügynek szüksége volt... Férjem ki tudta fizetni adósságait... A mű, amely gyengén és ismeretlenül indult, növekedett és erősödött. A michigani és a kaliforniai kiadvállalatok, továbbá az angol, a norvég és a svájci hittérítés bizonyítják a növekedést... Sátán igyekezete egy pillanatra sem szűnt meg, hogy akadályozza a munkát és elpusztítsa a munkásokat. Isten azonban gondját viseli szolgálóinak és művének.” (Bizonyosságtételek I., 83–86., 92–100. o.)

2 Milyen útmutatást kaptunk a könyvek és folyóiratok tartalmát illetően?

Jer. 23:28 „A próféta, aki álomlátó, beszéljen álmot, akinél pedig az én Igém van, beszélje az én Igémet igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? – azt mondja az Úr.”

.....

.....

„Munkánk hatalma és hatékonysága főképpen a nyomdáinkból kikerülő irodalom jellegétől függ. Ezért a világ szeme elé kerülő anyagot nagy körültekintéssel kell megválasztanunk és előkészítenünk. Ezen a téren a legnagyobb elővigyázatosságra és választékosságra van szükség. Olyan irodalom kiadásának kell szentelnünk erőnket, amelynek minősége a legtisztább, jellege a legmegfelelőbb. Folyóirataink olyan igazságokat hordozzanak, amelyek az emberek életbevágó lelki érdekei...”

Folyóirataink ne tartalmazzanak se éles döféseket, se keserű bírálatot, se maró gúnyt... Cikkíróink a lehető legkevesebbet időzzenek ellenfeleink kifogásainál és érveinél. Összes tevékenységünkben állítsuk szembe az igazságot a hamissággal... Kizárólag mennyei valutával kereskedjete! Csak olyan pénzzel fizessetek, amin rajta van Isten képmása és felirata. Helyezzük előtérbe a meggyőző igazságot annak érdekében, hogy a tévedést leleplezzük... Isten azt akarja, hogy mindig nyugodtak és türelmesek legyünk... Üdvözítőnk hatalma nem az éles szavak erejében rejlik. Gyengédsége,

önzetlen, szerény lelkülete tette a szívek meghódítójává. Eredményességünk titka abban rejlik, ha mi is ilyen lelkülettel közeledünk az emberekhez.”

„Zakariás jövendöléseiben olvassuk, hogy Sátán egész zsinagógájával kiállt, hogy támadja Józua főpap imáit és Krisztust, aki készen állt, hogy határozottan Józua mellé álljon. Az Úr ezt mondta Sátánnak: »Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán...« (Zak. 3:2) Az Úr eljárásának, amelyet még a lelkek ellenségével szemben is tanúsított, példaként kell állnia előttünk... Soha ne álljunk elő harsány bírálattal senki ellen! Még kevésbé alkalmazzunk kemény szigort azokkal szemben, akik talán ugyanúgy szeretnék megismerni a helyes utat, mint mi.

Akiket tanítással és példamutatással az igazságban neveltek, azoknak nagyon elnézőeknek kell lenniük azok iránt, akiket hagyományokra és mesékre tanítottak... Amikor megismerik, meglepő számukra az igazság. Új kijelentésként hat rájuk, s nem tudják elhordozni a teljes igazságot, mert amikor első ízben hallanak róla, megdöbbeneti őket... Mutassuk be nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, sorról sorra, elvről elvre, „itt egy kicsit, ott egy kicsit” (Ésa. 28:13). Ha a tévelygők álláspontját nevetségessé tesszük, azzal nem nyitjuk meg a vakok szemét, s nem vonzzuk őket az igazsághoz. Amikor valaki szem elől téveszti Krisztus példáját, s nem Krisztus tanítása szerint alakítja jellemét, önelégültté válik, és Sátán módszereivel támadja Sátánt... Kötelességünk kigyomlálni összes beszédünkből és fejtegetésünkből mindent, ami bosszú- és kihívásízű, ami támadja az egyházakat vagy az egyéneket, mert ez nem Krisztus eljárása és módszere.”

„Folyóiratainkat töltsük meg valóban értékes anyaggal. Olyan témákkal, amelyek örök érdekektől súlyosak... Legyen több tanítani-, írni- és kiadnivalónk azokra a dolgokra vonatkozólag, melyeknek most kell beteljesedniük, amelyek emberi lelkek örök jólétét érintik... Ne pazaroljuk az időt nélkülözhető dolgokra, sem olyanokra, amiknek az emberek mostani szükségleteihez nincs közük. Olvassátok el a Jelenések könyve első három versét, s lássátok meg, milyen munkára szólítja fel Isten azokat, akik állítják, hogy hisznek szavában...”

Szenteljünk több időt a jelenvaló igazságot tartalmazó könyvek kiadására és terjesztésére. Hívjuk fel a figyelmet a gyakorlati hitről és istenfélelemről szóló könyvekre, s azokra, amelyek a bibliai jövendöléseket magyarázzák. Neveljük az embereket a biztos próféciai beszéd olvasására... Egyedül Isten teheti sikeressé kiadványaink előkészítését, és azok terjesztését. Ha Isten elveit hittel fenntartjuk, együttműködik velünk abban, hogy e könyvek azok kezébe kerüljenek, akiknek szükségük van rájuk... A rátok bízott talentumokat használjátok arra, hogy hirdessétek az igazságot annak egyszerűségében. Az evangéliumot juttassátok el a világ minden részére, ébresszétek fel a megterhelt lelkeket, hogy ezt kérdezzék: »Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?«

Új területen, tudatlan, félig művelt emberek között kis könyvekre van óriási szükség, amelyek egyszerű szavakkal mutatják be az igazságot, s bővelkednek szemléltető ábrákban. Ezeket a kiadványokat olcsón kell árusítanunk.» (Bizonyosságtételek VII., 95., 99–102. o.; IX., 239–244. o.)

3 Milyen feddést közvetített az Úr szolgálja könyvkiadónk vezetőinek a múlt század elején, a kiadó és a nyomda leégése¹ előtt? Mi adott okot a szigorú megrovásra?

Mt. 21:13 „[Jézus] mondta nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házának mondatik. Ti pedig latrok barlangjává tettétek azt.”

.....

.....

„Még a templom megszenteltetésénél is rosszabb a kiadó megszenteltetéséé olyan irat kiadásával, amelyet soha nem lett volna szabad a munkások kezébe adni Isten

¹ Az *Idők Jelei* 1997/4. számában cikk olvasható a kiadóhivatal 1902. dec. 30-ai leégésének nevezetes eseményéről. Ellen G. White ezzel kapcsolatos bizonyosságtételeit lásd a *Bizonyosságtételek* VII. kötetében.

intézményeiben. Lábbal tapossátok Isten törvényét, eláruljátok ügyét, s rablóbarlanggá teszitek intézményeit... Ezt a világosságot hozom: utasítsátok vissza a végzetesen bomlasztó irat akár egyetlen sorának a kinyomtatását is. Akik beengedték kiadóinkhoz, azoknak lelkük töredelmével kell bűnbánatot tartaniuk Isten előtt, mert haragja felgerjedd ellenük.”

„Kiadóvállalatainkat ne szenteljük elsősorban külső kereskedelmi tevékenységre! Ha ez nyeri el a főhelyet, az alkalmazottak szem elől tévesztik az eredeti célt, s a munka hanyatlásnak indul. Fennáll a veszély, hogy... a nyereség kedvéért kétes értékű irat kiadására kötnek szerződést... s a kiadót közönséges kereskedelmi vállalkozásnak tekintik. Ez a felfogás Istent gyalázza meg. Néhány kiadónknál a kereskedelmi munka szükségessé teszi a drága gépállomány és más felszerelések állandó növelését. Ez a költségek nagyon megterheli az intézmény bevételeit. A sok munkával nemcsak a felszerelés növelése jár együtt, hanem több munkaerőt is kell alkalmaznunk, mint ahány munkást megfelelően nevelhetünk. Azt mondják, hogy a külső kereskedelmi munka pénzügyi hasznot hajt a kiadónknak... Ez a munka azonban állandó kapkodásra kényszeríti az alkalmazottakat. A sietőség, sürgés-forgás és világiasság légkörében az áhítat és az odaadás elsovad...”

Amikor kiadóink nagy mennyiségű kereskedelmi munkát végeznek, nagy a veszély, hogy kifogásolható irodalmat hoznak be. A világot elborítják a könyvek, amelyeket jobb lenne elégetni, mint terjeszteni. A sátáni cselekedeteket ecsetelő könyvek a gonosztettek hirdetései... A szerelmi történetek és a könnyű, izgató történetek átkot jelentenek minden olvasónak. A szerző biggyeszthet erkölcsi tanulságot a végére, s vallásos gondolatokat szőhet a történetbe elejétől a végéig, mégis a legtöbb esetben az angyalruhába bújt sátáni termékekről van szó... Nincs engedélyünk az Úrtól, hogy ilyen könyvek nyomtatásában vagy árusításában részt vegyünk, mert ezek sok lélek megsemmisítésének az eszközei... Van az irodalomnak még egy fajtája, amely jobban fertőz, mint a lepra. Ne találjanak helyet kiadóinknál a hipnózis, a spirítizmus, a katolicizmus... lélektisztító elméletei.

Alkalmazottaink semmit se érintsenek, ami a Szentírás tekintélyére és tisztaságára vonatkozóan a kételynek akár egyetlen magját is elvetné. Ha megengedjük, hogy intézményeinkbe ilyen jellegű munka férközzék be, ugyanaz, mint ha az alkalmazottak kezébe s a világ elé a jó és gonosz tudása tiltott fájának gyümölcsét helyeznénk... Az ilyen irat kiadása olyan, mintha az ellenség fegyverét megtöltenénk, s a kezébe adnánk, hogy tessék, használja az igazság ellen... A betűszedők utasítsák vissza, hogy ilyen anyag egyetlen mondatát is kiszedjék. A korrektorok utasítsák vissza az olvasását, a nyomdászok a nyomását, a könyvkötők a kötetést... Az intézmény vezetői állíthatják, hogy nem vagytok felelősek, s hogy ez az igazgatók dolga. De akkor is felelősek vagytok szemetek, kezetek, eszetek használatáért... Azért érintkezünk a világgal, hogy Isten eszközei az igazság kovászát vigyék a világba, nem pedig azért, hogy a világ hamisága erjessen meg minket.”

„A könyvbizottságok tagjait nagyobb körültekintéssel kellene megválasztanunk. Így a bírák, akik a kiadásra ajánlott könyveket megítélik, kevesebben lennének, de jól választott személyek volnának. A felelősséget csak tapasztalt szerző képes ellátni. Csak azokat válasszuk, akiknek szíve Isten Lelkének ellenőrzése alatt áll... E fontos állás betöltésére csak is az alkalmas, aki nem önmagában bíz, akit az isteni bölcsesség vezet.”

„Nagy igazságtalanságot, sőt becstelenséget követtek el a bizottsági üléseken, ugyanis az ügyeket tapasztalatlan emberek elé tárták, akik nem tudnak helyesen ítélni. Kéziratokat adtak elbírálásra olyan emberek kezébe, akik értelmileg vakok, akik nem tudták megítélni a tárgy lelki fontosságát, sőt még a könyvkiadásban sem volt jártasságuk. Nem volt tapasztalatuk, továbbá sem elméleti, sem gyakorlati tudásuk nem volt az irodalom terén. Olyan emberek ítéleztek könyvek és kéziratok felett, akiknek arra vállalkozniuk sem lett volna szabad... Bátran nyilatkoztak olyasmiről, amiről fogalmuk sem volt. A határozatokat mint bölcs emberek véleményeit fogadták el, pedig csupán kezdők meglátásai voltak.” (Bizonyágtételek VIII., 92–93. o.; VII., 104–108., 103. o.; Bizonyágtételek a prédikátoroknak, 272–273. o.)

4 Hogyan ügyeljenek a könyvkiadók az igazságos eljárásra minden tekintetben? Hogyan bánjanak például a szerzőkkel?

I. Kor. 9:7-9 „Kicsoda katonáskodik valaha a maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyáját, és nem eszik a nyájnak tejéből? Vajon emberi módon beszélem-e ezeket? Vagy nem ezeket mondja-e a törvény is? Mert a Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy az ökrökre van-e az Istennek gondja?”

„Isten... mindenben elismeri a személyes felelősség elvét... Emberekre mint egyénekre bízva ajándékait. Minden embert szent felelősséggel ruházott fel, mindenkinek Istennel kell elszámolnia munkájáról...”

Néhányan azt hangoztatják, hogy a szerzőknek nincs joguk a saját művükkel kapcsolatos ügyintézéshez, s át kellene engedniük műveiket a kiadók vagy a területi bizottság ellenőrzése alá, és a kézirat megírásának költségein kívül nem kellene haszonrészesedést kérniük. A hasznót a területi bizottságra, vagy a kiadókra kellene hagyniuk, hogy belátásuk szerint felhasználják a mű különböző szükségleteire. Így a szerzői jog másokra szállna át. Isten másképpen látja a dolgot. A könyvírás képessége, mint minden más is, tehetség, Tőle kapott ajándék, amelynek felhasználásáért a szerzőnek kell elszámolnia Istennel, s a kamatokat Isten utasítása szerint kell beruháznia... Ugyanilyen alapon a területi bizottság vagy a kiadó átvehetné az ellenőrzést az olyan bevétel fölött is, amelyhez egy testvér házaiból vagy földjéből jut. A rosszat nem ellensúlyozza az, hogy a hasznót Isten ügyének szentelik... Ne kötelezzük a szerzőket, hogy engedjék át vagy adják el szerzői jogukat. Adjuk meg nekik munkájuk hasznának jogos részét, a szerzők pedig tekintsék javaikat Isten bizományának, amelyet az Isten által nekik adott bölcsesség szerint kell kezelniük. Akik könyve-

ket tudnak írni, azoknak tudniuk kell, hogy az ő dolguk be-
ruházni a hasznot... Kötelességük megismerkedni a munka
szükségleteivel, s Istenhez imádkozva bölcsességért, szemé-
lyesen úgy osztani el javaikat, hogy adományuk oda kerül-
jön, ahol a legnagyobb a hiány...

Akkor alkalmazzuk a helyes elveket, ha elismerjük az
egyén önrendelkezési jogát, a jogot saját értelmének ellenőr-
zésére, a tehetségeivel kapcsolatos ügyek intézésére, arra,
hogy megkapja és szétossza munkájának gyümölcseit. Intéz-
ményeink csak akkor lesznek erősek, akkor lesznek hatalom-
má a jóra, ha mindenkor elismerik ezeket az elveket, ha
ügyintézésükben követik Isten utasításait... Minden ember
béklyótól mentesen álljon kötelességének őrhelyén. Mindegyi-
künk szolgálja alázatosan az Urat, mindegyikünk legyen fe-
lelős a saját munkájáért.”

„A szellemi munkásoknak Istentől kapott tőkéjük van. Ku-
tatásuk gyümölcse is Istené, nem pedig emberé. Ha valaki
hűségesen munkaadójának adja az idejét, amiért fizetést
kap, akkor a munkaadó nem támaszthat további igényt rá.
S ha a percek szorgalmas és alapos kihasználásával más ér-
tékes anyagot is készít kiadásra, az az övé, hogy arra for-
dítsa, ami szerinte a legjobban szolgálja Isten ügyét... Ne
léptessük elő mindenható hatalommá a kiadóvállalatot. Tart-
suk tiszteletben az egyén tehetségét és jogait. Ha úgy ren-
deznék a dolgokat, hogy a tehetségek összes gyümölcset a
kiadótársulatba ruháznák be, akkor más, fontos érdekeket
hagynának figyelmen kívül... Íróinknak van lelkiismeretük,
s Istennek tartoznak számadással a rájuk bízott tőkéért,
azért, hogy mire használták fel... A szerzők maguknak sze-
rezték meg a kiváltságot, hogy ők ruházzák be a javakat,
amit kemény munkával kerestek. Ott, akkor, és ahogyan Is-
ten Lelke tudtukra adja.” (Bizonyágtételek VII., 113–116. o.; V,
563–566. o.)

5 Milyen elvet kövessenek, és milyen ígéretekben bíz-
zanak azok, akik a könyvterjesztés sokszor küzdelmes
munkájában tevékenykednek?

Préd 11:5–6 „Miképpen hogy nem tudod, melyik a szélnek

útja, és miképpen vannak a csontok a terhes asszony méhében, azonképpen nem tudod az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. Reggel vedd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod, melyik jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz egyszersmind.”

Zsolt. 126:5-6 „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kéréit emelve.”

„Olyan könyvek hevernek eladatlanul, amelyeket pedig széles körökben terjeszteni kellene, csak mert senki sem viseli eléggé szívén a terjesztésüket. A sajtó hatalmat képvisel ugyan, de ha termékei halva születnek olyan emberek hiányában, akik – megvalósítva a terveket – széles körben terjesztenék, akkor ez a hatalom elveszett. Gyors előrelátással felismerték, hogy anyagi javakat fektessünk be olyan felszerelésbe, mellyel megsokszorozhatjuk irataink és könyveink számát, azokat a terveket viszont elhanyagolták, amelyekkel megtérülhetnének az így beruházott javak, hogy más kiadványokat is előállíthassunk.”

„Nagyszerű eszközök állnak most rendelkezésünkre, hogy terjesszük az igazságot, népünk mégsem él a kiváltságokkal. Nem tartják szükségesnek minden gyülekezetben, hogy lélelmentésre használják fel a képességeiket. Nem gondolják meg, hogy kötelességük előfizetőket szerezni folyóiratainkra, beleértve egészségügyi lapunkat is, és hogy ismertetnünk kell könyveinket, röpiratainkat. Olyanoknak kellene munkálkodniuk, akik hajlandóak megtanulni, mi a legmegfelelőbb mód az egyének és családok megközelítésére... Kiadóinknak fel kell virágozniuk. Fenn tudjuk tartani őket, ha népünk a szívén viseli, hogy terjedjenek a kiadványaink... Minél szélesebb körben terjesztjük iratainkat, annál nagyobb lesz az igény az olyan könyvek iránt, amelyek érthetővé teszik az igazság Igéjét... Sokan vannak, akik keresik a világhosszúat. Ha széles körben terjesztenénk lapjainkat, röp-

iratainkat és könyveinket, akkor sok ember felismerné, hogy éppen ez az, amit keres. Sok testvérünk mégis úgy viselkedik, mintha az emberek kötelessége lenne felkeresni őket, vagy a világ dolga lenne könyvkiadónkhoz fordulni kiadványainkért, pedig ezrek és ezrek arról sem tudnak, hogy kiadóink léteznek.”

„Uralkodjék tökéletes egység azok között, akik azokat a könyveket terjesztik, amelyeknek világossággal kell elárasztaniuk a Földet. Ha bárhol is népünk elé tárjuk a könyvterjesztés ügyét, együtt mutassuk be nekik az egészségügyi és vallásos könyveket – mint az egységes munka két részét... Az egészségügyi munkának megvan a maga helye a harmadik angyal üzenetének terjesztésében, pártfogóinak mégsem szabad arra törekedniük, hogy elfoglalja az üzenet helyét. Az egészségügyi könyvek töltsék be az őket megillető helyet, de e könyvek terjesztése csak egyetlen ága annak a sokoldalú munkának, amelyet végeznünk kell... A könyvterjesztés irányítói legyenek olyan férfiak, akik fel tudják ismerni a munka valamennyi részének a mű egészéhez fűződő kapcsolatát. Szenteljének kellő figyelmet az egészségügyi könyvek terjesztésére, de ne tegyék ezt a területet olyan feltűnővé, hogy elvonják az embereket a többi létfontosságú témakörtől, s ezzel kizárják azokat a könyveket, amelyek az igazság különleges üzenetét juttatják el a világhoz.”

„Az eredményes könyvevangélistát – akár az igehirdetőt – megfelelően meg kellene fizetni szolgálataért, ha hűségesen végzi munkáját. Ha van olyan munka, ami fontosabb a többinél, akkor ez kiadványaink eljuttatása az emberekhez, hogy így a Szentírás kutatására serkentsük őket... Nem mindenki alkalmas erre a feladatra. Azokat kell választanunk – a legjobb képességűeket –, akik értelmesen és módszeresen látnak feladatukhoz, majd szorgalmasan, lendülettel folytatják is.”

„Könyvevangélistákra van szükség, hogy a hittérítés mezején fáradozzanak. Rossz modorú emberek nem alkalmasak erre a munkára. Azok a férfiak és nők lehetnek ebben eredményesek, akik ismerik az udvarias viselkedés művészetét, kellemes beszédűek, éleslátással megáldottak, értelmesek, s akik tudatában vannak az emberek értékének.”

„Némelyek alkalmasabbak egy-egy munkakörre, mint mások. Helytelen azt gondolnunk, hogy mindenki lehet könyvevangélista. Némelyekből hiányzik e munkához szükséges különleges alkalmazkodóképesség... A lelkeszi pályára készülő keresve sem találhatnak megfelelőbb munkát, ahol komolyabb tapasztalatra tehetnének szert, mint a könyvterjesztésben.”

„A könyvevangélista munkája sokkal fontosabb, mint amilyennek sokan tartják. Ezért ugyanolyan körültekintéssel és gondnal kell megválasztani őket, mint az igehirdetőket... Olyan férfiakra és nőkre van itt szükség, akik akkor is elvégzik feladataikat, ha nem egyengették el előttük az utat, ha nem távolítottak el előlük minden akadályt. Ilyenek legyenek a könyvevangélisták.”

„Tartsuk tiszteletben az értelmes, istenfélő, igazságot kedvelő könyvterjesztőt, mert az evangélium lelkeszeivel egyenrangú helyet tölt be. Sok fiatal lelkes és lelkeszi pályára készülő fiatalok, ha igazán megtértek, sok jót tehetnének a könyvterjesztés terén. Megismerkednének az emberekkel, bemutatnák nekik könyveinket, folyóiratainkat, s olyan tapasztalatokra tennének szert, amilyenre nem nyílik alkalmuk, ha csakis az Igét hirdetik. Házról házra járva beszélgethetnének az emberekkel, Krisztus életének jó illatát hozva magukkal...”

Érezze minden lelkeszünk feladatának, hogy amerre jár, terjesztésre szánt könyveket vigyen magával. Amikor családokat látogat meg, könyveket hagyhat ott, akár pénzért, akár ajándék gyanánt. Sokat dolgoztak így az üzenethirdetés korábbi szakaszában. A lelkeszek könyvevangélisták is voltak, s a könyvek eladásából származó összegeket a munka haladásának elősegítésére adták, oda, ahol arra szükség volt... Senki ne képzelje, hogy az evangélium lelkeszét megalázza a könyvterjesztés... Vannak, akik annyira jártasak lettek a könyvterjesztésben, hogy többet végezhetnek el ezen a területen, mint ha igehirdetőként működnének.”

„Csak akkor jár igazi eredménnyel az igyekezetünk, ha átítatja szívünket az eladásra kínált könyvekbe foglalt igazság lelkülete... Megszentelt életű munkásoknak kellene foglalkozniuk a könyvterjesztéssel, akiket a Szentlélek eszközül

használhat... Tehát imádkozz és dolgozz, dolgozz és imádkozz, s az Úr veled tevékenykedik! Minden egyes könyvterjesztő szüntelenül rászorul az angyalok segítségére, mert fontos munka vár rá, s mert ezt a maga erejéből nem tudja elvégezni... Azt mondom minden könyvterjesztőnek, mindenkinek, akire Isten tehetséget bízott, hogy vele együtt dolgozhasson: Imádkozzatok, imádkozzatok a mélyebb lelki életért... Isten akkor majd bölcsességet ad, hogy helyesen szóljatok.”

„A könyvterjesztőknek alaposan meg kell ismerkedniük a kiadványokkal, hogy készséggel felhívhassák a figyelmet a fontos fejezetekre. A könyvterjesztőknek füzeteket, kis könyveket, iratokat kellene magukkal vinniük, hogy azoknak adják, akik nem tudnak fizetni. Így sok családba eljuttathatjuk az igazságot... A könyvterjesztő, ha szorgalmasan terjeszti a könyveket, ha hűen hirdeti a Golgota keresztjét, akkor megkettőzi hasznosságát. Bár tanítjuk őket, mégsem alkalmazhatunk merev szabályokat, amelyektől nem térhetnek el, mert sokfélék a körülmények. Akinek szíve az igazságra hajlik, s aki vágyik az útmutatásra, azt Isten fogja vezetni... Ahogyan Isten megáldja a hűséges lelkészt és az örömhír terjesztőjét odaadó igyekezetében, hogy az emberek elé tárja az igazságot, ugyanúgy megáldja a hűséges könyvterjesztőt is.” (Bizonyosságtételek IV., 388–389., 391–392. o.; VI., 326–328. o.; IV., 389–390., 603. o.; VI., 333–334. o.; V., 405–406. o.; VI., 321–323., 318–320., 338–340. o.)

6 Milyen sokoldalú bölcsességre van szükség a könyvkiadó anyagi ügyeinek intézése során?

I. Kor. 4:2 „Ami pedig egyébiránt a sáfároknak megkívánthatik, az, hogy mindenik hívnek találtasson.”

Jak. 1:5 „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik néki.”

„Azt tervezték, hogy csökkentik könyveink árát, az előállítási költségek ugyanolyan mértékű csökkentése nélkül. Ez tévedés. A munkát kifizetődően kell végeznünk. Ne csökkentjük a könyvek árát különleges ajánlatokkal, amelyeket ösztönzésnek vagy megvesztegetésnek nevezhetünk. Isten az ilyen módszereket nem helyesli. Az emberek keresik az olcsó könyveket, s ennek a keresletnek eleget kell tennünk, de a helyes út az előállítási költségek csökkentése.”

„Tábor-összejövetelen és gyülekezeteink nagy összejövetelein vettünk részt, ahol lelkészeink világosan rámutattak napjaink veszélyeire, s az iratterjesztés siettetésének fontosságára. Az eredmény az lett, hogy a testvérek sok könyvet vettek meg – ki többet, ki kevesebbet. A vásárlók túlnyomó része kifizette a könyvek árát, néhányan pedig elintézték, hogy majd később fizetnek... Néhány könyvnek az árát e rendkívüli alkalomra leszállították. Sokan vásárolták ezeket... Néhányan zúgolódtak: »Le kell állítanunk az ilyen munkát, mert tönkreteszi a pénzügyi helyzetünket.« Amikor az egyik testvér egy nyaláb könyvet vitt el, iratterjesztőink egyike karjára tette kezét, és megkérdezte: »Atyafi, minek neked ez a sok könyv?« Ekkor tanácsadónk hangját hallottam: »Ne tiltsátok meg nekik!« ...A vég közel. Máris sok időt elvesztettünk. E könyveknek már régóta forgalomban kellene lenniük. Árusítsátok őket közel és távol, szórjátok őket őszi falevelekként! Folytassátok e munkát, senki meg ne tiltsa. Lelkek vesznek el Krisztus nélkül. Figyelmeztessétek őket, hogy Krisztus hamarosan megjelenik az ég felhőiben... A munkások, akik most ilyen olcsón veszik a könyveket, nem tudnák könnyen eladni őket másképpen, csak ezen az úgynevezett áldozathozatali áron. Sokan, akik máskülönben nem gondolnának a vásárlásra, barátainknak is és maguknak is vesznek. ...Nem merném megtiltani, hogy különleges alkalmakkor olcsón kínálják e könyveket, nehogy akadályozzam elolvasásukat, s ezzel visszatartsam a világságot valakitől, aki megtérhetne az igazsághoz... Tegyétek a gyertyát a gyertyatartóba, hogy világítson a ház minden lakójának.”

„Felhívták a figyelmemet, hogy nem végezzük kötelességünket kisebb kiadványaink ingyenes terjesztése területén.

Sok becsületes lélek akad, akiket kizárólag ezen az úton vezethetünk az igazság elfogadására. Ha e kis füzetek mindegyikén ott állna többi kiadványunk hirdetése és a cím, ahol szert lehet tenni rájuk, ez megnövelné nagyobb kiadványaink forgalmát. Ezeket a 4, 8 vagy 16 oldalas füzeteket csekély összegért elő lehet állítani olyan alapból, amelyet azok adományai teremtettek, akik szívükön viselik az ügyet. Amikor barátodnak írsz, mellékelhetsz leveledhez egy-két példányt anélkül, hogy többbe kerülne a postázás. Ha vasúton, hajón vagy postakocsin olyan emberekkel kerülsz össze, akiknek talán van fülük a hallásra, adhatsz nekik e füzetekből. Pillanatnyilag nem kellene válogatás nélkül, őszi falevelek módjára szórunk szét őket, hanem okosan és ingyen azoknak adni, akik előreláthatólag értékelni fogják. Ezzel hirdetjük kiadványainkat és könyvkiadónkat, amiből sok jó származik majd.”

„Az elmúlt időkben, amikor még kevesen voltunk, akiknek módjukban állt, kötelességüknek tartották, hogy részvényt vásároljanak a kiadóban... Akiknek nincs részvényük ezekben az intézményekben, azoknak most kiváltságuk, hogy ebbe a kitűnő munkába ruházhatják be javaikat. Most van szükségünk imáitokra, szeretetetekre és anyagi javaitokra... Fivéreim és nővéreim, kiadóink nevében felszólítunk benneteket, vásároljátok a két intézmény részvényeit...”

Sokan kockázatos világi vállalkozásokba ruházzák pénzüket... Arra kérünk, azzal bizonyítsátok bőkezűségeteket, hogy kiadóinkba ruháztok be.” (Bizonyágtételek VII., 102. o.; IX., 71-75. o.; I., 511. o.; IV., 592-593., 596. o.)

A mértékletességi reform munkája, intézményei

1 Mi az egészségügyi reform lényege? Milyen kapcsolatban áll ez a munka az evangéliumhirdetés művével? Hogyan törekedjünk összhangra az egészségügyi reform és az evangéliumhirdetés munkája között?

I. Kor. 6:19–20 „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Áron vétettetek meg, dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

I. Pt. 4:7 „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.”

.....

.....

„Az egészségügy megújulása annak a fontos és nagyszerű munkának egy ága, amely népet készít elő az Úr eljöveteleire. Olyan szoros kapcsolatban áll a harmadik angyal üzenetével, mint a kéz a testtel... Egyetlen ember sem sértheti meg megromlott étvágya és bűnös szenvedélyei kielégítésével a természet törvényeit anélkül, hogy Isten törvényét is meg ne sértené. Ezért Isten megengedte, hogy ránk ragyogjon az egészségügy megújulásának fénye, hogy felismerjük: vétkezünk, ha megsértjük a törvényeket, amelyeket lényünkbe helyezett. Ha jó egészségnek örvendünk, vagy ha szenvedünk, az mindig a természet törvényei iránti engedelmességre, illetve azok áthágására vezethető vissza. Kegyelmes mennyei Atyánk látja az emberek siralmas állapotát, akik tudatosan,

de sokan tudatlanul is a lényük törvényeit megrontva élnek. S az emberi nemzetség iránti szeretetétől és sajnálkozásától indítatva fényt ragyogtatott fel egészségünk megújítására... A harmadik angyal üzenetéhez szorosan hozzákapcsolódik, hogy világossá tegyünk a természet törvényeit, és buzdítsuk az embereket ezek megtartására...

Meg kell tanulnunk, mit együnk, mit igyunk, hogyan ruházkodjunk, hogy megóvjuk egészségünket. Az egészség törvényeinek megsértése okozza a betegséget. Az a legfőbb kötelességünk, amivel Istennek, magunknak és embertársainknak is tartozunk, hogy engedelmeskedjünk Isten törvényének, és ez az egészség törvényeit is magában foglalja. Ha betegek vagyunk, súlyos terhet hárítunk felebarátainkra, és a betegség arra is képtelenné tesz, hogy eleget tegyünk családjunk és embertársaink iránti kötelességeinknek. S ha időnap előtt meghalunk a természet törvényeinek megsértése következtében, akkor gyászt és szenvedést zúditunk másokra, megfosztjuk felebarátainkat a segítségtől, melyet nyújtanunk kellene nekik, meglopjuk családjunkat a megélhetéstől, amellyel támogatnánk őket, és Istent is megraboljuk attól a szolgálatától, amelyet elvár tőlünk... Hát nem a legrosszabb értelemben vett törvénszegők vagyunk így?”

„Az orvosi hittérítés az evangélium jobbkeze... Az orvosi hittérítőknak minden városba el kell jutniuk. Ajtók nyílnak meg a jelenvaló igazság előtt. Az egészségügyi irodalmat sok országban terjeszteniük kell... A világ óriási kórház, tömve a testi és lelki betegségek áldozataival. Mindenütt emberek tömegei pusztulnak el... A gyülekezetek tagjai ébredjenek fel, hogy megértsék felelősségüket ezeknek az igazságoknak a terjesztését illetően... Mindenütt dolgoznunk kell, a társadalom minden osztályáért. Közel kell kerülnünk a szegényekhez és a jogfosztottakhoz, akik mértéktelenségük következtében elesetek. Ugyanakkor ne feledkezzünk el a felsőbb körök tagjairól sem, akik közül sokan szintén a mértéktelenség, a káros szokások rabjai.”

„Testvérem, ne feledd, az egészségügyi hittérítés nem azért van, hogy elvonja a fiatalokat a lelkeszi hivatástól, hanem hogy olyan emberek lépjenek a munka mezejére, akik alkalmasabbak a szolgálatra, mivel az orvosi hittérítésben is jár-

tasak... Ne tekintsd az egészségügyi hittérítést az egyedüli, kizárólagos célnak. Nézeteid ezen a ponton a szélsőségek felé hajlanak... Az orvostanhallgatókat nem kellene arra buzdítanod, hogy csak az egészségügyi megújulásról szóló könyveket terjesszék... Aggodalom terheli lelkemet. Akadnak fiatalok, akiket arra biztattak, hogy orvosnak tanuljanak, holott arra kellene felkészülniük a leghatározottabban, hogy hirdessék a harmadik angyal üzenetét... Az egészségügyi hittérítésről azt kell közölnöm, hogy túlságosan hangsúlyozzuk a mű egyetlen ágát. De amit erről szólok, az semmiképpen sem igazolja azokat, akik távol tartják magukat az orvosi hittérítés munkájától. Sokan nem rokonszenveznek e tevékenységgel... Az orvosi hittérítésnek azzá kell lenni Isten ügye számára, mint ami a jobb kéz a test számára...

Isten művében tökéletes egységnek kell uralkodnia. Akiket hidegen hagy az egészségügyi hittérítés, azok nem tisztelik Isten ügyének jobbkezeit. Mindaz, aki ilyen nézeteket vall, változtassa meg a véleményét... Nem szabad alacsonyabb rendű feladatnak tekintenünk az egészségügyi hittérítést... Tiszteletben kell tartanunk Isten művének valamennyi ágát. Más-más munkásokra és más-más eszközökre van szükség a különböző területeken (Efézus 4:11–12)... Isten mindenkinek a saját képességei szerint szabta meg feladatát.”

„A lelkeszerekre kötelesség hárul ezen a téren. Sokat nyerünk majd veled, ha a helyes álláspontra helyezkednek ebben a kérdésben. A saját életükben és otthonukban kellene engedelmeskedniük az élet törvényeinek. Gyakorolniuk kellene a helyes elveket, egészséges életmódot kellene folytatniuk. Akkor majd helyesen tudnak szólni erről a témáról.”

„Sohasem szabad elkülönítenünk az orvosi hittérítést az örömhír igazszolgálatától. Az Úr kifejezetten meghatározta, hogy e kettőnek olyan szorosan kell összetartoznia, amint a kéz össze van kapcsolva a testtel. Egységük nélkül egyik rész sem teljes egész... Isten nem azt tervezte, hogy az orvosi hittérítés elhomályosítsa a harmadik angyal üzenetének hirdetését. A kar ne váljon testté. A harmadik angyal üzenete az utolsó időkre szóló örömmüzenet, ezért semmilyen körülmények között se homályosítsák el más érdekek.”

„Lelkeszeinknek terjeszteniük kell az egészségügyi megújju-

lás üzenetét, mégse váljon ez a fő témává... Lelkesedéssel kell megragadnunk az egészségügyi megújulás üzenetét, mégis el kell kerülnünk azt a benyomást, hogy hajlamosak vagyunk a vakbuzgóságra... Hadd növekedjék úgy az egészségügyi intézet, ahogyan más vállalkozások is felnőttek közöttünk, olyan ütemben, ahogyan az biztonságosan folyhat anélkül, hogy megrokkantaná a nagy mű más ágait, amelyek ugyanolyan fontosak... Az egészségügyi intézményeink támogatására vonatkozó minden felhívással együtt kellene járnia az intésnek, hogy ne raboljuk meg a munka más területeit.” (Bizonyoságtételek III., 161–165. o.; VII., 34., 36., 33. o.; VIII., 158–170. o.; VI., 376–377., 240–241. o.; I., 518–519. o.)

2 Milyen különböző módjai vannak az egészségügyi reform képviselőtének?

Jn. 17:18 „Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

Mt. 4:23 „Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát, s gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.”

.....

.....

„Az egészséges vendéglők, orvosi rendelők és kórházak megalapítása a betegek és szenvedők számára éppolyan szükségesek Európában, mint Amerikában... Ahol a nagyvárosokban orvosi hittérítés folyik, főzőiskolákat is szerveznünk kellene... Az egészséges ételek készítésével együtt különböző iparágakat alapíthattok... Világosságot kaptam, hogy sok városban tanácsos az étkezdéket a rendelőkkel összekapcsolni. Együtt mutathatják be és valósíthatják meg a gyakorlatban a helyes elveket. Ezek mellett néha ajánlatos néhány szobát fenntartanunk, melyeket a betegek lakásként használhatnak. Mindkettő felhívhatja az emberek figyelmét kórházainkra. Mindkettő előnyösen tartható fenn bérelt épületekben. A nagyvárosokban ne építsünk a betegek gondozására

hatalmas épületeket, mert Isten világosan megmondta, hogy a betegek jobban, eredményesebben ápolhatóak a városokon kívül. A kórházi munkát sok helyen a városokban kell elkezdenünk, de ha megfelelő helyet találtunk, helyezzük azonnal vidékre.”

„Alapítsunk főzőiskolákat sokfelé. E munkát szerényen kezdhethjük, de amikor értelmes szakácsok minden tőlük telhetőt megtesznek az emberek felvilágosításáért, az Úr majd szakértelmet és bölcsességet ad nekik... Megmutatták nekem, hogy Isten képességekkel megáldott fiatal és idősebb embereket tanít az egészséges és ízletes ételek tetszetős elkészítésére. Utasítottak, hogy buzdítsak e főzőiskolák létrehozására mindenhol, ahol orvosi hittérítés folyik... Étkezdeinkhez kapcsolódva összejöveteleket kell tartanunk. Amennyiben lehetséges, hívjuk meg étkezdeink vendégeit a keresztyény mértékletesség ismeretéről szóló előadásokra, s megtaníthatjuk őket a tápláló ételek elkészítésére, s más fontos ismeretekre. Az összejöveteleken énekeljünk, imádkozzunk, és ne csak az egészségről és mértékletességről szóljunk, hanem a Biblia más, odaillő témáiról is. Amikor az embereket tanítjuk, hogyan óvják meg testük egészségét, számos alkalom nyílik majd Isten országa evangéliumának magvetésére...”

Egészségügyi folyóiratainkban jelentessünk meg gondosan válogatott recepteket... Az emberek nagyon rászorulnak az egészségügyi könyvek és folyóiratok lapjairól áradó világosságra. E könyveket és folyóiratokat Isten eszközként kívánja felhasználni: a felvillanó fény magára vonja az emberek figyelmét, s arra vezeti őket, hogy engedelmeskedjenek a harmadik angyal üzenetének. Egészségügyi folyóirataink eszközök, amelyek segítségével a világosság terjesztésének különleges feladatát végezhetjük, mert a világosságra a világnak feltétlenül szüksége van az Isten napjára való előkészület idején.”

„Napjaink nagy gyülekezései kitűnő alkalmat kínálnak arra, hogy szemléltessük az egészségügyi megújulást... Nem szolgáltak fel többé húst az ebédlősátrakban, hanem böven ellátták a résztvevőket gyümölcssel, gabonafélékkel és zöldségekkel... A tábor-összejöveteleken az egészséges életmódra is tanítanunk kellene az embereket. Ausztráliában külön

sátor volt az orvosok és ápolók számára, ingyenes orvosi tanácsal szolgáltak, amelyet sokan igénybe is vettek. Emberek ezrei hallgatták meg az előadásokat, s a tábor-összejövetel végén nem akarták beérni azzal, amit hallottak. Néhány városban, ahol összejöveleket tartottunk, több tekintélyes polgár kérlett minket, hogy alapítsunk kis kórházat, azt is megígérték, hogy segíteni fognak... Minden városban, ahol gyülekezetünk alakult, orvosi rendelőre is szükség van... Olyan helyiséget kellene berendeznünk, ahol kezelni tudnánk a leggyakoribb betegségeket... Az Úr szándéka, hogy a világon mindenütt alapítsunk orvosi rendelőket, kórházakat az evangélium hirdetésének ágazataként... Nem kellene ehhez nagy épületek, de úgy kell berendeznünk a kórházakat, hogy eredményes munkát végezhessünk bennük.”

„A városainkban működő nagy egészségügyi intézmények sokkal több jó eredményt érhetnének el, ha oda helyeznénk át őket, ahol a betegek élvezhetnék a szabad természet előnyeit. Utasítást kaptam, hogy számos vidéki kórházat kell alapítanunk... A természet Isten áldása, amelyet azért adott, hogy a testet, az értelmet és a lelket egészségessé tegye. Aki egészséges, a szabadban könnyebben az is marad, a beteget pedig gyógyítja a természet közelsége... Amikor a betegek a szellő susogását hallgatják, a pihenés és felüdülés édes érzete járja át őket. Életkedvük megújul, erejük visszatér, elméjük észrevétlenül békét talál. A lázas érverés elcsitul és rendszeressé válik... Buzdítátok a betegeket, hogy töltsenek sok időt a szabadban. Gondoljatok ki terveket, miként foglalkoztassátok őket a természetben... Építsétek a kórházakat nagy területeken, ahol a föld művelésével alkalmat adunk a betegeknek az egészséges foglalatosságra. Az ilyen testmozgás az egészséges kezeléssel karöltve csodákat tesz: a beteg test újjászületik, s a fáradt értelem felfrissül. Ilyen kedvező környezetben a betegeknek kevesebb ápolásra van szükségük, mint a szűk városi kórházakban...

Bár harminc-nyolcvan km-re leszünk a várostól, mégis elérhetjük az embereket, s az egészségre vágyók a legkedvezőbb körülmények között gyógyulhatnak meg... Világosságot nyertem, hogy az egészségügyi hittérítés során sok jó lehetőséget elveszítettünk, mert nem jöttünk rá, hogy kórházaink

elhelyezkedésének terveit meg kellene változtatnunk. Az Úr akarata az, hogy ezeket az intézményeket a nagyvárosokon kívül hozzuk létre, a lehető legszebb környezetben. A természet ölen – Isten kertjében – a beteg mindig talál valamit, ami eltereli figyelmét önmagáról, s gondolatait Istenhez emeli... Isten Lelke könnyebben befolyásolja őket a nyugalomban.”

„A Battle Creek-i egészségügyi intézet méretével kapcsolatban adták tudtomra – amint már meg is írtam –, hogy először kicsiben kell elkezdenünk, majd óvatosan növelni, ahogyan a betegek igényei megkövetelik, és amikor szert tudunk tenni jó orvosokra és ápolókra, s amikor elő tudjuk teremteni az anyagiakat.” (Bizonyágtételek VII., 28., 31., 33., 35., 70–71., 78., 86., 45–52., 54–60., 63. o.; VI., 112–113. o.; I., 517. o.)

3 Miként kapcsolódjék az evangéliumról való bizonyágtevés az egészségügyi munkához étkezdeinkben, kórházainkban?

V. Móz. 6:6–7 „Ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. Gyakoroljad ezekben a te fiaidat, szólj ezekről, amikor a házádban ülsz, vagy mikor úton jársz, mikor lefekszel, és amikor felkelsz.”

.....
„Népünk vezetői fektessenek nagy hangsúlyt arra, hogy egészségügyi intézményeinkben fenntartsuk az erős vallásos befolyást. Az Úr terve az, hogy e helyeken szóval is, tettel is dicsőítsük Őt, törvényét tiszteletben tartjuk, s főhelyet adjunk a Biblia igazságainak.”

„Kórházaink lélekmentése ne álljon az orvosok felügyelete alatt. E munka megfontolást, tapintatot, s a Biblia széles körű ismeretét igényli. Kórházainknak gondoskodniuk kell ilyen tulajdonságokkal rendelkező lelkészekről.”

„Hívjunk meg mindenkit, magas és alacsony rendűeket, gazdagokat és szegényeket, minden embert, hogy az egészségügyi intézményeink nyújtotta előnyökben részesülhessenek. Minden felekezet tagjait befogadjuk, de a magunk ré-

széről határozottan egy hitfelekezethez tartozunk. Isten elhívott minket, s az Ő uralma alatt állunk. Senki se erőltesse azonban balgán másokra hitünket.”

„Étkezdéink vendégeit lássuk el olvasnivalóval. Hívjuk fel figyelmüket a mértékletességi és étrendi reform irodalmára, s adjunk nekik Krisztus tanításairól szóló füzeteket is. A kiadványok költségének terhet egész népünk viselje. Aki bejön hozzánk, mindenkinek adjunk olvasnivalót! Lesz majd, aki keresi az igazságot... Étkezdéink munkásai éljenek szoros összeköttetésben Istennel, hogy felismerjék Lelkének késztetését arra, hogy lelki dolgokról szóljanak a vendégekhez... Nem szabad megengedniük, hogy az üzleti érdekek és a rohanás a lélekmentés elhanyagolásához vezessen. Helyes embertársaink testi szükségleteit szolgálunk, de ha nem találunk módot az evangélium világosságát ragyogtatni azokra, akik napról napra látogatják étkezdéinket, akkor hogyan dicsőítjük munkánkkal Istent? Amikor étkezdei munkánkat megkezdjük, feltételeztük, hogy alkalmunk lesz sokakkal megismertetni a jelenvaló igazságot. Elértük-e célunkat?...

Hányan hallottak komoly felhívást arra, hogy személyes Üdvözítőjüként fogadják el Krisztust? Hány embert vezettek szavaid arra, hogy hátat fordítson a bűnnek, s az élő Istennek szolgáljon? Amikor földi ételekkel látják el az embereket, munkásaink ne feledjék, hogy nekik is, és azoknak is, akiknek szolgálnak, szükségük van a mennyei kenyérré. Tartsák szemüket mindig nyitva, vegyék észre az alkalmat, mikor szólhatnak az igazságról azoknak, akik még nem ismerik!”

„Figyelmeztettek, hogy intézményeinkben semmiképpen se szállítsuk le az igazság mértékét annak érdekében, hogy kíméljük a kívülvalók érzékenységét, és így növeljük a látogatottságot. A nem hívők befogadásának az a fő célja, hogy rávezessük őket az igazság elfogadására. Ha leszállítjuk a színvonalat, az lesz a benyomásuk, hogy az igazság nem nagyon fontos, és úgy távoznak majd, hogy elméjük még nehezebben lesz megközelíthető, mint azelőtt... Senki ne gondolja, hogy az egészségügyi intézmény az a hely, ahova el kell jönnie, hogy hit által mondott imával álljon talpra. Itt orvosi kezeléssel, helyes szokások gyakorlásával gyógyítják a

betegeket, és a betegség megelőzésére tanítják őket. De ha van hely az ég alatt, amely jobban megfelel a többinél arra, hogy odaszentelt, hívő férfiak és nők felajánlják enyhülést hozó és szerető imáikat, az az ilyen intézményben van. Akik a betegeket kezelik, azoknak fontos munkájukban erősen Istenre kell támaszkodniuk azoknak az eszközöknek az eredményességéért, melyeket Ő adott, és amelyekre könyörületében felhívta népünk figyelmét – mint például a tiszta levegő, a tisztaság, az egészséges étrend, a munka és a pihenés megfelelő váltakozása, és a víz felhasználása.”

„Mégse vitassuk meg a betegekkel hitünk sajátos vonásait! Nem szabad fölöslegesen lázba hoznunk gondolkodásukat azokkal az eszmékkel, amelyek a többi egyháztól megkülönböztetnek bennünket – csak ha ők maguk kívánják, de ekkor is legyünk nagyon elővigyázatosak, hogy ne nyugtalanítsuk őket hitünk különleges vonásainak a rájuk erőszakolásával. Kórházunkban ne helyezzük előtérbe mindannak a megvitatását, amiben a többi egyháztól különbözünk. A kórházban imaórákat tartsunk, amelyeken az vesz részt, aki akar. Sok mindent kifejthetünk a Biblia vallásából anélkül, hogy ráternénk különbözőségünk általuk kifogásolható pontjaira. A csendes, nyugodt légkör többet ér el, mint a nyílt vitatkozás. Az imaórákon néhány szombatünneplő azt gondolhatja, hogy feltétlenül meg kell említenie a szombatot és a harmadik angyal üzenetét. Ez azonban korlátozott gondolkodásra utal. Azok a betegek, akik nem ismerik hitünket, nem tudják, mit jelent az, hogy »a harmadik angyal üzenete«. Az ilyen kifejezések emlegetése anélkül, hogy pontosan megmondanánk, miről is van szó, csak árt. Bár ott kell találkozunk az emberekkel, ahol vannak, mégsem kell feláldoznunk az igazság egyetlen pontját sem... Ha rendszeres istentiszteleteket tartunk, a betegek bizalma megnő a kórház iránt. S ezzel előkészítjük az utat, hogy az igazság magja gyökeret verjen a szívükben. Ezek az összejövetelek különösen megragadják azok figyelmét, akik vallják, hogy keresztények. De kedvező benyomást tehetnek azokra is, akik nem tartják magukat kereszténynek. A kölcsönös bizalom így megnövekszik, az előítéletek elhalványulnak, sok esetben pedig teljesen el is tűnnek. A betegek vágyakozni fognak arra, hogy

a szombati istentiszteleteken is részt vegyenek. Isten házában pedig az íghirdető kifejtheti a jelenvaló igazság fontos pontjait, és Krisztus lelkiületével, szeretetével, gyengéden mindenki előtt világossá teheti, hogy nekik is engedelmeskedniük kell Isten törvényének – s azután hadd győzze meg a szíveket az igazság.”

„Bár senki ne erőszakolja hitünket a betegekre, s ne kezdjen velük vallásos vitát, irataink és kiadványaink – gondosan megválogatva – legyenek láthatók csaknem mindenütt. A vallásosságnak feltétlenül uralkodnia kell. Ez volt és mindig ez is lesz ezeknek az intézményeknek az ereje... Van elég egészségügyi intézmény országunkban, amelyek inkább hasonlítanak szállodára, mint olyan helyre, ahol a beteg és szenvedő enyhülést lelhet testi bajaira, a bűn miatt beteg lélek pedig olyan békét és nyugalmat találhat Jézusban, amely sehol máshol fel nem lelhető. Tegyük a vallásos elveket feltűnővé, és tartsuk is meg annak. A büszkeséget pedig vessük el: az egyszerűség, őszinte kerestlenség, szívélyesség és megbízhatóság látszódjék meg mindenben. Akkor a kórház pontosan az lesz, aminek Isten szánta...”

„Az Úr már évekkel ezelőtt különleges világosságot adott nekem az egészségügyi intézmények alapításáról, ahol teljesen más módszerekkel kell kezelni a betegeket, mint azt bárhol a világon teszik. A Biblia elveire kell alapoznunk és azok szerint igazgatnunk mindent. Az ilyen intézményeknek az egyik leghathatósabb eszközzé kell válniuk az Úr kezében arra, hogy a világosság eljusson a világhoz. Isten szándéka az volt, hogy ezek az intézmények tudományos felkészültségükkel, erkölcsi és lelki erejükkel és a széles körű életreform megbízható tanúságtevőiként emelkedjenek ki...”

Isten úgy tervezte, hogy az általa alapított intézmény világitótoronyként emelkedjék, figyelmeztető és kérlelő befolyással. Bizonyítsa be a világnak, hogy a vallási elvekre alapozott intézet – a betegek menedékhelye – fennállhat anélkül, hogy feláldozná különleges, szent jellegét, s mentes maradhat más egészségügyi intézmények kifogásolható vonásaitól... Az Úr utasított, hogy kórházunk jóléte ne függjön kizárólag az orvosok tudásától és szakképzettségüktől, hanem Isten tetszésétől. Olyan intézetként váljék közismertté, ahol Istent

ismerik el a világegyetem uralkodójának. Olyan intézetként, amely az Ő különleges felügyelete alatt áll... Oktatnunk kell az embereket szervezetük szükségleteinek ismeretére, az egészséges életmódra a Szentírás tanításainak megfelelően... Kórházaink hathatós nevelőeszközök... Ezek lesznek majd a gyógyításnak, az egészség helyreállításának és a nevelőmunkának a központjai. Fáradoznunk kell mind a test egészségéért, mind a lélek megmentéséért. Küldetésünk ugyanaz, mint Mesterünké volt, akiről megírták, hogy szer-tejárt, jót tett, és meggyógyította a gonosz uralma alatt síny-lődőket.”

„Ha a betegségek miatt sokat szenvedők kórházunkban enyhülést találnak a kezelés értelmes módszereiben – amely fürdőkből, egészséges étkezésből, a pihenés és testmozgás megfelelő időszakaiból és a tiszta levegő gyógyító hatásából áll –, akkor gyakran az a vélemény alakul ki bennük, hogy akik eredményesen gyógyítják őket, azoknak a hit dolgaiban is igazuk lesz, vagy legalábbis nem tévedhetnek nagyot az igazsággal kapcsolatban sem.” (Bizonyoságtételek VII., 64., 45., 67., 72. o.; I., 519–520., 513. o.; III., 166–167. o.; IV., 586–587. o.; VI., 223–225. o.)

4 Mi szolgáljon még tanúbizonyságot egészségügyi intéz-ményeinkben a mértékletesség elvei és az evangélium képviselése mellett?

Mt. 5:16 „Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti meny-nyei Atyátokat.”

Fil. 2:15 „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világban.”

.....
.....
„A keresztény orvos a beteg szemében a könyörület angya-la, gyógyulást hoz bűn miatt beteg lelküknek és testüknek... Elengedhetetlen, hogy az orvos közeli kapcsolatot tartson

fenn Krisztussal... Amikor a szenvedő ágya mellett áll, minden erejével igyekezzék segítséget és megnyugvást hozó szavakat szólni, és akkor az Úr munkálkodik vele és általa... Szüntelenül vesse a magot, de ne hittételekről szóljon, hanem a bűnbocsátó Megváltó szeretetéről... Az orvos munkájának komolysága, állandó érintkezése a betegekkel és haldoklókkal megkívánja, hogy amennyire csak lehetséges, felmentsék a közönséges kötelezettségek alól, amit más is elvégezhet. Ne rakjunk rá fölösleges terheket, hogy legyen ideje megismerni betegeinek lelki szükségleteit. Értelmének mindig a Szentlélek befolyása alatt kell lennie, hogy alkalmas időben oly szavakat szólhasson, amelyek hitet és reményt fakasztanak...

Az orvos soha ne igyekezzék magára terelni betegei figyelmét. Tanítsa őket arra, hogy ragadják meg a hit kezével az Üdvözítő feljűk nyújtott karját... Az orvos, amikor betegeit az egészséges életmódra igyekszik elvezetni, ne építsen ki saját magára alapozott, különleges kapcsolatot velük... Az értelmes keresztény orvos egyre világosabban látja a bűn és a betegség közötti kapcsolatot. Törekszik jobban megérteni az összefüggést az ok és az okozat között. Tudja, hogy jól meg kell tanítania a gyakorló ápolókat az egészségügyi megújulás elveire, hogy mindenben szigorú mértékletességre kell tanítania őket, mert az egészség törvényeinek elhanyagolása megbocsáthatatlan azok soraiban, akiket arra választottak ki, hogy az élet művészetét tanítsák.”

„A keresztény orvos tekintse hivatását ugyanolyan magasztosnak, mint a lelkészi munkát. Kettős felelősséget hordoz, mert benne kapcsolódnak össze az orvos és a lelkész tulajdonságai, munkája nagyszerű, szent és igen fontos. Az orvosnak és a lelkésznek rá kell jönniük, hogy ugyanazt a feladatot végzik. Tökéletes összhangban kellene dolgozniuk.”

„A megtért és az igazság által megszentelt orvos Isten munkatársa, Jézus Krisztus követőjeként szerepel a mennyben... Az orvos, aki megérti felelősségét... úgy próbál gyógyítani, ahogyan Krisztus tenné a helyében... A súlyos beteg úgy érzi, hogy teljesen ki van szolgáltatva az orvosnak, őt tekinti egyedüli reményiségének. Az orvos minden alkal-

mat megragadva mutasson rá arra, aki nálánál nagyobb, aki Isten Fia, s aki az életét adta oda, hogy megmentse őt a haláltól. Mutasson rá arra, aki szánja a szenvedőt, s aki Isten hatalmával szakértelmet és bölcsességet ad mindenkinek, aki kéri... A beteg azt gondolja, hogy az orvos mentette meg az életét. Mire használja fel az orvos ezt a nagy bizalmat? Mindig arra, hogy Krisztusnak nyerve meg a betegeket, mindig Isten hatalmának dicsőítésére. Amikor a válság elmúlt és a siker láthatóvá válik, töltsön betegével néhány percet imában, akár hívó a beteg, akár hitetlen. Fejezze ki háláját betege életének megmentéséért... A betegágyon az emberek sokszor elfogadják és megvallják Krisztust. A jövőben ez gyakrabban fordul majd elő, mert Isten gyors munkát fog végezni világunkban. Az orvos ajkán a bölcsesség szavai fakadjanak, Krisztus pedig megöntözi az elültetett magot, s örök életre termő gyümölcsöt érlel belőle... A h. n. adventisták között alapított kórházak legyenek templomok. A kórház alkalmazottai szenteljék magukat Istennek... Nem lenne szabad megengednünk, hogy az őket terhelő számos felelősség miatt ne legyen idejük a komoly imára. Ószinte imával kellene elismerniük, hogy Istentől függnek.”

„Nem könnyű megfelelő férfiakat és nőket találnunk, olyanokat, akik megfelelően képzettek, s összhangban, buzgón és önzetlenül fáradoznak a szenvedő betegekért. Olyan emberekre van szükség a kórházban, akik Isten félelmét tartják szemük előtt, akik ápolni tudják a beteges gondolkodású embereket, s akik vallásos szempontból fontosnak tartják az egészségügyi megújulást... Bánjunk a betegekkel a lehető legkedvesebben és leggyengédebben. Orvosaink mégis legyenek határozottak, ne hagyják, hogy a betegek írják elő a kezelést. Az orvosnak a beteg javáért kell határozottnak lennie. Mégis elegyítsük a határozottságot tiszteletteljes előzékenységgel. Ne szálljon vitába a beteggel sem az orvos, sem az ápoló. Ne használjanak kemény, ingerült szavakat, hanem szívélyesen szóljanak, akármilyen türelmetlen is a beteg.”

„Kórházi személyzetünk hivatása magasztos és szent. Szükséges, hogy munkájuk szentségének tudatára ébredjenek. E munka jellege és befolyásának felelőssége lelkiismeretes erőfeszítésekre és fenntartás nélküli odaszentelődésre szó-

lít fel... Egyetlen kemény szót se ejtsenek ki, egyetlen önző tettük se legyen. Mindenkiel bánjanak szeretetteljesen... Kórházaink személyzete állandóan kísértéseknek van kitéve. Hitetlenekkel érintkeznek, és akinek a hite nem megalapozott, annak ez ártalmára lesz... Utasítottak, hogy megmondjam: kórházunk dolgozóinak szüntelenül őrizkedniük kell a hitelenségtől és az önelégültségtől. Olyan lelkiismeretes és odaadóan kell küzdeniük a gonosz ellen, hogy a betegek érezzék önzetlen igyekezetük felemelő befolyását.”

„Milyen munkaerőkre van szükség? Az irányítást testes-től-lelkestől megtért, okos és előrelátó férfiaknak és nőknek kell vállalniuk. Jó ítélőképesség kell az alkalmazottak kiválasztásához a különleges feladatra. Olyan embereket kell alkalmaznunk, akik szeretik Istent és mély alázatossággal járnak Őelőtte.”

„El sem képzeljük, mennyire aggódva jönnek a betegek különféle bajjaikkal a kórházba, segítségre vágyakozva... Lesz köztük kifinomult és nyers, szerény és kevély, művelt és tanulatlan, gazdag és szegény, vallásos és hitetlen, bizakodó és gyanakvó, bőkezű és garasoskodó, tiszta és romlott – a jellem és társadalmi helyzet minden változata megtalálható lesz a kórház betegei között. Azért jönnek, mert segítségre van szükségük, így – legyen bármilyen a helyzetük – elismerik, hogy képtelenek segíteni magukon. A sokféle gondolkodású emberrel nem lehet egyformán bánni, mégis valamennyien szeretetre, szívéllyességre, részvételre szorulnak... Egymásra vagyunk utalva, szorosán összefog minket az emberi testvériség köteleke... Akinek ennyire különböző természetű, hajlamú, vérmérsékletű emberekkel kell bánnia, annak próbái, aggodalmai, összeütközései lesznek, még ha a legjobban igyekszik is. Talán megundorodik majd a tudatlanságtól, büszkeségtől és csökönységétől, amivel találkozni fog, mégse csüggedjen el! Olyan helyet foglaljon el, ahol inkább ő hajlít, mint hogy őt ingassák meg... Sokakat fenyeget az a gondolat, hogy a munka gondjai, a különféle kötelességek végzése közben elnézhető nekik, ha abbahagyják az imát, ha elhanyagolják a szombatot és a különböző istentiszteleti alkalmakat... Se az orvosok, se az ápolók ne próbálják úgy végezni munkájukat, hogy előbb ne szakítottak volna időt az

imára... Nem tudunk vallásos életet élni ima és a vallásos kötelességek teljesítése nélkül, mint ahogy testi erőnket sem tudjuk fenntartani táplálék nélkül.”

„Étkezdéink vezetői munkálkodjanak az alkalmazottak üdvösségéért! Ne hajszolják túl magukat, mert nem marad sem erejük, sem hajlandóságuk arra, hogy a munkatársakat lelkiileg segítsék. Erejük javát szenteljék munkatársaik lelki oktatására. Magyarázzák nekik az Írásokat, imádkozzanak velük és értük. Az alkalmazottak vallásos érdekei fölött oly gondosan őrködjenek, amint a szülőknek kell őrködniük gyermekeik vallásos érdekei felett... Tetteik legyenek mentesek az önzés és durvaság utolsó maradványaitól is. Örökként vigyázzanak a lelkekre, mert el kell számolniuk velük. Segítőiknek teremtsenek olyan körülményeket, ahol bátorságuk szüntelenül erősödhet, Istenbe vetett hitük növekedhet. Ha étkezdéinket nem így vezetik, akkor figyelmeztetni kell népünket, hogy ne küldjék gyermekeiket az étkezdébe dolgozni. Vendégeink közül sokat világi légkör vesz körül. Ahhoz, hogy munkásaink ellenállhassanak e befolyásnak, szoros összeköttetésben kell állniuk Istennel. Étkezdéink vezetői tegyenek többet fiatal alkalmazottaik megmentéséért... Fennáll a veszély, hogy hívő és Isten ügyét elősegíteni kívánó fiatalok, miután intézményeinkben kezdtek dolgozni, elfáradnak és elcsüggednek, elveszítik lelkesedésüket és bátorságukat, hideggé és közömbössé válnak.

Nem zsúfolhatjuk a fiatalokat kicsiny, sötét szobákba, az otthoni élet kiváltságaitól megfosztottan, s így elvárva tőlük, hogy erőtől duzzadó lelki életet éljenek... Ne hagyjuk őket kiszolgáltatva a változó körülményeknek, ne fosszuk meg őket az imádkozás rendszeres idejétől és a Biblia-tanulmányozás lehetőségétől. Ha ezt tesszük, nemtörődömmé és hanyaggyá válnak, s közönyössé az örökkévaló dolgok iránt... Az alkalmazottakról való gondoskodás az egyik oka annak, amiért jobb, ha a nagyvárosokban több kicsi étkezdénk van, egyetlen nagy helyett... A kisebb helyek ugyanolyan jól képviselhetik az egészségügyi reform elveit, és sokkal könnyebb igazgatni őket. Nem a világ táplálását, hanem az emberek nevelését kaptuk feladatul. A kisebb étkezdékben kevesebb a tennivaló, s az alkalmazottak több időt szentelhetnek az

Ige tanulmányozására, több idejük marad azoknak a vendégeknek a kérdéseire válaszolni, akik szeretnék megismerni az egészségügyi megújulás elveit.

Ha betöltjük Isten szándékát, Krisztus igazságos cselekedetei előttünk járnak majd, s Isten dicsősége lesz utóvédünk. De ha nem aratunk lelkeket, ha maguk az alkalmazottak sem részesülnek lelki áldásokban, ha nem dicsőítik Istent szóval és tettel, akkor mi értelme vendéglőket nyitnunk? Ha étkezdéinket képtelenek vagyunk Isten dicsőségére vezetni, ha nem tudunk általuk erős vallásos befolyást gyakorolni, akkor jobban tennénk, ha becsuknánk őket, s a munka más területein használhatnánk fel a fiatalok tehetségét. De lehetséges étkezdéinket úgy vezetnünk, hogy a lélekmentés eszközeivé váljanak...

Nincs jogunk olyan feladattal lekötni fiataljainkat, amely nem terem gyümölcsöt Isten dicsőségére. Az a veszély fenyeget, hogy étkezdei munkánkat csodálatosan sikeres, jó munkának tekintjük, de úgy irányítjuk, hogy csupán az oda járók testi jólétét segítjük elő. A vállalkozás magán viselheti a nagy siker külső jeleit, Isten szemében mégsem megfelelő, csak akkor, ha azzal a komoly kívánsággal végezzük, hogy az Ő szándékát hajtsuk végre.” (Bizonyságtételek VII., 42–44., 69., 40–42., 73–75. o.; VI., 229–233., 252–253. o.; III., 168–170. o.; IV., 554–560. o.)

5 **Hogyan ügyeljünk a szombat szentségére egészségügyi intézményeinkben?**

Ésa. 58:13–14 „Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, ha a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, ha megszenteled azt, dolgaidat nem téve, foglalkozást sem találva, hamis beszédet sem szólva, akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólt!”

Mt. 12:11–12 „Ő pedig monda nékik: Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt? Mennyi-

vel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jól cselekedni.”

„A szombatünneplés jel Isten és népe között. Ne szégyelljük hordozni e jelet, amely megkülönböztet minket e világtól... A tiszteletlenség és hanyagság lelkiülete könnyen beveszi magát kórházainkba a szombatünneplés területén. Az egészségügyi hittérítés felelős vezetőinek az a kötelességük, hogy az orvosokat, az ápolókat és a kisegítőket Isten szent napjának megszentelésére oktassák. Különösen az orvosoknak kellene jó példával elől járniuk. Kötelességük jellege miatt könnyen jogosultnak érezhetik magukat arra, hogy szombaton végezzenek el sok mindent, amit nem kellene. Amennyiben csak lehetséges, tervezze munkáját az orvos úgy, hogy szokásos kötelességeit szombaton félretehesse!

A szombat óráiban gyakran hívják az orvosokat és ápolókat a betegek szolgálatára, s olykor lehetetlen pihenniük és részt venniük az istentiszteleten. Soha ne hanyagoljuk el a szenvedőket! Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy helyes dolog szombaton szenvedést enyhíteni. A halasztható munkát, közönséges kezelést és a halasztható műtéteket azonban hagyjuk máskorra. A betegeknek meg kell érteniük, hogy az orvosoknak és segítőiknek is kell egynapi pihenő. Hadd lássák, hogy a kórház dolgozói félik Istent, és szentként kívánják megtartani a napot, amelyet Ő különített el követői számára, Isten és népe közötti jelül. Akik orvosi intézményeinkben tanítanak és tanulnak, ne feledjék, hogy a szombat helyes megtartása nekik is, betegeknek is sokat jelent. Isten megmondta, hogy tartsuk szentnek a szombatot. Ez népünk jele, amely félreérthetetlenül megmutatja, hogy az Úr oldalán állunk.”

„Felvetették a kérdést, nyitva legyenek-e étkezdeink szombaton? Válaszom ez: nem és nem! A szombatünneplés a mi tanúságtételünk Istenről, a pecsét az Úr és népe kapcsolatán, annak jele, hogy az Ő népe vagyunk. E jelet soha el ne töröljük! Mi lesz Isten nyugalomnapjából ott, ahol étkez-

déink dolgozói ebédet szolgálnak fel szombaton ugyanúgy, mint a hét többi napján? Milyen lehetőségük nyílik testi és lelki erőt gyűjteniük?... Jelenetet láttam: étkezdeinkben voltam San Franciscóban. Péntek volt. Néhány alkalmazott sietve csomagolt olyan élelmet, amit az emberek könnyen magukkal vihetnek. Néhányan váraoztak a csomagokra. Megkérdeztem, mindez mit jelent, s az alkalmazottak elmondták, hogy a vendégek egy része nyugtalanzkodott, mert zárva tartásunk miatt szombaton nem találtak olyan élelmet, amihez hozzászoktak. Ismerik az étkezdeinkben felszolgált egészséges étkezés értékeit. Tiltakoztak, hogy a hetedik napon ettől meg legyenek fosztva. Az étkezde vezetőit arra kérték, hogy a hét minden napján tartsanak nyitva, s azt mondták, hogy a zárva tartást megsínylik. »Amit itt látsz – mondták az alkalmazottak –, az válaszuk a követelésre, hogy szombaton is ehessenek egészséges ételt. Pénteken magukkal viszik élelmüket, s így szombaton is hozzájutnak. Ezzel elkerüljük a kárhoztatást azért, mert nem vagyunk hajlandók szombaton nyitva tartani.«

Mindig félreérthetetlenül, világosan fenn kell tartanunk a választóvonalat népünk és a világ között... Engednünk kell az »így szól az Úr«-nak, még ha engedelmisségünkkel kényelmetlenséget okozunk is azoknak, akik nem tisztelik a szombatot. Egyfelől az ember állítólagos szükségletei, másfelől Isten parancsolatai állnak. Melyik nyom többet a latban előttünk? Kórházainkban szombaton is táplálnunk kell a betegeket – és az orvosokat, ápolókat, kisegítőket –, mint bármilyen más családot, de olyan kevés munkával, amennyivel csak lehet. Étkezdeinknek azonban szombaton nem szabad nyitva tartaniuk. Az ott dolgozókat nyugtassuk meg, hogy e nap Isten imáadására az övék lesz. A szombaton bezárt ajtók »Isten emlékműveivé« avatják étkezdeinket, amelyek hirdetik, hogy a hetedik nap a szombat, s hogy ekkor nem szabad szükségtelen munkát végezni... Amikor értelmes emberek észreveszik, hogy étkezdeink teljesen más alapokon működnek, mint a közönséges vendéglők, akkor érdeklődni kezdenek az üzletvezetés más módszereinek oka iránt... Ez az igazság megismeréséhez vezet. Ha az emberek látják, hogy szombaton zárva tartunk, érdeklődni fognak... Kérdé-

*seikre válaszolva lehetőségünk nyílik feltárni előttük hitünk okait, s odaadhatjuk folyóiratainkat és füzeteinket.” (Bizony-
ságtételek VII., 64–66., 75–77. o.)*

6 **Hogyan viszonyuljanak a társintézmények és Isten népe az anyagi nehézségekkel küzdő egészségügyi intézményekhez?**

I. Kor. 12:25–27 „Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

.....

.....

„A dániai Koppenhága Skodsborg nevű külvárosában testvéreink kórházat alapítottak. Reménykedve fejlesztették ezt a művet... Azonban testvéreink nagy része nem viseli kellőképpen a szívén, hogy kórházat alapítsunk az európai országokban, ezenkívül a skodsburgi kórházat vezető kedves testvéreink gyorsabban haladtak előre, mint a rendelkezésükre álló összegek indokolták volna, ezért most nehézségekkel találják szemben magukat. Skandináviai intézményeink gondjai nagyon nyugtalanítanak engem, s arra készítetnek, hogy felhívással forduljak népünkhöz... Eléri-e Sátán a célját? Megengedjük-e, hogy kivegye kezünkből ezeket az intézményeket, és véget vessen jótékony munkásságunknak? Mivel testvéreink hibákat követtek el, hagyjuk talán magukra őket, hogy egyedül viseljék tévedéseik következményeit? Krisztus talán így bánik velünk?

Ha valaki súlyos teherrel áll egy nehezen megmászható hegy lábánál, csüggedésekkel körülvéve, akkor erős, vidám segítőkre szorul. Am gyakran sok időt vesztegettek el a bírálattal, vádaskodással és sópánkodással, ami egyáltalán nem mozdít a terhen. Akikre legsúlyosabban nehezedik a nyomás, azoknak semmi szükségük a gáncsoskodásra, de

meg sem érdemlik. Leghelyénvalóbb lenne, ha azokra hullana e bíráló, akiknek már előbb meg kellett volna osztani velük a terhet... Az legyen a legfőbb gondunk, hogyan is segíthetnénk a teher viselésében...

Igazságtalanság lenne, ha azzal vádolnánk a skodsburgi kórház vezetőit, hogy világi nagyravágyás és önmaguk dicsőítésének a kívánsága vezeti őket. A mű bővítésével csak Isten dicsőségére törekedtek, s olyan munkát végeztek és végeznek, amelynek messzemenő jó hatása van. Ott tévedtek, hogy anyagi lehetőségeiket meghaladó beruházást folytattak, s az adósság miatt veszélyben forog az intézet jövője és az ügy becsülete. Most pedig ahelyett, hogy súlyosbitanánk a nehézségeket, lássunk buzgón az adósság megfizetéséhez! Testvéreim, itt az ideje, hogy szívünkre vegyük azoknak az európai intézményeknek a sorsát, amelyek most a segítség hiánya miatt szűkölködnek. Ahogyan Krisztus bánik velünk, bánjunk mi is úgy nehézségekkel küzdő testvéreinkkel!

Az Úr felhívja népét, hozzanak önmegtágadó áldozatokat. Mondjunk le valamiről, amit a kényelmünk érdekében vagy gyönyörűségünkre akartunk megvenni... Lehet, hogy a munka szükségleteihez képest kicsiny az összeg, amelyet adtok, mégse csüggedjetelek... Az ötezer ember megvendéglése a szemléltető példa erre. Aki öt cipóval és két hallal ötezer férfit táplált a nőkön és gyermekeken kívül, az ma is lélegzetelállító tetteket vihet véghez népéért. Olvassuk el a beszámolót, hogyan táplált Elizeus száz embert... hogyan enyhítette száz prófétatanítvány éhségét (II. Kir. 4. fejezet). Az Úr azóta is újra meg újra – bár nem mindig ilyen feltűnő és kézzelfogható módon – ellátja az embereket azzal, amire szükségük van... Istennek vannak szolgálói, mint például az a férfi, aki ételmezt hozott a prófétaiskolások számára. Amikor az Úr ránk bíz valamit, ne álljunk meg, ne kezdjünk kérdezősködni a parancs vagy engedelmisségünk valószínű következményeinek az ésszerűsége felől. Nagyon is kicsiny lehet a kezünkben lévő összeg a szükségletekhez képest, az Úr kezében mégis több lesz az elégnél.” (Bizonyágtételek VI., 463–466. o.)

**Az e heti szombatiskolai adomány
a könyvevangélista munkát támogatja**

A nevelési reform jelentősége, feladatai

1 Mely igék jelentik a nevelési reform alapját, amelyet Isten szintén az adventnép feladatává tett?

Péld. 22:6 „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”

Ef. 6:4 „Ti is, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr tanítása és intése szerint.”

Zsolt. 127:3 „Ímé az Úr öröksége a fiak.”

Mk. 10:14 „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.”

.....

.....

.....

A nevelés – a gyermekeket nevelni az ő „útjuk-módjuk” szerint – tudomány és művészet. Elsajátításától és helyes gyakorlásától az egész társadalom jóléte is függ. Az Isten által rendelt elveket és erkölcsiséget érvényesítenünk kell a gyermekekkel való bánásmódunkban. A gyermekek nem a szülők és a nevelők tulajdonai, hogy tetszésük szerint bánjanak velük, hanem mindenekelőtt „az Úr öröksége”, drága kincsek, akikért számadással tartozunk. A gyermekek megtanítása Isten ismeretére, és élő, személyes hitre vezetésük éppolyan szent kötelesség, mint a felnőtteknek való bizonyágtevés.

„A zsidók között szokás volt a gyermekeket elvinni valamelyik rabbihoz, hogy kinyújtott kézzel megáldja őket. A ta-

nítványok azonban fontosabbnak gondolták a Megváltó munkáját annál, hogy ilyesmivel meg lehessen szakítani. Amikor az anyák Jézushoz jöttek kicsinyeikkel, a tanítványok neheztelve tekintettek rájuk. Úgy gondolták, ezek a gyerekek még túl kicsik, semmi hasznuk sem lesz abból, ha meglátogatják Jézust... Ő várt, hogy lássa a tanítványok viselkedését. Amikor elküldték az anyákat, abban a hitben, hogy ezzel Őnéki kedveznek, rámutatott tévedésükre: »Engedjétek, hogy a kisgyermekek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.« ...Jézus a gyermekekben kegyelmének örököseit, országának polgárait látta... Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatnak rá, és jóval készségesebben fogadják el Megmentőjüknek, mint sok világias, bölcs és kemény szívű felnőtt... A menny Uralkodója nem tartotta méltóságán alulinak, hogy kérdéseikre válaszoljon, s hogy fontos tanításait gyermeki felfogóképességükhöz igazítsa...

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy engedjék a gyermekeket Őhozá jönni, valójában minden időben élő követőihez szól: egyházi tisztviselőkhöz, prédikátorokhoz, segítőkhez, minden keresztényhez. Jézus vonzza a gyermekeket, és megparancsolja nekünk, hogy engedjük a kicsiket Őhozá menni. Mintha csak ezt mondaná: Jönnék, ha ti nem akadályoztatok őket.

Krisztustól elütő jellemetek ne mutassa be hamisan Jézust! Ne tartsátok távol tőle a kicsinyeket hívősségetekkel, nyereségetekkel! Soha ne érezzék, hogy a menny nem lehet kellemes hely számukra, ha ti is ott vagytok! Ne beszéljétek úgy a vallásról, mintha azt gyerekek nem érthetnék meg, ne tegyetek úgy, mintha nem kellene Krisztust már gyerekkorukban elfogadniuk! Ne keltsétek bennük azt a hamis benyomást, hogy Krisztus vallása a komorság vallása, s ha a Megváltóhoz jönnek, le kell mondaniuk mindenről, ami örömet okoz az életben...

Jézus szerető szíve vágyakozik nemcsak a legjobban viselkedő gyerekek után, hanem azok után is, akiknek kifogásolható örökletes jellemvonásaik vannak. Sok szülő nem is tudja, mennyire felelős gyermekei jelleméért. Nincs sem türelmük, sem bölcsességük, hogy a tévelygő kicsinyekkel foglalkozzanak, akiket ők tettek olyanokká, amilyenek. Jézus

azonban szánalommal tekint ezekre a gyerekekre, ő tudja az okot, amelyből az okozat származott.” (Jézus élete, 431–432., 434–435. o.)

2 Milyen felhívást kaptunk arra vonatkozóan, hogy iskolákat alapítsunk, a legalsóbb szinttől a felsőoktatásig? Milyen intézmény létezett már az ószövetségi időkben is?

II. Kir. 4:38; 6:1–2 „Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség volt pedig akkor az országban és a próféták fiai övele laktak. Monda az ő szolgájának: Tedd fel a nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak... Mondták a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a hely, ahol nálad lakunk, igen szoros nekünk. Hadd menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindegyikünk egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot építsünk magunknak, amelyben lakjunk. És mondta: Menjetek el!”

.....

.....

„A prófétaiskolákat Sámuel alapította, hogy gátat vessenek a terjedő romlottságnak, gondoskodjanak az ifjúság szellemi és erkölcsi fejlődéséről, elősegítsék a nemzet jövőbeni fejlődését, s olyan férfiakat adjanak a népnek, akik képesek arra, hogy mint vezetők és tanácsadók Isten félelmében cselekedjenek. E cél érdekében Sámuel istenfélő, értelmes és tanulni vágyó ifjak egész seregét gyűjtötte össze. Őket nevezték »próféták fiainak« vagy próféta ifjaknak. Miközben Isten társaságában Igéjét és műveit tanulmányozták, felülről jövő bölcsesség adatott természetes képességeik mellé. A tanítók nemcsak az isteni igazságban voltak jártasak, hanem maguk is kapcsolatban voltak Istennel, és különleges adottságot nyertek a Szentlélektől. A nép megbecsülését és bizalmát élvezték képzettségük és istenfélelmük folytán.

Sámuel napjaiban két ilyen iskola létezett Izraelben – az egyik Rámában, a próféták hazájában, a másik pedig Kirjáth-Jeárimban, ahol a frigyláda volt akkoriban. Később

további iskolákat is alapítottak. Ezeknek az iskoláknak a tanulói földműveléssel és más fizikai munkákkal maguk keresték a kenyerüket. A fő tantárgy Isten törvénye volt, valamint a Mózesnek adott rendelkezések, a szent történelem, a szent zene és költészet. Az oktatás módja teljes mértékben különbözött napjaink teológiai iskoláinak módszereitől, amelyek miatt sok tanuló kevesebb ige- és Isten-ismerettel távozik, mint amennyivel odament. A régi idők iskoláiban minden tanulás fő célja Isten akaratának és az ember Isten iránti kötelességének a megismerése volt... Nemcsak arra tanították a fiatalokat, hogy kötelességük imádkozni, hanem arra is, hogyan imádkozzanak, miként jussanak közelebb Teremtőjükhöz, hogyan gyakorolják az Istenbe vetett hitet, és miként értsék meg és kövessék Lelkének tanítását.”

„Különleges feladat vár a gyülekezetre a gyermekek tanítása és nevelése terén, hogy a világi iskolák – vagy bármilyen más társas érintkezés – ne fertőzzék meg őket a romlott szokásokkal. A világ bűnnel teljes, Isten törvényét semmibe veszi. A nagyvárosok Sodomákká züllöttek, s gyermekeink naponta számos gonoszságnak vannak ott kitéve. A nyilvános iskolába járó gyerekek olyan fiúkkal és lányokkal érintkeznek, akik az utcán nőnek fel, leszámítva az iskolában töltött időt. Könnyű a fiatalok szívére hatni. Ha rossz környezetbe kerülnek, az ellenfél felhasználja a neveletlen gyerekeket azok megrontására, akiket gondosabban nevelnek. Így, mielőtt a szombatünneplő szülők észbe kapnának, hogy milyen gonoszság fenyegeti kicsinyeiket, a gyermekek már meg is tanulták az elfajulás leckéit, lelkük már romlásnak indult... Alapítsatok egyházi iskolákat! Tanítsatok gyermekeiteknek Isten szavát, minden nevelés alapját... Próbáljátok-e megmenteni őket, vagy pedig hanyagságotokkal a pusztulásukat siettetitek?... Isten elvárja, hogy a gyülekezet lerázza ezt a tunyaságot, s nézzen körül, milyen segítségre lenne szükség ezekben a veszedelmes időkben... Iskoláinkban adjuk meg minden fiatalnak a nevelés áldását és kiváltságát, amivel arra ösztönözzük őket, hogy az Úr munkatársai legyenek.

Ahol kevés a szombatünneplő, a szülők fogjanak össze, s alapítsanak iskolát! Fogadjanak keresztény tanítót, aki

megszentelt hittérítőként tanítja majd a gyermekeket és a fiatalokat... Olyan tanítót, aki jól tanítja az általános tárgyakat, de a Bibliát teszi minden tudomány alapjává... Néhány szombatünneplő család hittestvéreitől távol él. Ők néha egyházi bennlakó iskolába küldik gyermekeiket, ahol segítik őket, hogy családjukhoz visszatérve áldássá váljanak. Azonban akadnak olyanok is, akik nem tudják így taníttatni gyermekeiket. Ilyen esetekben a szülők igyekezzenek olyan vallástanáítókat alkalmazni, akik bármilyen beosztásban örömmel szolgálják az Urat, s hajlandók az Úr szőlőjének bármelyik részét művelni. A szülőknek össze kell fogniuk a tanítóval, és odaadón igyekezniük, hogy gyermekeik megtérjenek... Szenteljék a nap bizonyos részét a tanulásra, váljanak ők is tanulókká gyermekeikkel együtt...

Sok országban törvény kötelezi a szülőket, hogy iskolába küldjék gyermekeiket. Ezekben az országokban iskolákat kellene alapítanunk a gyülekezetek közelében, még ha nincs is több hat gyereknél. Úgy dolgozzatok ezért, mintha az életekért dolgoznátok! Mentsétek meg gyermekeiteket attól, hogy a világ szennyező, megrontó árába fulladjanak. Messze lemaradtunk e fontos kötelesség teljesítésében. Sok helyen már évek óta működniük kellene az iskoláknak. Ezeknek a környékeknek meglennének a saját, igazságot képviselő intézményeik, ami szilárdságot adna az Úr munkájának. Ahelyett, hogy kevés helyen számos nagy épületet emelnénk, alapítunk inkább iskolákat sokfelé... Súlyosan megsértettük Istent, hogy annyira hanyagok voltunk e területen.

A helyesen vezetett iskolának nagy hatása lesz a környéken. Mert a keresztyény nevelésben részesülő gyermekek Krisztus tanúivá válnak... Neveljük és tanítsuk a gyermekeket Isten szolgálatára, mert ők az Úr öröksége... Iskoláinkban használjunk olyan tankönyveket, amelyek felhívják a figyelmet Isten törvényére... Világi fiatalok iratkoznak majd be, s még ha előzőleg meg is rontották gondolkodásukat, ott majd megtérnek... Megbízta, hogy elmondjam: ez a fajta hittérítő munka nagyban elősegíti az igazság és a hitbeli ismeretek terjedését... A gyermekek irányítása és oktatása a legnemesebb hittérítő munka, amire bárki vállalkozhat.”

„Alapítsunk iskolákat... egyszerűbbeket, szerényebb épüle-

tekkel, és olyan tanítókkal, akik követik a prófétaiskolák módszereit. Ha jól kiegyensúlyozott gondolkodású, gyakorlati ötletekben gazdag, odaadó, istenfélő tanítók mennének a hit-térítés mezejére, s alázatosan dolgoznának, továbbadva, amit kaptak, Isten sokaknak adná Szentlelkét.” (Pátriárkák és próféták, 655–656. o.; Bizonyágtételek VI., 193–205., 138–139. o.)

3 Miben legyen más a szemlélet és a tananyag egyházi iskoláinkban?

Zsolt. 111:10 „A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja, annak dicsérete megmarad mindvégig.”

II. Tim. 3:16–17 „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Rm. 12:1–2 „Kérlek azért titeket, atyámfiain, az Isten irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”

.....

.....

.....

„Az igazi nevelés elismeri a tudományos ismeretek és az irodalmi műveltség értékét. Az ismeretek halmazánál fontosabbnak tartja azonban az erőt, az erőnél a jóságot, a szellemi ismeretelnél a jellemet. A világnak nem annyira magasan képzett elmékre, mint inkább nemes jellemű emberekre van szüksége. Olyan emberekre, akik képességeiket szilárd alapelveknek rendelik alá. A helyes nevelés ellensúlyozza az emberiség átkát jelentő gátlástalanságot, mivel egymás jogainak és szükségleteinek tiszteletben tartására ösztönöz...”

Minden emberi lény rendelkezik azzal a hatalommal, amely hasonló a Teremtőéhez – az egyéniség, az önálló gondolkodás és cselekvés hatalmával –, mivel »Isten képére és hasonlatosságára teremtett«. Az igazi nevelés ennek a hatalomnak a kifejlesztését tekinti feladatának: gondolkodó ifjúságot nevel, akik nem érik be azzal, hogy mások gondolatait visszhangozzák és kövessék. A fiatalok tanulmányai ne korlátozódjanak arra, amit mások mondtak vagy írtak, hanem vezessük őket az igazság közvetlen forrásához, hívjuk fel figyelmüket a tágas mezőkre, amelyek nyitva állnak a kutatók számára, mind a természet, mind pedig a kinyilatkoztatás területén. Azok az oktatási intézmények, amelyek ezt az elvet követik, tanult, de gyenge jellemű emberek helyett erős egyéniségeket fognak kibocsátani, akik világosan gondolkodnak és határozottan cselekszenek, akik nem rabszolgái, hanem urai a körülményeknek, széles látókörűek, következetesen gondolkodnak, és bátran követik a meggyőződésüket. Az ilyen nevelés többet nyújt a szellemi műveltség-nél, többet a fizikai képzettség-nél. Ez a nevelés megerősíti a jellemet, olyannyira, hogy nem fogják feláldozni a becsületességet az önző kívánságoknak és az evilági becsvágynak. Az ilyen jellegű nevelés megerősíti a lelket a gonosz ellen.»

„Nincs jogunk azt tanítani, ami a világ vagy az egyház szabványának felel meg, csak mert az a bevett szokás. Tegyük mértékünk-ké Krisztus tanításait! Vegyük szigorúan iskoláinkban, amit az Úr mondott az oktatásról, mert ha nem nevelünk egészen másképp bizonyos területeken, mint ahogyan idáig néhány iskolánkban tettük, akkor nem is kellett volna pénzt költenünk a házhelyekre és az iskolák építésére... Valamely iskola hasznosságának fokmérője nem más, mint az iskolát átító erkölcsi erő mértéke. Nevelőintézményeinket meg kell tisztítanunk minden salaktól... Ne tegyük a mércét alig valamivel a világe fölé, hanem tegyük a különbséget félreérthetlenné, nyilvánvalóvá... Igen könnyű belesodródni a világi elgondolásokba, módszerekbe és szokásokba... Isten elvárja minden szolgájától, hogy az elvek tekintetében legyen sziklaszilárd, de szelíd és alázatos szívű, mint Krisztus volt...

Iskoláinkban a nevelés ne legyen azonos a világi közép-

és főiskolákban, hittudományi intézetekben folyó neveléssel... Ne legyen alacsony színvonalú a természettudományok oktatása. Mégis azt a tudást kell a legfontosabbnak tekintennünk, amely népet képesít arra, hogy helytálljon az Úr napján. Iskoláinknak jobban kell hasonlítaniuk a prófétaiskolákra. Nevelési intézményeknek kell lenniük, ahol Krisztus fegyelme alá vonják a diákokat, s a nagy Tanítóról tanítanak. Legyenek családjellegű iskolák, ahol a tanulók külön segítséget kaphatnak a tanítóktól, mint ahogyan otthon a családtagok is segítik egymást. Ápolják a gyengédséget, az egységet, a szeretetet és a megértést! A tanítók legyenek önzetlennek, odaadók, hűségesek, mint akiket Isten szeretete szorongat. Gyengéd szívvel gondoskodjanak a tanulók egészségéről és boldogságáról. Céljuk legyen a tanulók segítése a tudás valamennyi területén... Csakis az tanítson iskoláinkban, aki tapasztalt az Isten Igéjének való engedelmességben...

A tanítók vezessék tanítványaikat önálló gondolkodásra, hogy világosan és egyénenként megértsék az igazságot. Nem elég, ha a tanító megmagyarázza, s a tanulók elhiszik. Ébresszük fel a diákok érdeklődését, s vezessük rá őket, hogy saját szavaikkal tudják képviselni az igazságot. Ne maradjon kétség afelől, hogy felismerik, és alkalmazzák is az életükben... Lehet, hogy ez lassú folyamat, de értékesebb, mint ha megfelelő tanulmányozás nélkül átsiklanának a fontos tárgyakon... Sok tanítónak sok mindent el kell felejtene, sok más jellegű tudományt pedig megtanulnia... A tanítóknak talán nehezükre esik, hogy feladják szívükhöz nőtt régi szokásaikat és módszereiket. De ha minden egyes lépésnél őszintén és alázatosan megkérdezzük: »Ez az Úr útja?«, s engedelmessékednek irányításának, akkor Ő biztos ösvényen vezet majd őket, tapasztalatuk pedig megváltoztatja majd nézeteiket...

Úgy tűnhet számotokra, hogy Isten szavának tanítása alig-alig hat némelyek gondolataira és szívére, de ha a tanító Isten által végzi munkáját, az isteni igazság egy-egy tanítása megragad még a legfelületesebb tanuló emlékezetében is. A Szentlélek fogja öntözni az elvetett magot, amely gyakran sok nap múlva kel ki és terem gyümölcsöt Isten dicsőségére...

Iskoláinkban a nevelés összes ágazata közül a vallásgyakorlat a legfontosabb... Az áhitat ne legyen hosszú és unalmas, mert ez arra készíteti a fiatalokat, hogy a száraz és unalmas dolgok közé sorolják a vallást. Sokakat pedig egészen odáig vezet, hogy az ellenség oldalán vessék be erejüküket. Ezek az ellenségévé vált ifjak, ha helyesen tanították volna őket, a világ és a gyülekezet áldásaivá váltak volna. Ha nem bölcsen tervezik meg a szombati istentiszteletet, a reggeli és az esti áhitatokat, ha Isten Lelke nem élénkíti meg ezeket, akkor az iskola összes foglalkozásai közül a leginkább formálissá, a legkellemetlenebbé, legkevésbé vonzóvá és a legterhesebbé válnak a fiatalok számára... Minden áhitaton hagyjuk teljes szépségében megjelenni Isten szeretetét és a keresztyén élmények örömét...

Tudjuk, hogy sok iskola lehetőségekkel kecsegtet a tudományos képezés terén, de mi ennél többet kívánunk. Az igaz nevelés tudománya az igazsághoz vezet, amelyet olyan mélyen kell a lélekbe plántálni, hogy a mindenfelé burjánzó tévedés ki ne törölhesse... Minden más könyv fölött Isten Igéje legyen a tanulmányunk tárgya, a legfőbb tankönyvünk, minden nevelés alapja... Tegyük a Biblia szabályait mindennapi életünk irányítóiává... Isten szavában bölcsességet találunk, megtámadhatatlan, kimeríthetetlen bölcsességet, amely nem véges, hanem végtelen elméből származik... Iskoláink egyik célja az, hogy szolgálatra nevelje a fiatalokat, intézményeink és az evangéliumhirdetés különböző munkaterületei számára.” (A gyermeknevelés bibliai alapelvei, 11–12. o.; Bizonyosságtételek VI., 126–133., 141–155., 159., 174., 175. o.)

4 Miért fontos nagy hangsúlyt helyezni a gyakorlati oktatásra és a fizikai munkára?

Péld. 10:4; 22:29 „Szegénnyé lesz, aki cselekszik rest kézzel, a gyors munkások keze pedig meggazdagít... Láttál-e az ő dolgában szorgalmas embert? A királyok előtt áll, nem marad meg az alsórendűek között.”

.....

.....

„Az élet odaadó munkavégzést, felelősséget, gondoskodást jelent. Az ifjúságot a gyakorlati életre kell nevelni, hogy a váratlan nehézségekkel is meg tudja birkózni. A rendszeresen, jó beosztással végzett munka fegyelmező ereje olyannyira fontos, hogy nemcsak az élet viszontagságai közepette nyújt védelmet, de minden fejlődésnek is az alapja.

Mindannak ellenére, amit a munka méltóságáról eddig elmondtak vagy leírtak, továbbra is az a nézet uralkodik, hogy a fizikai munka lealacsonyít... A fiataloknak meg kell tanulniuk, hogy a becsületesen végzett munka senkit sem tesz alacsonyrendűvé. Ami lealacsonyít, az a semmittevés és a másokra hagyatkozó önzés... A csak könyvekből származó tudás felületes gondolkodáshoz vezet. A gyakorlati munka jó megfigyelőkészséget alakít ki, és önálló gyakorlati gondolkodásra nevel. Ha helyesen végezzük, segítségével el lehet sajátítani azt a bölcsességet, amit józan észnek nevezünk: a tervezés és a kivitelezés készségét, az ehhez szükséges bátorságot és kitartást, az ügyességet és leleményt... A tanulóknak el kell sajátítaniuk a módszeres és leleményes munkavégzést. Meg kell tanulniuk az idővel és a mozdulataikkal való gazdálkodást. Nemcsak a legjobb munkamódszerrel kell megismertetni őket, hanem ösztönözni az állandó továbbfejlődésre. Tűzzék ki célul, hogy munkájukat olyan tökéletesen végzik, amennyire ez emberileg lehetséges.

Ha így neveljük a fiatalokat, akkor mesterei lesznek a munkának, és nem rabszolgái. Ez megkönnyíti a kemény munkát végzők sorsát, és nemessé teszi a legszerényebb foglalkozást is. Aki a munkát csak robotnak tekinti és önelégült tudatlansággal fog neki – anélkül, hogy nagyobb hatékonyságra törekedne –, annak a munka valóban teher lesz. Aki azonban a legegyszerűbb munkában is felismeri a benne rejlő tudományt, az a feladat szépségét és nemesítő hatását is észre fogja venni, és örömet leli benne.”

„Adjunk alkalmat az ipari osztályok tanulóinak, hogy beszámolhassanak gyakorlati lelki tapasztalataikról, amelyeket a munkából merítettek, akár házimunkát végeztek, kertészkedtek, akár más területen dolgoztak... Ha minden iskolának mezőgazdasági osztálya is lenne, eredményeink egészen mások volnának... Gyávaságra vall, hogy ilyen lassan tapo-

gatózva haladunk a fizikai munka bevezetése területén, amely pedig a legjobb nevelést biztosítja...

Ez a munka elengedhetetlen a nevelésnél, a legkedvezőbb a lelki haladáshoz, mert a természet hangja Krisztus hangja. Számptalan példát nyújt a szeretetre, a teljesítőképességre, az alázatra és a kitartásra... A mező, a kert kellemes változás lesz az elvont tanulmányok taposómalma után. Sohasem szabad az utóbbiakra korlátoznunk a fiatalok gondolatait. A természetben végzett munka különösen értékes az olyan gyerekek számára, akiknek a könyvből vett leckék kimerítőek és nehezen megjegyezhetők... A földművelés az egyik legjobb foglalatosság, mert tette kelti az izmokat, s pihenteti, felfrissíti az elmét... Nem lenne szabad behozott termékekre támaszkodnunk a gabonát, zöldséget és az egészség számára oly fontos gyümölcsöket illetően. A könyvekből nyerhető tudomány mellett oktassuk a fiatalokat fakitermelésre és földművelésre... A mindennapos, rendszeres munka a fiatalok nevelésének részét kell hogy képezze még ezekben a késői napokban is... Aki egészséges akar maradni, használja felváltva az esztét és az izmait! Így a fiatalok, amikor Isten szavát kezdik tanulmányozni, egészséges felfogással, erős idegekkel foghatnak hozzá. Gondolataik tiszták, értelmesebbek lesznek, és nem megy ki fejükből az Ige becses tanítása.” (A gyermeknevelés bibliai alapelvei, 25–26., 31–33. o.; Bizonyosságtételek VI., 176–180. o.)

5 Milyen tulajdonságokkal kell rendelkezniük a tanítóknak?

II. Tim. 2:24–26 „Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenýíti az ellenszegulóket, ha talán adna nekik Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsúdnának az ördög töréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára.”

.....

.....

„Legyünk nagyon körültekintőek a tanítók megválasztásában! Ne feledjük, hogy ez ugyanolyan komoly ügy, mint a lelkészek megválasztása. Végezzék e kiválasztást bölcs emberek, akik meg tudják ítélni az emberek jellemét, mert a legjobb lehetőségeket kell biztosítanunk a fiatalok gondolkodásának nevelésére és formálására... Ne helyezünk gyenge képességű vagy szűk látókörű embereket az iskolák élére! Ne vezessék a gyermekeket fiatal, tapasztalatlan tanítók, akiknek nincs szervezőképességük, mert csak széttülesztik az iskolát...

Gonosz dolog fölényes és rideg tanítókra bízni a fiatalokat. Az ilyen tanítók nagy károkat okozhatnak a fejlődő jellemekben. Ha a tanítók nem vetik alá magukat Istennek, ha nem szívelelik a gyermekeket, vagy ha kedvenceikké léptetik elő azokat, akiket kedvesnek találnak, és közönyösek a kevésbé rokonszenves, nyugtalan vagy beteges gyermekekkel szemben, akkor ne alkalmazzuk őket, mert tevékenységük következtében lelkeket veszítünk el Krisztus nyájából.

Különösen a kisgyermekek számára olyan tanítókra van szükség, akik azokkal a gyerekekkel is nyugodtak és szeretetteljesek, türelmesek és szívélyesek, akik a legjobban rászorulnak erre. Jézus szerette a gyermekeket. Az Úr családja ifjabb tagjainak tekintette őket... Olyan tanítókra van szükség egyházi iskoláinkban, akik kiváló erkölcsi tulajdonságokkal rendelkeznek, akikben megbízhatunk, mert szilárd a hitük, tapintatosak és türelmesek, Istennel járnak, és a gonosznak még a látszatát is kerülik...

Szemléltető ábrák használatával tegyék a leckéket nagyon világossá, hogy a természettől a természet Istenéhez vezethessék diákjaik gondolatait. Azokat kell alkalmaznunk iskoláinkban, akikben megvan a tapintat és a hozzáértés e munkához, s akik a nevelésen keresztül az igazság magvát vetik. Csak az Úr nagy napján derül majd ki, mennyi jót tettek. A kicsinyek nevelésére alkalmazzunk különleges képességű embereket... Sokkal nehezebb a kis bárányokat táplálni... A tanítók időről időre vegyenek részt a kicsinyek játékaiban! Ha így tanítják őket a játékokra, megakadályozhatják az ellenséges érzéseket és tetteket anélkül, hogy bírálniuk vagy rendreutasítaniuk kellene. E társas játékok összeforrasztják

a tanítók szívét a tanulókéval, s mindenki szeret majd az iskolába járni.”

„A tanító minden más képzése, amely hozzájárul eredményességéhez, nagymértékben függ fizikai erejétől. Felelőssége olyan fárasztó, hogy különleges erőfeszítéseket kell tennie életerejének és frissességének megőrzése érdekében. Gyakran elfárad szíve és elméje, ezért majdnem leküzdhetetlen hajlama lesz a nyomott kedélyállapotra, a feszültségre vagy ingerültségre. Mégis az a kötelessége, hogy ne csak ellenálljon az ilyen hangulatoknak, hanem az okokat is kiküszöbölje. Szívét tisztának, kedvesnek, bizakodónak és rokonszenvesnek kell megőriznie. Azért, hogy mindig szilárd, nyugodt és vidám legyen, meg kell őriznie értelmének és idegzetének erejét.

Mivel munkájában a minőség sokkal fontosabb, mint a mennyiség, ezért óvakodnia kell a túlmunkától. Ne kíséreljen meg túl sokat vállalni saját kötelességein felül, és ne fogadjon el olyan felelőségeket, amelyek alkalmatlanná teszik munkájának végzésére... A testmozgás a szabad levegőn és a hasznos munka a test és lélek felüdítésének legjobb eszközei. A tanító példája lelkesíti tanítványait is, hogy érdeklődjenek a fizikai munka iránt és megbecsülik azt. A tanító minden téren lelkiismeretes pontossággal tartsa be az egészség alapelveit! Ne csak saját erejének megőrzéséért tegye ezt, hanem a tanítványaira gyakorolt jó hatás érdekében is! Legyen mértékletes mindenben! Legyen példakép étrendjében, öltözködésében, munkájában és szabadideje eltöltésében egyaránt!

Testi egészsége és becsületes jelleme mellett szerezzen magas szintű irodalmi műveltséget is. Minél több igaz ismerettel rendelkezik a tanító, annál jobb munkát tud végezni. A tanteremben nincs helye a felületes munkának!... Bármily nagyok tudományos ismeretei, bármily kiváló képességekkel rendelkezik is, ha nem tudja megnyerni tanítványai tiszteletét és bizalmát, erőfeszítései hiábavalóak. Olyan tanítókra van szükség, akik gyorsan felismernek és jól felhasználnak minden alkalmat a jó cselekedetekre, akik az igazi méltóságot lelkesedéssel párosítják... A tanító a hibák sikeres kiküszöbölése érdekében rokonszenvvel és megértéssel kezdjen

a tanítványaiban megnyilvánuló hibák és tévedések okainak feltárásához... A tanító semmilyen körülmények között se legyen részrehajló! Ha kedves az értelmes, kellemes modorú tanítványhoz, és bíráló, türelmetlen, vagy ellenszenvet tanúsít azok iránt, akiknek a legtöbb bátorításra és segítségre lenne szükségük, akkor teljesen félreértette tanítói hivatását. Próbára tevő tanítványával való bánásmódja teszi mérlegre igazán jellemét, ekkor derül ki, hogy valóban alkalmas-e tisztségére.

Mivel a szülők csak ritkán ismerkednek meg közelebbről a tanítóval, ezért fontos, hogy a tanítók keressék a szülők ismeretségét! Látogassák meg tanítványaikat otthonaikban, és ismerjék meg azokat a befolyásokat, amelyek között élnek! Azáltal, hogy személyes kapcsolatba kerülnek tanítványaikkal otthonával és életével, megerősíthetik a hozzájuk kapcsoló kötelékeket, és megtanulhatják, hogyan kezeljék eredményesebben a különböző természetű és vérmérsékletű tanulókat. Ha a tanító érdeklődik tanítványai otthoni nevelése iránt, kétszeres áldást nyer. Sok szülő annyira belemérül munkájába és gondjaiba, hogy szem elől téveszti az alkalmakat, hogy gyermekei életét a jóra befolyásolja. A tanító sokat tehet annak érdekében, hogy a szülőket lehetőségeik és kiváltságaik tudatára ébressze...

A tanítónak számítania kell arra, hogy fonák jellemeikkel és konok, makacs szívekkel találkozik. Az ilyen esetekben sohasem szabad elfelejtenie, hogy egykor ő is gyermek volt, akinek fegyelmezésre volt szüksége. Ne felejtse el, hogy életkorának minden előnyével, nevelésével és tapasztalataival együtt még most is gyakran téved, s így neki is kegyelemre és türelemre van szüksége... A lassú észjárású tanulókat türelemmel kell elviselnie! Ne rója fel tudatlanságukat, hanem használjon fel helyesen minden alkalmat arra, hogy bátorítsa őket. Az érzékeny, ideges tanulókkal nagyon gyengéden kell bánni! Saját engedetlenségének tudata vezesse a tanítót állandóan, hogy rokonszenvet és türelmet tanúsítson azok iránt, akik szintén nehézségekkel küzdenek. Mindazok, akik gyermekek és fiatalok nevelésével foglalkoznak, mindig tartsák szem előtt a legfőbb szabályt, amelyet Megváltónk elénk tárt: »Amint akarjátok, hogy az emberek veletek cse-

lekedjenek, ti is akképpen cselekedjete azokkal.» (Lk. 6:31)
A gyermekek az Úr családjának ifjabb tagjai, akik velünk együtt öröklük az élet kegyelmét. Krisztusnak ezt a szabályát szentül meg kell őriznünk a legnehezebb felfogású, a legfiatalabb, a legdurvább hibákat elkövető, sőt még a tévelygő és lázadó tanulókkal szemben is.

Ez a szabály arra indítja a tanítót, hogy óvakodjék nyilvánosságra hozni tanítványai hibáit vagy tévedéseit. Óvakodni fog attól, hogy mások jelenlétében dorgáljon vagy büntessen. Addig nem távolít el az iskolából egyetlen tanulót sem, amíg mindent meg nem tett megjobbulása érdekében. Ha azonban nyilvánvalóvá válik, hogy a tanuló nem nyert áldást, és dacos magatartása, a tekintély megvetése az iskola irányításának felborítására vezethetne, s befolyása másokat is megfertőzhetne, akkor szükségessé válik eltávolítása. Sok tanulónál a megalázó, nyilvános kizárás végső lezüllesztéshez és romláshoz vezet, ezért ha az eltávolítás elkerülhetetlen, ezt a legtöbb esetben nem kell nyilvánosságra hozni. A tanító a szülőkkal folytatott tanácskozás és együttműködés által bizalmasan intézze az ügyet...

Sok fiatal, akiket javíthatatlannak gondolnak, szívében nem olyan kemény, mint amilyennek látszik. Sokakat vissza lehetne nyerni közülük bölcs fegyelmezéssel. A legkönynyebben kedves szavakkal lágyíthatók meg. A tanító nyerje meg a megkísértett tanuló bizalmát. Amikor felismeri jellemében a jót, és azt fejleszteni kezdi, sok esetben kiküszöbölheti a rosszat... Az isteni Tanító türelmet tanúsít a tévedők iránt minden rosszaságukban. Szeretete nem hűl ki. Megnyerésükre irányuló erőfeszítései nem szűnnek meg. Kitért karokkal várja, hogy újra és újra szívélyesen üdvözölje a tévedőt, a lázadót, sőt a hitehagyót is. Szívét meghatja a kisgyermek gyámoltalansága, akivel nyersen bánnak. Minden szenvedő ember becses a szemében, mégis a nyers, mogorva, makacs természetűek ébresztik fel rokonszenvét és szeretetét a legjobban, mert minden torz jellem kifejlődésénél tekintetbe veszi az előidéző okokat és körülményeket. Különös gondoskodással és részvétellel fordul azok felé, akik a legkönynyebben beleesnek a kísértésbe és a leghajlamosabbak a tévedésre...

Minden igazi tanításnál a személyes kapcsolat a legfontosabb. Krisztus is egyénenként foglalkozott az emberekkel. Legértékesebb tanítását gyakran csak egy-egy hallgatónak adta, bizalmasan... Ma is ugyanerre a személyes érdeklődésre, a személyes fejlődés iránt ugyanilyen figyelemre van szükség a nevelés munkájában. Sok, látszólag semmit sem ígérő ifjú gazdag talentumokkal rendelkezik, amelyeket azonban nem használ fel. Képességeik rejtve hevernek, mivel nevelőik nem ismerték fel azokat... Az igazi nevelő felismeri, mivé lehetnek a tanítványai, ismeri az anyag értékét, amelyel dolgozik...

A nevelés munkájában fontos tulajdonság a lelkesedés... A tanító azzal a lelkesedéssel és erővel beszéljen, amelyre témája igazságának és fontosságának tudata ihleti őt...

A gyermekeknek szükségük van elismerésre, rokonszenvre és bátorításra, de ügyeljünk arra, hogy ne ápoljuk bennük a dicséret szeretetét. Nem jó dolog az, ha különös figyelmet fordítunk szavaikra, vagy ha elismételjük előttük bölcs mondásaikat. Az a szülő vagy tanító, aki szem előtt tartja a nemes jellem igazi eszményét... nem ápolhatja vagy növelheti önelégültségüket. Nem fokozhatja az ifjában azt a vágyat, hogy fitogtassa képességeit és hozzáértését.” (Bizonyágtételek VI., 200–201., 205. o.; Nevelés/Előttem az élet, 275–278., 281–282., 289–292., 231–237. o.)

6 Milyen tanácsot kaptunk a kollégiumokra vonatkozóan?

I. Tim. 4:12 „Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

„Sok bentlakó tanulónk meg van fosztva a családi kör csillapító, fékező hatásától. Életüknek pontosan ebben a szakaszban lenne szükségük éber felügyeletre. Ehelyett kikerülnek a szülők fegyelmezése és tekintélye alól. A velük egykorú,

sokféle jellemű fiatalok társaságában találják magukat. Akadnak, akiket alig fegyelmeztek gyermekkorukban, ezért felületesek és komolytalanok. Másokkal pedig túlságosan szigorúan bántak odahaza, s amikor megszabadulnak a kéztől, amely talán túl szorosan fogta a gyepőt, azt hiszik, most már kedvük szerint tehetnek, amit akarnak. A fegyelmezésnek még a gondolatát sem bírják elviselni. Az ilyen fiatalokkal való barátkozás miatt igen megnövekszik a fiatalokat fenyegető veszély. Azért alapítottuk bennlakó iskoláinkat, hogy fiataljainknak ne kelljen magukra hagyatva sodródniuk, s ne legyenek kitéve a mindenfelé burjánzó rossz hatásoknak. Célunk az, hogy amennyire csak lehet, családi légkört teremtsünk...

Bentlakó iskoláinkban, ahol azok a fiatalok gyűlnek össze, akik szeretnének felkészülni Isten szolgálatára, amennyire csak lehet, a mennyei mintát kell követnünk. Súlyos felelősség nyugszik ezeknek az otthonoknak a vezetésével megbízott tanítók vállán, mert apák és anyák szerepét kell betölteniük. Szívükön kell viselniük valamennyi diákjuk sorsát, mint a szülőknek. A gondjaikra bízott fiatalok jellemvonásainak különbözősége gondokat és súlyos terhet jelent. Nagy tapintatot és sok türelmet kíván helyes irányba terelni azok gondolkodását, akiket eltorzított a helytelen nevelés. A tanítóknak komoly nevelőkészséggel kell rendelkezniük. Legyenek elvhűek, mégis bölcsek és gyengédek. A szeretetet és krisztusi együttérzést kell összekapcsolniuk a fegyelmezéssel... Ne a szigorú, hajthatatlan tekintélyt érvényesítsék. Vegyüljenek inkább a fiatalok közé, osszák meg velük örömeiket és bánatukat, csakúgy, mint a mindennapi munkát. Az ilyen igyekezet eredménye legtöbbször vidám, szerető engedelmeség lesz...

Nagyon fontos a fiatalok jellemének építésében az, hogy megszokják a rájuk bízott munka elvégzését, lerázzák a tuncyásra való hajlamot. Ismerniük kell a mindennapi élet kötelességeit. Meg kell tanítani őket, hogy alaposan és jól végezzék el az otthonbeli kötelességeket, a lehető legkevesebb zajjal és zűrzavarral. Végezzenek mindent rendesen és illően. Tartsák a konyhát és az épületeket tisztán és rendben. A megfelelő időben tegyék félre a könyveket, s ne tanuljanak

többet, mint azt a ház körüli kötelességek megengedik. Ne kösse le őket a tanulás annyira, hogy elhanyagolják egyéb kötelességeiket, mert ezektől függ a család kényelme. Az ilyen kötelességek végzése legyőzi a hanyag és rendetlen szokásokat. Ha nem nevelünk a helyes szokásokra, ezek jellemzik majd gyermekeinket az élet összes további szakaszában, s megfosztják őket attól, hogy valaha is hasznos munkát végezhesenek. Alkalmatlanná teszik őket a hittérítő munkára. Ha nem küszöböljük ki szívós kitartással ezeket a hibákat, legyőzik majd a fiatalokat...

Bátorítsuk gyermekeinket az öltözködés helyes szokásainak kialakítására is! Öltözködjenek csinosan, tartsák rendben, javítsák ki ruháikat. Minden szokásuk mások megsegítésére irányuljon.

Izrael különleges utasításokat kapott, hogy sátraikban és a sátrak körül legyen minden tiszta és rendes, hogy amikor az Úr angyala átmegy a táboron, nehogy tisztátalanságot lásson. Igazán kiterjedne az Úr figyelme ilyen apróságokra? Igen, kijelentett tény, hogy ha az Úr tisztátalanságot látott volna közöttük, nem ment volna velük az ellenség ellen. Az Úr ma is ugyanígy figyel minden tettünket. Az az Isten, aki Izrael gyermekeit helyes szokásokra nevelte, ma sem helyesel semmilyen tisztátalanságot az otthonaikban...

Isten népe nem műveli eléggé a keresztény szívéllyességet. Nem szabad elhanyagolnunk a nevelésnek ezt a részét! Ne vesztítsük szem elől ezt az iskoláinkban sem! Tanítsuk meg diákjainkat, hogy senki sem független részecske, hanem mindnyájan szálak vagyunk, s más szálakkal összefogva kell alkotnunk a szövetet. Sehol máshol olyan hathatósan nem oktathatjuk ezt, mint bennlakó iskoláinkban. Az itteni körülmények, mindennapos események, ha felhasználjuk őket, nagyon elősegítik jellemük fejlődését a társas kapcsolatok terén...

Akik magukba zárkoznak és nem hajlandók barátságos kapcsolatok útján mások áldására lenni, sok áldást veszítenek. A baráti érintkezések csiszolják és finomítják gondolatainkat, az ismeretségek nyomán barátságok alakulnak, amelyek a szívek egységét és a szeretet légkörét teremtik meg, ez pedig kedves a menny előtt...

Tanítsuk fiataljainkat arra, hogy Krisztus példáját követve tanúsítsanak szeretetteljes érdeklődést, baráti hajlandóságot azok iránt, akiknek a legnagyobb szükségük van erre – még ha nem is a maguk választotta barátaikról van szó... Tanítsuk meg a diákokat arra, hogy keresztényi érdeklődéssel, együttérzéssel és szeretettel közeledjenek társaikhoz, s igyekezzenek Krisztushoz vonzani őket... Krisztus mindig készen állt barátilag menni az emberek közé. Ha akár a farizeusok, akár a vámszedők étkezni hívták, elfogadta meghívásukat. Ilyen alkalmakkor minden szava az élet illata volt hallgatói számára, mert az étkezés idejét a jelenlévők szükségleteihez szabott becses tanítások alkalmává tette...

A vérmérséklet s minden egyéni sajátosság, amelyből a jellem fejlődik – minden, amit az otthonban gyakorolnak –, felszínre tör majd később, az élet összes kapcsolatában... Ha az iskolai család minden tagja igyekszik elkerülni minden rideg, udvariatlan szót, s tisztelettel beszél mindenkivel, ha sohasem feledik, hogy a mennyei család tagságára készülnek, ha szent őrszemek ügyelnek itt a helyes viselkedésre, és arra, hogy senki el ne tévelyegjék Krisztustól... akkor hatalmas tökéletesítő hatás áradhat ki minden iskolaotthonból!” (Bizonyoságtételek VI., 168–174. o.)

Február

16. vasárnap	I. Jn. 5:4	
17. hétfő	Zsolt. 62:2-3	
18. kedd	Zsolt. 146:1-2	
19. szerda	Jób 37:20	
20. csütörtök	Zsolt. 30:3	
21. péntek	I. Pt. 1:7-8	Napnyugta: 17.12
22. szombat	Rm. 8:14	Napnyugta: 17.14
23. vasárnap	I. Kor. 15:58	
24. hétfő	I. Kir. 19:12-13	
25. kedd	Ésa. 61:10	
26. szerda	Péld. 24:11-12	
27. csütörtök	Mt. 18:11, 14	
28. péntek	Zsolt. 27:5	Napnyugta: 17.23

Március

1. szombat	Zsolt. 78:7-8	Napnyugta: 17.25
2. vasárnap	Zsolt. 112:6-7	
3. hétfő	Gal. 1:10	
4. kedd	Zsolt. 118:5-6	
5. szerda	Lk. 21:28	
6. csütörtök	Mk. 16:15	
7. péntek	Lk. 14:13-14	Napnyugta: 17.34
8. szombat	Jn. 15:19	Napnyugta: 17.35
9. vasárnap	I. Jn. 1:8-9	
10. hétfő	I. Pt. 4:17-18	
11. kedd	II. Pt. 3:14	

12. szerda	I. Pt. 5:8–9	
13. csütörtök	Mik. 6:8	
14. péntek	Ap. cs. 10:34–35	<i>Napnyugta: 17.44</i>
15. szombat	Péld. 16:8, 11	<i>Napnyugta: 17.46</i>
16. vasárnap	Kol. 3:23–24	
17. hétfő	Jn. 14:16–17	
18. kedd	Jn. 15:10	
19. szerda	Ésa. 43:21	
20. csütörtök	III. Móz. 20:7–8	
21. péntek	I. Kor. 3:9–10	<i>Napnyugta: 17.54</i>
22. szombat	Fil. 3:9	<i>Napnyugta: 17.56</i>
23. vasárnap	I. Thessz. 5:21–22	
24. hétfő	III. Móz. 19:16, 18	
25. kedd	II. Pt. 3:13–14	
26. szerda	Ef. 3:19	
27. csütörtök	I. Thessz. 5:11	
28. péntek	II. Móz. 25:2; 36:4	<i>Napnyugta: 19.05</i>
29. szombat	Lk. 6:38	<i>Napnyugta: 19.06</i>
30. vasárnap	Jak. 2:8–9	
31. hétfő	Zsolt. 119:133	